Alfredo Lissoni

OZN
Dosarele Vaticanului

Documente secrete din arhivele Vaticanului

Alfredo Lissoni

OZN
DOSARELE VATICANULUI

ANTET

© Alfredo Lissoni, 2005
© ANTTET XXPRESS, 2005
pentru versiunea în limba română

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactor: George J. Constantinescu
Coperta: Ion Năstase

Tipar executat ANTET XXPRESS
Filipesti de Târg — Prahova

ISBN 973-636-125-X

Carte dedicata unei fete cu totul deosebite

CUPRINS

CAPITOLUL 1: Semne ciudate pe cer

O pălărie zburătoare — Cerul văzut de pe pământ — Farfurii zburătoare în Evul Mediu — În tablouri şi în picturi — Cronicile fraţilor Villani — Nenorociri la Piacenza — Bârne zburătoare pe cerul Europei — Întâlniri de gradul trei — Pedepsele divine — Trăsurile zburătoare din secolul al XVII-lea — Doi sori pe cerul oraşului Potenza — Submarinul OZN din Roboziero — Apariţii şi cutremure — Fenomene pe cerul oraşului Napoli — Secolele luminilor — Fantomatica mijire a zorilor — Umanoizi în Orient — Ia fiinţă cercetarea ştiinţifică

CAPITOLUL 2: Dosarele OZN de la Vatican

Biserica şi farfuriile zburătoare — OZN-urile spionează evenimentele politice — Stele căzătoare care pedepsesc — Extratereştrii în arhivele ecleziastice — Farfurii zburătoare deasupra bisericilor — Luminile din Sanseverino — Luminile împărăţiei cerurilor — Beda, călugărul ufolog — Paşaport pentru Magonia — Corăbiile cerului — Doi curioşi plecaţi la vânătoare de dosare X — Delirurile Sfântului Gerolamo — Vizitatorii extratereştri din dosarele ebraice — Evangheliile apocrife secrete — Rachete care apar în tablouri şi în icoane — Ninsori de pomină — OZN-urile din picturile renascentiste — Astronomii de la Vatican — Dosarele false ale OZN-urilor.

CAPITOLUL 3: Extratereştrii Sfintei Inchiziţii

Răpiţi de diavol — Coarne, OZN-uri şi pucioasă — Cealaltă faţă a Necuratului — Urme lăsate pe pământ şi semne lăsate pe piele — Legături exogamice — Să fie, oare, numai vina drogurilor? — The Little Green Men (Omuleţii verzi) — Războiul tainic purtat de aducătorii de mană

CAPITOLUL 4: Cerul văzut de pe pământ

Papa acreditează ideea existenţei vieţii extraterestre — OZN-urile la Universitate — Mitologia ufologică — Farfuriile zburătoare dau de furcă

Bisericii — Sondajul Alexander — Vaticanul şi programul SETI — Balducci: Extraterestrul — fratele nostru — Specia cosmică — Spiritul răului din OZN-uri — Biblia în viziunea extratereştrilor — Credinţă, revelaţie, viaţă în Univers.

CAPITOLUL 1

SEMNE CIUDATE PE CER

„Cum este oare cu putinţă ca în această epocă de asidue cercetări ştiinţifice să fie ignorate numeroasele lumini care se zăresc în diferitele părţi ale lumii?”
(Charles Fitzhugh Talman, meteorolog, 1931)

O pălărie zburătoare — Cerul văzut de pe pământ — Farfurii zburătoare în Evul Mediu — În tablouri şi în picturi — Cronicile fraţilor Villani — Nenorociri la Piacenza — Bârne zburătoare pe cerul Europei — Întâlniri de gradul trei — Pedepsele divine — Trăsurile zburătoare din secolul al XVII-lea — Doi sori pe cerul oraşului Potenza — Submarinul OZN din Roboziero — Apariţii şi cutremure — Fenomene pe cerul oraşului Napoli — Secolele luminilor — Fantomatica mijire a zorilor — Umanoizi în Orient — Ia fiinţă cercetarea ştiinţifică

O PĂLĂRIE ZBURĂTOARE

Stralsund, un orăşel de la Marea Baltică, într-o noapte a anului 1680. Ne relatează despre toate acestea un cronicar al epocii, cu numele latinizat de Erasmus Francisisi: „S-a întâmplat să apară dinspre partea apusului o altă mare corabie din care au ieşit din amândouă laturile câte opt bârne lungi din care au ieşit nişte vehicule mici care au prins a se mişca în toate părţile ca şi cum ar fi urmărit ceva. După câtva timp a apărut în slava cerului ceva aşa ca o farfurie care aducea cu o pălărie uriaşă, o pălărie de bărbat, în jurul căreia străluceau nişte lumini colorate atât de puternice încât întreceau lumina lunii şi acestea formau o cingătoare sau o cunună care a rămas aşa atârnată pe cer, deasupra bisericii Sfântul Nicolae toată seara. Oamenii aflaţi la faţa locului, cuprinşi de frică, abia de se încumetau să privească la acel spectacol ciudat ce părea a nu se mai sfârşi şi se retraseră mai apoi pe la cocioabele lor de pescari amărâţi; dar a doua zi toţi acei oameni se văitară de dureri la mâini şi la picioare, la cap şi în alte părţi ale trupului...”

CERUL VĂZUT DE PE PĂMÂNT

Apariţiile de OZN-uri, aşa cum am putut vedea din fragmentul de mai sus, nu reprezintă apanajul exclusiv al secolului acestuia; există de acum sute de cronici istorice, fel de fel de documente şi până şi reprezentări picturale medievale şi renascentiste care îi propun observatorului mai atent amintirea unor întâlniri de aproape din trecut. O parte însemnată a documentaţiei pe care am adunat-o şi pe care am hotărât s-o redau în această carte provine din unele dintre cele mai impenetrabile arhive istorice ale Vechiului Continent, arhivele Vaticanului. Acestor arhive le-am dedicat un spaţiu întins în următoarele două capitole ale cărţii trecând în revistă toate acele relatări, ilustraţii, dovezi culese şi imortalizate de preoţi şi călugări, de clericii rătăcitori, de sacerdoţi şi erudiţi slujitori ai Bisericii care încă din primii ani ai Creştinismului au luat hotărârea — într-o lume care se afla pe moarte sau supusă transformării — de a se face custozii memoriei istorice a omenirii. Acest lucru a fost realizat prin aşternerea pe hârtie a unor *Cronici,* mai ales în latină sau în italiana vulgară, având un caracter cu precădere istoric (şi uneori şi ştiinţific); dar a mai fost realizat şi prin intermediul *Legendelor creştine,* numite astfel pentru că amestecau într-o optică didactică întâmplări reale, povestiri biblice şi imaginaţie; şi a mai fost realizat graţie unui număr cât se poate de mare de sculpturi, goblenuri şi picturi comandate de Sfântul Scaun sau realizate de cucernici slujitori ai Bisericii. Scopul acestei iconografii era — aşa cum ne informează cercetătorul ceh în materie de Biblie Thomas Shpidlik de la Institutul Pontifical de Studii Orientale din Roma — acela de „a descifra sensul formelor vizibile care se înfăţişează ochilor pentru a-i prinde sensul divin”. Fapt care explică ardoarea, pasiunea împinsă până la sacrificiu cu care călugării copişti şi artiştii catolici s-au implicat în toată existenţa lor în păstrarea mai întâi a culturii romane târzii şi mai apoi, a celei creştine. Şi nu numai atât; pentru că până şi în secolele care au urmat mulţi dintre aceşti erudiţi slujitori ai Bisericii au ştiut să includă în operele lor prin care îl preamăreau pe Dumnezeu şi nişte idei filozofice şi ştiinţifice împotriva curentului cum s-ar spune şi până şi nişte invenţii a căror improbabilă punere în aplicare era privită cu suspiciune de mai-marii acelor vremuri (aşa, de exemplu, în anul 1670 iezuitul Francesco Lana a descris în lucrarea sa *Prodrom* construirea de către pământeni a unei aeronave care anticipa aerostatele).

Aşa se face că tot scotocind prin aceste cronici străvechi şi tot uitându-se la străvechile tablouri, încă de prin anii ‘50 nişte împătimiţi de ufologie din mai toată lumea au descoperit nişte urme ale unor vizite făcute de extratereştri *ante litteram.* Bineînţeles că multe dintre fenomenele descrise în străvechile cronici erau şi sunt şi acum explicabile graţie fizicii şi astronomiei: şi anume că acele „trabes ignitae“, bârne de foc, zărite şi descrise în trecut, nu erau altceva

decât nişte comete, fapt cunoscut foarte bine şi de către oamenii din vechime care nu erau chiar atât de ignoranţi, aşa cum cred unii. Studierea unor astfel de fenomene a fost, desigur, deseori apanajul astrologilor, nu al astronomilor şi nicidecum al prea-învăţaţilor slujitori ai Bisericii (astfel încât, interpretarea acestor fenomene a fost adeseori una mistică sau superstiţioasă); cometele îndeosebi au fost considerate adeseori drept nişte prevestiri, îndeobşte negative, ale unor epidemii, prevestiri de foamete sau de războaie. Eseistul Jean-Marie Abgrall relatează că: „Păreau a fi nişte manifestări ultraterestre, o expresie a unei justiţii şi a unei puteri divine imanente. Şi deseori drept nişte mesagere ale morţii. Ar fi anunţat, se pare, morţile lui Vespasian (79), Constantin (337), Meroveu (577), Mahomed (632), Pepin cel Scurt (768), Boleslaw al Poloniei (1025), Henric I al Franţei (1060), papa Alexandru II (1181), Richard I al Angliei (1199) şi Filip August (1223), moartea papilor Innocenţiu IV (1254) şi Urban IV (1264), a lui Henric IV (1610) şi a lui Napoleon (1821). În anul 43 î.Hr., atunci când o cometă a apărut pe cer după moartea lui Iulius Cezar, cronicarii au văzut în acest fapt, chipurile, cum sufletul conducătorului de oşti se înălţa la ceruri. În anul 840 Louis le Debonnaire îşi dădea sfârşitul — potrivit credinţei populare *vox populi* — datorită spaimei superstiţioase care-l cuprinsese la vederea spectacolului oferit de cometa Halley din anul 837. Dar, potrivit părerii altor prevestitori, începând cu apariţia cometei lui Donati, în anul 1858, aceşti aştri nebuloşi prevestesc nişte ani buni pentru producţia vinului…”. În vremuri mai noi, trecerea unei comete a fost interpretată de către numeroase secte ufologice ca reprezentând apropierea cataclismului final; astfel că în anul 1997 trecerea cometei Hale-Bopp i-a convins pe membrii grupării rozacruciene a Templului Solar a lui Luc Jouret că sosise clipa-cea-de-pe-urmă în care trebuiau să se sinucidă conform ritualului pentru a fi teleportaţi de către cometă pe Sirius; acelaşi lucru îl făcuseră şi cei treizeci şi nouă de adepţi ai sectei ufologice Heaven’s Gate din San Diego, California, care îşi luaseră viaţa la porunca gurului lor nebun, Marshall Applewhite.

Dincolo de faptul că aceste grupuri aşa-numite „contactiste” (ale căror conducători pretind a fi în mod straniu într-o legătură permanentă cu extratereştrii), ei bine aceştia nu au nimic de-a face cu cercetarea ufologică serioasă, ci, dimpotrivă, reprezintă un aspect negativ, mitoman şi fantastic al folclorului OZN şi este interesant de subliniat faptul că aşa cum s-a întâmplat mai dintotdeauna la apariţia acelor „semne pe cer“ — fie că acestea au fost OZN-uri adevărate sau comete — locuitorii acestei planete au vrut să vadă în aceste semne nişte semnale cât se poate de precise pentru pământeni. Toate acestea ne fac să avem o viziune riguros antropocentrică şi chiar exclusivistă a fenomenului OZN. Odată ce s-a renunţat, anevoie, la credinţa

(antropocentrică) cum că omul ar fi singura specie inteligentă din univers, creată de Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, conştientizarea posibilităţilor unor vizite ale unor extratereştri — conştientizare datorată recentelor descoperiri ştiinţifice şi astronomice — a făcut ca oamenii să-şi spună: extratereştrii vin pe Pământ numai şi numai de dragul nostru, al oamenilor, poate pentru a ne ajuta pe ascuns să evoluăm sau pentru a ne coloniza, a pune stăpânire pe noi în mod treptat şi pe tăcute evitând în amândouă cazurile un contact public şi direct cu efecte devastatoare. În aceste două filoane dominante ale literaturii ozeniste internaţionale nu este greu să se afle o cheie de citire, cât se poate de subiectivă şi telurică, alimentată pe deasupra de temerile noastre psihologice cele mai mari (nu este deloc întâmplător faptul observat de psihiatra Giulia D'Ambrosio — care studiază fenomenul aşa-zişilor „răpiţi de OZN-uri" — faptul că apariţia „extratereştrilor agresori" a fost înregistrată îndeosebi în Statele Unite care au o cultură a invaziei — să ne gândim, bunăoară, la ce le-au făcut americanii pieilor roşii — care reexplodează ca o conştiinţă malefică în faţa acestor „semne cereşti"). După câte ştim noi, extratereştrii, dacă există, ar putea să nu fie câtuşi de puţin interesaţi de soarta planetei Pământ, chiar dacă nouă ne face plăcere să credem acest lucru; cercetătorii care s-au ocupat în trecut de acele „întâlniri de aproape de gradul trei", adică de acele cazuri în care nişte fiinţe omeneşti au interacţionat cu nişte „umanoizi" ieşiţi din farfurii zburătoare, ei bine, aceşti cercetători au observat că comportarea extratereştrilor a fost uneori paşnică, alteori agresivă, iar de cele mai multe ori (mai înainte de anul 1986 când s-a declanşat în lumea occidentală marea isterie a „răpirilor OZN") cu totul indiferentă, ca şi cum nu ar fi fost obiectivul acestor vizite extragalactice.

Aşa cum susţinea filozoful Emmanuel Kant, omul a văzut întotdeauna realitatea înconjurătoare prin nişte lentile colorate care i-au dat mereu o percepţie „colorată" a lumii, o imagine deformată a acesteia, a ceea ce noi considerăm a fi realitatea adevărată; antropocentrismul nostru a întunecat adeseori capacitatea noastră de analiză şi de judecată: vreme de mii şi mii de ani am vrut mereu să credem că am fost singurii creaţi de un Dumnezeu şi acesta unic la rândul lui; occidentalii desenau nişte hărţi ale planetei orientându-le din perspectiva Europei aşezată în centru; la fel se comportau şi orientalii, ca de pildă chinezii, care s-au izolat vreme de sute de ani de lume prin înălţarea unui Mare Zid şi al căror antropocentrism era scos în evidenţă prin chiar numele pe care ei îl aleseră pentru ţara lor, Chung Hwa, China, adică „floarea din mijloc" (adică din centrul planetei).

Dar, o analiză mai detaşată şi obiectivă a fenomenului OZN ar putea scoate la iveală nişte surprize şi nu puţine. Fapt e că trecerea

unor obiecte ciudate pe cer este atestată în mai toate culturile planetei atât în prezent, cât şi în trecut. Această lucrare face parte dintr-o trilogie legată de viziunile culturale vehiculate de marile religii şi cel ce aşterne pe hârtie aceste rânduri a efectuat un prim studiu asupra *islamic UFO files* — dosarele islamice ale OZN-urilor — asupra apariţiilor din vechime şi din epoca modernă înregistrate în lumea islamică demonstrând că fenomenul farfuriilor zburătoare şi al prezenţelor extraterestre îşi face simţită prezenţa de secole şi se exprimă în aceleaşi modalităţi şi în lumea occidentală şi aceasta în ciuda faptului că este vorba de nişte culturi diametral opuse; şi am scris şi studiat şi despre *jewish UFO files* — dosarele OZN din lumea ebraică — obiectul celei de-a doua cercetări efectuate de subsemnatul, adică asupra străvechilor texte ebraice (talmudice, textelor din *Torah* şi ale celor din *Haggadah,* asupra legendelor ebraice) în care s-a păstrat amintirea trecerii prin ceruri a „carelor heruvimilor" (ma'asse merkavhah) asemănătoare modernelor farfurii zburătoare, precum şi aceea a coborârii îngerilor „Veghetori", asemănători întru totul extratereştrilor moderni. Faptul că fenomenul OZN nu a luat naştere în America în anul 1947 — an în care au fost observate în mod oficial nu mai puţin de nouă OZN-uri pe cerul Statelor Unite a fost demonstrat de mulţi cercetători din trecut şi confirmat şi de subsemnatul printr-o cercetare ulterioară efectuată la patru mâini cum se spune, adică împreună cu cel mai renumit ufolog italian, sociologul florentin Roberto Pinotti. În cartea *Gli X-files nazifascisti* (Dosarele X nazifasciste) am studiat împreună o serie de documente din acea epocă, documente care demonstrează faptul că naşterea unei ufologii guvernamentale (secrete şi aflate în mâinile Regimului şi ale poliţiei) datează din anul 1933, retrodatându-se astfel cu mai bine de unsprezece ani ufologia oficială şi mutându-i locul de origine din Statele Unite în Italia (lucru care nu avea să le fie câtuşi de puţin pe plac colegilor ufologi americani, care în mare parte au preferat să treacă cu vederea această descoperire). Dar pe de altă parte, în antichitate, OZN-urile erau văzute în toată lumea. Romanii, care erau un popor războinic, vorbeau despre *scuturi zburătoare*; creştinii — despre *cruci de* foc; — persanii — despre *covoare zburătoare;* tibetanii vorbeau despre nişte *cuburi magice* care zburau şi cărora ei le spuneau *duracapalam;* indienii credeau în acele *vimana,* „carele zeilor", iar popoarele mesopotamiene şi-i imaginau pe zei zburând graţie unor aripi uriaşe care făceau să se mişte şi nişte ciudate pălării în formă de clopot.

Aşa cum s-a mai observat, nu toate aceste „care zburătoare" erau neapărat OZN-uri (în accepţia de „farfurii zburătoare"; termenul OZN înseamnă literalmente „obiect zburător neidentificat"); multe din aceste apariţii şi-au aflat o explicaţie astronomică sau atmosferică. În

ziua de 1 noiembrie 1913, observatorul astronomic din Spriengfield, Statele Unite, a remarcat în jurul soarelui o serie de halouri, cercuri şi semicercuri; în ziua de 22 martie 1870, marinarii de pe brigantina „Lady of the lake“ aflată în largul mării la 5° şi 47’ latitudine Nord şi 27° şi 52’ longitudine Est au zărit pe cer un nor ciudat de formă circulară, cu un semicerc în interior împărţit în patru părţi şi având un fel de coadă. Norul acela era de culoare gri deschis şi se afla mai jos decât ceilalţi nori. Căpitanul F.W. Banner a consemnat evenimentul în jurnalul de bord, eveniment care a fost menţionat şi de *Journal of the Royal Meteorological Society*. În amândouă cazurile a fost vorba despre nişte fenomene explicabile prin prisma fizicii optice şi fizicii atmosferei. În ziua de 20 februarie 1661, la Danzig (Gdansk, Polonia) au fost văzuţi nici mai mult nici mai puţin de nouă sori, fapt datorat unui fenomen de refracţie a luminii numit parhelie. Un asemenea fenomen mai fusese menţionat de Titus Livius care pomenea de doi sori ce fuseseră văzuţi pe cerul oraşului Alba, în Latium, care au produs o asemenea panică în rândurile populaţiei, încât s-a purces la rugăciuni în masă şi la săvârşirea de jertfe sângeroase. Un alt fenomen optic de acest gen, înregistrat în ziua de 20 aprilie 1535 şi reprezentat prin nişte sfere luminoase care descriu nişte orbite circulare se poate vedea într-o pictură semnată de Urban Pictor şi care se păstrează în Catedrala din Stockholm.

FARFURII ZBURĂTOARE ÎN EVUL MEDIU

Chiar dacă elimină toate acele cazuri ce pot fi identificate uşor cu ajutorul astronomiei sau meteorologiei, cercetătorul se confruntă cu o întreagă serie de evenimente „anormale”, greu de încadrat dacă nu se recurge la ufologie. Acest gen de cercetare serioasă care s-a născut din cenuşa arheologiei spaţiale (care vedea în orice anomalie arheologică o intervenţie extraterestră sau nişte urme, rămăşiţe, ale Atlantidei) a luat numele de *clipeologie*, un neologism derivat din *clipei ardentes,* scuturile de foc care zburau pe cerul Romei imperiale şi care au fost descrise în cronicile lui Titus Livius şi în catalogul lui Giulio Ossequente. Acest din urmă cercetător, care a trăit în sec. IV d.Hr., a înregistrat sute de evenimente anormale şi şaizeci şi trei de „apariţii pe cer“, pe care astăzi le-am numi ozeniste, în lucrarea sa intitulată *Libro dei prodigi* (Cartea minunilor). Modul de exprimare sună cam aşa: „În anul 167 înainte de Hristos, în Lanuvio s-a văzut pe cer o făclie; în anul 163 înainte de Hristos, la Capua s-a văzut cum soarele strălucea pe cer în timpul nopţii, iar la Fiorini lumea a văzut pe cer doi sori; în anul 154, la Compsa au fost văzute pe cer nişte cete înarmate; iar la Preneste şi la

Frosinone, în anul 137 şi respectiv 127 înainte de Hristos, au apărut pe cer nişte torţe zburătoare". Avem de-a face aici cu nişte descrieri oarecum schematice care ne spun destul de puţine lucruri, dar care adeseori interpretează aceste lucruri în cheie mistică. Vorbind despre cronicile medievale, exemplul cel mai cunoscut datează din anul 312, an în care conducătorul Sfântului Imperiu Roman, Constantin, l-a învins la Ponte Milvio pe rivalul său, Maxenţiu. După cum se ştie, Constantin ar fi văzut pe cerul Galiei o cruce luminoasă pe care ar fi scris „In hoc signo vinces" — sub acest semn vei învinge. „În ceasurile după-amiezei, atunci când soarele prinde a scăpăta, a văzut pe cer un trofeu în chip de cruce luminoasă aşezată deasupra soarelui şi pe care era scris: Cu acest semn trebuie să birui" — scria istoricul Eusebiu (care a fost confidentul împăratului) în *De vita Constantini* (un alt istoric, Lactanţiu, în *De mortibus persecutioniis,* a scris că la Roma, în ziua de dinaintea bătăliei, împăratul avusese un vis revelator: „I s-a spus lui Constantin să întipărească pe scuturi semnul ceresc al lui Dumnezeu şi mai apoi să purceadă la luptă"). Odată învins rivalul şi odată îmbrăţişat creştinismul (mai mult din calcul politic decât din vocaţie adevărată — spun răuvoitorii), Constantin a devenit astfel stăpânul Occidentului pe care l-a unificat graţie „crucii": prin edictul din Milano, din anul 313, le-a acordat creştinilor libertatea cultului, iar în anul 325, prin Sinodul Ecumenic de la Niceea a fost decretat creştinismul drept religie de stat. În acest caz, ceea ce ar fi putut trece drept un eveniment ozenist (dacă nu a fost cumva vorba despre o minciună scornită de Constantin pentru a-şi îmbărbăta oştenii sau de o minciună scornită de Eusebiu) a fost interpretat — şi i s-a făcut o propagandă cât se poate de abilă drept un soi de învestitură divină prin care să fie legitimate acţiunile suveranului (tehnică pe care au adoptat-o mai apoi toate capetele încoronate care, urmând exemplul Cezarilor romani şi al faraonilor egipteni, au revendicat pentru ei împuterniciri divine); şi lui Iulius Cezar i se arătaseră nişte „semne din cer". În legătură cu Cezar, Suetoniu, în *Vieţile celor doisprezece Cezari,* ne spune cele ce urmează: „A murit la vârsta de cincizeci şi şase de ani şi a fost trecut în rândul zeilor, aceasta nu numai prin hotărârea Senatului, ci şi prin voinţa poporului. Într-adevăr, în timpul jocurilor pe care August, urmaşul lui Cezar, le-a organizat pentru prima oară în cinstea lui Cezar, o cometă a strălucit pe cer şapte zile în şir începând de la orele cinci ale după-amiezei astfel că s-a crezut că acea cometă era sufletul lui Cezar primit la ceruri; şi din acest motiv, statuii lui Cezar i s-a adăugat o stea deasupra capului. S-a hotărât să se zidească locul din Senat în care a fost ucis Cezar, iar idele lui marte să fie declarate *ziua paricidului* şi ca Senatul să nu se mai întrunească niciodată în acea zi".

În anul 436 al erei creştine, Bizanţul a fost teatrul unui eveniment

uluitor. În acea perioadă cumplită oraşul era bântuit când de ciumă, când de foamete şi de cutremure. Zidurile împrejmuitoare cu ale lor cincizeci şi şapte de turnuri fuseseră distruse. Doborâţi de atâtea calamităţi „toţi locuitorii Bizanţului” — relatează istoricul Nichifor — „părăsiseră oraşul şi se refugiaseră la ţară unde, împreună cu împăratul Teodosiu şi cu patriarhul Produs, nu mai conteneau să se roage pentru ca oraşul să fie cruţat de distrugerea completă; dar ameninţarea continua, continuau să bântuie şi cutremurele care erau pe cale să-i înghită pe oameni... când s-a întâmplat o minune cu totul şi cu totul neaşteptată şi mai presus de orice închipuire care i-a uimit peste măsură pe oameni”. S-a întâmplat ca aşa, pe neaşteptate, un copil aflat în mulţime să fie luat pe sus şi dus departe în slava cerului că de abia se mai putea vedea; după care, coborât fiind pe pământ, copilul le-a spus patriarhului şi împăratului şi tuturor celor de faţă cum că „asistase la un mare concert al îngerilor care îl proslăveau pe bunul Dumnezeu cu cântecele lor sfinte”. Această „minune” a fost confirmată şi de Acaciu — episcop al Constantinopolului — care a spus: „Tot oraşul l-a văzut pe acel copil”. Iar istoricul Cesare Baronio (1538-1607), autor al scrierii *Annali ecclesiastici* (Anale ecleziastice) a comentat, o mie de ani mai târziu: „Un eveniment atât de important merita să fie pomenit până şi în cea mai îndepărtată posteritate şi să rămână mereu în amintirea oamenilor prin consemnarea în analele bisericeşti. Aşa cum grecii, după ce l-au înregistrat cu cea mai mare consideraţie în străvechiul lor Menologiu (calendarul bisericesc cuprinzând vieţile sfinţilor — nota autorului) îl comemorează în fiecare an în bisericile lor”.

În ziua de 13 octombrie 753, la 14 mile pe via Cassia, în apropiere de Vetralla, în partea de nord a teritoriului longobard, a fost văzută căzând o minge de foc. Acest lucru se întâmpla în zilele în care Papa Ştefan, atacat fiind de regele longobard Astolf, i-a trimis soli regelui francilor, Pepin cel Scurt, pentru a-i cere ajutor. În acelaşi an — potrivit unei cronici anglo-saxone din 793 după Hristos — „au apărut pe cerul Northumbriei nişte minuni care au înfricoşat nevoie-mare pe locuitorii acestei regiuni; se vedeau aşa ca nişte fulgere nemaipomenite şi nişte balauri de foc care zburau pe cer”.

Dar OZN-urile aveau să se arate, chipurile, şi în restul lumii şi mai ales în China, cam pe la anul 1000, aşa după cum relata în anul 1980 cotidianul pechinez „Claritatea”, care reproducea mărturia unui literat din epoca dinastiei Sung (960-1127) pe nume Shen Kuo. În una din scrierile sale, autorul mai-sus menţionat vorbea despre un „obiect strălucitor ca o perlă care se deplasa ca şi cum ar fi zburat la suprafaţa unui lac“ în apropiere de Yangzhou. Apariţiile s-ar fi repetat vreme de vreo zece ani. „Fără îndoială — scrisese ziarul că obiectul acela provenea de pe altă planetă”.

În anul 1161, la Milano cineva susţinea sus şi tare că văzuse o cruce pe lună, iar altcineva văzuse, nici mai mult nici mai puţin, trei sori şi trei luni, fapte considerate drept semne ale unei catastrofe iminente. Şi într-adevăr, în acel an a avut loc atacul lui Frederic Barbarossa, care după ce distrusese Tortona şi Crema şi asediase capitala Lombardiei timp de şase luni, o silise pe aceasta să se predea, la 1 martie 1162; distrusese „în mare parte" oraşul Milano, dar „îi cruţase sarea" — cum se obişnuia pe acea vreme — pentru a nu lăsa să crească nici măcar iarba pe pământurile cucerite (dar aceasta numai pentru că suveranul era un avar notoriu). În anul 1222, potrivit datelor adunate de istoricul Lodovico Cavitelli în scrierea sa *Annali cremonesi* (Anale cremoneze) din 1588, „în Italia a apărut o stea cu coamă, adică o cometă. Din cauza ploilor frecvente, nivelul apelor râurilor crescuse peste măsură, fapt care a provocat mari daune recoltelor şi a avut drept urmare o foamete cumplită". Referindu-se la anul 1239, istoricul mai scria: „în ziua de 3 iunie a fost văzută o stea cu coadă înaintând cu iuţeală către apus şi era ca un astru ce aducea cu o făclie; şi din cauza aceasta s-a pomenit o foamete cumplită din vina căreia au murit oamenii cu duiumul".

În ziua de 1 ianuarie 1254, un „potop de stele" a terorizat locuitorii din Souin Albans, în Middlesex; despre acesta se relatează în *Historia Anglorum a* benedictinului englez Mathieu Paris; lucrarea cuprinde şi un desen care arată cum episcopul şi alte persoane de vază ale localităţii sunt terorizaţi (prelatul se află în genunchi), cu faţa spre cerul care pare a se căsca lăsând să cadă din mai multe părţi o ploaie de stele, în timp ce un glob fumegând se înalţă în văzduh. În acelaşi text, Paris a încercat să dea şi o explicaţie naturală a fenomenului întrebându-se dacă era vorba despre un miraj sau despre reflectările luminii aurorei.

În anul 1270, nişte oameni din Bristol, Anglia, au relatat că văzuseră pe cer o mică navă. Cuprinşi de spaimă, au mai apucat să vadă cum de pe acea navă fusese lăsată o scară pe care a coborât pe pământ o creatură ciudată. Fiinţa aceea dădea semne că ar fi avut probleme cu respiraţia şi „părea a fi cuprinsă de sfârşeală". Câţiva din cei de faţă au început să arunce cu pietre în străin care „în mai puţin de un minut şi-a dat suflarea". Cronicarii vremii nu au dat nici un fel de amănunt în legătură cu înfăţişarea acelei făpturi şi nici cu ceea ce s-a făcut cu trupul ei. Dat fiind faptul că lipsesc nişte referiri istorice documentate şi precise, naraţiunea (făcută cunoscută în anul 1988 de către ufologul englez Ben Wilson într-o carte pentru copii) trebuie să fie luată drept pură născocire. O altă legendă veche, din regiunea Trento de data aceasta, povesteşte despre un „glob luminos" care s-a coborât de trei ori pe Monte Calisio (Trento) sub privirile năucite ale unui păstor; potrivit legendei, globul luminos ar fi fost trimis de mai

multe ori pe Pământ de către un „pitic ai metalelor” (păzitor al unei comori ce a fost mai apoi capturat de păstor); odată ajunsă pe pământ, sfera aceea ar fi făcut o gaură în sol. Toate aceste elemente de care am amintit revin periodic şi corespund unor aterizări de OZN-uri şi chiar dacă lipsesc elementele precise necesare încadrării acestei „legende” într-o categorie determinată, nu este un lucru deplasat a se crede că ea a luat naştere ca urmare a unui eveniment ufologic real.

În aceeaşi ordine de idei, într-o lucrare o istoricului Dino Compagni, *Cronaca delle cose occorrenti ne'tempi suoi* (Cronica lucrurilor trebuincioase la vremea lor), rescrisă în anul 1650 de către Andrea di Lorenzo Vinci (manuscris Pal.624, Bibi. Naz. di Firenze) se spune că în ziua de 6 noiembrie 1301 s-a întâmplat ca: „La vreme de seară să apară pe cer un semn uimitor şi anume o cruce de culoare purpurie deasupra Palatului Priorilor (la Florenţa — nota autorului); crucea aceea măsura în lăţime ceva mai mult de o palmă şi jumătate, iar în lungime cam douăzeci de braţe (adică 45 cm./1168 — nota autorului). Şi toată întâmplarea a ţinut cam cât i-ar trebui unui cal să străbată două înconjururi de arenă (15-20 de minute — nota autorului). Drept care, lumea care a văzut acea cruce — şi odată cu ea şi eu care am văzut crucea în mod cât se poate de desluşit am putut să pricepem că Dumnezeu era cât se poate de mâniat pe oraşul nostru”. Evenimentul cu pricina merită o atenţie deosebită dacă se ia în considerare faptul că în timpurile moderne apariţiile de cruci zburătoare se cam ţin lanţ: de exemplu, în 1967 în Sussex, Marea Britanie, şi în 1981, în Rusia.

ÎN TABLOURI ŞI ÎN PICTURI

Sunt de remarcat în mod deosebit şi zecile de reprezentări medievale şi renascentiste din tablouri, goblenuri şi icoane care înfăţişează nişte obiecte ciudate ce seamănă în mod izbitor cu farfuriile zburătoare moderne. Într-un goblen lucrat în lână şi mătase datând din anul 1303, un „Magnificat” păstrat în Bazilica Notre Dame a Beaune (Bourgogne, Franţa) ies în evidenţă diferite imagini de obiecte în formă de „pălărie de preot” (sau discuri cu cupolă) care par a zbura deasupra oraşului, în spatele unor doamne. Un obiect aproape identic se află într-un „Magnificat” din secolul al XV-lea; interpretările care i-au fost date sunt numeroase şi anume de la OZN-uri şi nişte munţi stilizaţi, în cazul goblenului (care prin conformaţia lui nu se pretează la desene tridimensionale) şi până la reprezentarea unor adevărate pălării de preoţi aflate în zbor. Aceste din urmă obiecte erau înfăţişate în multe tablouri de către pictori rebeli la autoritatea ecleziastică (pentru care erau siliţi să lucreze) care-şi luau o revanşă

simbolică, denunţând într-o manieră criptică corupţia bisericească (prin imaginea pălăriei care se îndepărta de Dumnezeu în zbor). Un exemplu admirabil în acest sens ne este dat de tabloul *La Tebaide* (Tebaida) de Paolo Uccello (1397-1475) care ilustrează dezvoltarea monahismului; în partea stângă a tabloului este înfăţişat un înger cât se poate de ciudat, într-un „romb sacru", care i se arată unui călugăr; în partea dreaptă atrage atenţia un călugăr pe jumătate gol stând în genunchi în faţa lui Hristos răstignit pe Golgota. Se vrea a se scoate în evidenţă puritatea tagmei monahale în contrast cu corupţia tagmei preoţeşti prin faptul că lângă monahul care se roagă se află o pălărie roşie de cardinal, o pălărie care zboară lăsând o dâră în urma ei; iar mai jos se poate observa o altă pălărie asemănătoare, de data aceasta de culoare albastru metalizat. Să fi fost, oare pictorul martor la un eveniment OZN pe care îl va fi interpretat drept un semn ceresc, un avertisment divin? Sau ca cele înfăţişate să fi fost luate din nişte cronici vechi care se refereau la nişte apariţii reale de OZN-uri? Atât în cazul Beaune, cât şi în cel 31 lui Paolo Uccello nu poate fi nimic exclus a priori, aşa cum susţine şi arheologul Roberto Volterri de la Universitatea Tor Vergata din Roma, care a trecut în revistă zeci de reprezentări medievale şi renascentiste cu „anomalii" de acest gen. Pentru moment, explicaţia simbolică apare drept cea mai coerentă, ştiindu-se foarte bine cum anume operau artiştii epocii respective (Bernini, de exemplu, s-a răzbunat pentru samavolniciile papei pentru care lucra sculptând-o pe nepoata acestuia — care îi era şi amantă, după cât se părea — în pielea goală). Potrivit interpretării tradiţionale, bătrânul pustnic din *Tebaida* ar fi Sfântul Gerolamo — venerat de Biserică şi contemporan cu Sfântul Augustin — care în multe din tablourile dedicate lui era înfăţişat în chip de om sărman şi având alături simbolurile sale: leul, purpura, porumbiţa şi pălăria de cardinal. Iată ce ar putea fi în realitate cele ce au fost luate drept un fenomen OZN...

CRONICILE FRAŢILOR VILLANI

Documentele scrise pe hârtie sunt mult mai detaliate şi mai puţin expuse la interpretări controversate. *Cronicile* lui Giovanni, Matteo şi Filippo Villani relatează în capitolul 54 intitulat „Despre un mare foc care s-a ivit în văzduh": „În prima zi a lui martie (1353), la ceasurile şase din noapte, s-a fost pornit un foc în slava cerului care a fost ca un semn aidoma celuilalt care mai înainte se vestise printr-o cutremurare a pământului, dară n-a fost nici acela mai prejos în lumină şi în pălălaie. După acela a urmat secetă mare şi până în luna iunie n-au mai căzut din cer ploi care să dea apă pământului; şi care secetă a

adus în asemenea stare grâul şi celelalte cereale semănate din iarnă şi până în primăvară cu nădejdea într-o bună strânsură, că de n-ar fi fost voia şi mila Sfintei Fecioare înduplecată la rugăciunile ce i s-au înălţat în procesiuni şi în altarul cu sfânta sa icoană din Santa Maria in Pineta, ar fi rămas norodul din Toscana fără nici o nădejde de oarece strânsură de bucate pentru hrană; şi de aceea socotim că nu se cade să trecem în tăcere acest semn ce s-a arătat pentru a fi de învăţătură pentru vremea ce va să vină. Şi după aceea au mai fost şi întâmplarea de pomină cu venirea împăratului în Italia în acest an şi cu miruirea sa şi întâmplarea de pomină cu cutremurile cele mari aşa cum vom povesti mai încolo". Iar în capitolul 31 („Despre un nou semn care s-a ivit în cer deasupra oraşului Florenţa") se relatează că: „În ziua de 9 februarie a leatului pomenit (1360), la ceasurile patru din noapte, s-a ivit pe cer deasupra oraşului Florenţa ceva ca o pâclă de foc şi mulţi au crezut că pojarul acela se afla lângă oraş; şi au prins cu toţii a striga „săriţi că arde" şi clopotele bisericii Santo Romeo au prins a bate a primejdie; din care pricină mulţi oameni s-au trezit din somn; şi văzând ei cum văzduhul era aprins au ieşit de prin case şi s-au dus în locuri deschise şi acolo au văzut că timpul era frumos şi au văzut că luna lumina; iară pâcla aceea de foc se lăţea, să tot fi fost o milă şi se lungea vreo patru; şi în cuprinsul ei măsurat de sus în jos stelele arătau ca nişte scântei; şi ridicându-se la oarece depărtare deasupra oraşului Florenţa a trecut de Fiesole făcându-se aşa ca o punte între Montemorello şi Fiesole; iară mai apoi a trecut mai departe către Mugello. Şi acest semn n-a prevestit altceva vrednic de pomenit afară de seceta care a păgubit de roade ţarinile plăpânde ale munţilor din olatul nostru."

O altă mărturie a fost scoasă la iveală graţie unei cercetări de arhivă efectuate de ufologul bolognez Gianfranco Degli Esposti. Documentul găsit relata faptul că „În noaptea de 20 iulie 1399 o bârnă de foc zburase pe cerul oraşului Bologria; în acelaşi timp s-a declanşat un puternic cutremur de pământ care a distrus multe case. Bârna aceea s-a oprit pentru o clipă deasupra centrului oraşului; apoi şi-a reluat mişcarea pârând a atinge vârful turnului Asinelli (110 metri — nota autorului) care a luat foc".

NENOROCIRI LA PIACENZA

În februarie 1954, cercetătorul Giacomo Manfredi publica în cotidianul „Liberta" din Piacenza o serie de relatări despre nişte apariţii mai vechi de OZN-uri menţionate în cronicile lui Antonio şi Alberto da Ripalta, Agazzari şi în lucrarea *Storia* (Istoria) datorată lui Dal Verme. Antonio Ripalta relata, în latineasca lui simplă şi curată,

faptul că „În anul 1402 a apărut o cometă atât de mare şi având o lumină atât de puternică încât se putea vedea şi în timpul zilei. În anul 1435, mai cu seamă la sfârşitul lunii mai şi începutul lunii iunie, s-au rupt zăgazurile cerului şi s-au pornit ploi mari şi grindină care au păgubit amarnic strânsură. Dar noaptea dintre 10 şi 11 iunie 1438 avea să le rezerve locuitorilor din Piacenza cea mai înfricoşătoare surpriză, aceea a unui cutremur care avea să provoace mari distrugeri nu numai la Piacenza şi în împrejurimi, dar şi la Parma (mai ales la Castelnuovo sau Fidenza). Iar ploile torenţiale căzute în luna martie 1442 au provocat revărsarea Padului. Iar în ziua de 18 mai 1444 clopotniţa bisericii Santa Maria del Tempio a fost prefăcută în ţăndări de un trăsnet”. Şi mai relatează istoricul din Piacenza că în ziua de 25 iulie 1447 „a plouat atât de tare şi a fost un vânt atât de puternic, nemaipomenit, care a smuls ţiglele de pe acoperişul clopotniţei Domului şi tencuiala de plumb de pe biserica San Antonio şi a rupt până şi o cruce de fier din vârful turnului San Francesco, care cruce s-a prăbuşit cu tot cu placa de marmură în care era fixată; şi a făcut să se prăbuşească şi alte turnuri mai mici şi a smuls mai multe acoperişuri şi a scos din rădăcină mulţi copaci, în luna noiembrie a aceluiaşi an, Padul s-a revărsat din nou. În luna iunie 1450 a început să bântuie prin oraş (Piacenza) şi prin împrejurimi un soi de ciumă care a atins punctul culminant în lunile iulie şi august secerându-i pe piacentinii care rămăseseră în oraş“. Abia în luna septembrie molima păru a se potoli astfel că în octombrie cei pe care noi i-am numi astăzi „evacuaţi” au putut să se întoarcă liniştiţi pe la casele lor. Şi mai relatează Manfredi: „În anul următor a fost rândul râului Trebbia să-şi iasă din albie şi să inunde ţarinile până hăt-departe la Calendasco. În schimb 1452 a fost anul ruperilor de nori. În ziua de 5 iunie a plouat cu furie şi două vânturi foarte puternice şi bătând din direcţii opuse au smuls din rădăcină copaci, au smuls acoperişurile caselor şi au doborât masivul grilaj de la Poarta S. Lazzaro. Lucruri şi mai rele s-au întâmplat în ziua de 29 septembrie când ploile foarte mari au fost însoţite de tunete şi fulgere repetate, precum şi de inundaţiile provocate de Pad şi Trebbia care au ajuns până la nivelul zidurilor Porţii Taverna. Şi istoricul nostru precizează faptul că de când e lumea şi pământul nu au mai fost auzite atât de numeroase şi atât de puternice tunete şi nici n-au mai fost văzute atâtea fulgere; şi mai notează istoricul nostru că un asemenea spectacol de apocalips a durat fără întrerupere toată ziua şi toată noaptea. Şi că pagubele provocate de această rupere de nori au fost uriaşe şi aceasta a avut puterea să dărâme până şi podul de piatră din Bobbio şi să distrugă multe case (mai ales la Rivergaro). 1456 a fost anul care a stârnit interes mai ales prin fenomenele cereşti: şi anume a fost semnalată o cometă care a apărut în partea apusului şi a putut fi văzută în iunie şi iulie; în

decembrie au fost văzute farfuriile zburătoare în legătură cu care cronicarul acelor vremuri — pe care unii vor să le definească drept obscure — se fereşte — şi cu mult bun simţ — să spună prea multe; acest cronicar se limitează doar la a consemna fenomenul ca atare cu aceste cuvinte: *apparuerunt stellae quattor mirabiles, ab Oriente in Occidentem fortiter pergentes,* adică au apărut patru stele miraculoase care se deplasau cu iuţeală dinspre Orient înspre Occident; şi mai precizează faptul că erau într-o formaţie aproape de cea a crucii. Fenomenul acela care în ciuda părerilor multora care se încăpăţânează să-l considere ca fiind foarte recent şi să-i atribuie nişte semnificaţii ridicole este în schimb foarte îndepărtat în timp şi s-a repetat în luna ianuarie. Şi nu numai acela, ci, aşa cum a menţionat preotul Raffaele da Rizzolo într-o predică a sa ţinută în oraşul nostru în ziua de 3 aprilie 1463, şi o altă farfurie zburătoare care a fost văzută pe cerul oraşului Piacenza de către un preot în una din nopţile precedente şi descrisă drept *sidus insolitum permultos habent radios illustres circumquaque in modum ignis coruscantes,* adică drept o stea foarte ciudată înconjurată de foarte multe raze luminoase ca de foc. În anul 1457, în ziua de 7 aprilie, Padul s-a revărsat din nou. Apele lui au reintrat în albie după mai multe zile şi printre daunele provocate mai importantă s-a dovedit a fi dărâmarea unui pod din Mulino di San Antonio. În ziua de 1 iulie 1462 un alt fenomen ceresc atrage curiozitatea locuitorilor din Piacenza: şi anume un cerc irizat în opoziţie cu soarele care urmează cursul acestuia până seara. Iar Agazzari consemnează o nouă inundaţie provocată de Pad în anul 1467“.

Şi cercetătorul continuă: „Alberto Ripalta, fiul lui Antonio, care a dus mai departe cronica tatălui său întreruptă în anul 1464, consemnează faptul că în anul 1468, în ziua de 27 iunie, în San Francesco o boală stranie adusă acolo după cât se părea de nişte călugări veniţi de la Parma, a ucis mulţi monahi şi s-a răspândit făcând multe victime şi la mănăstirea de maici din Santa Chiara unde se duceau călugării. În ziua de 21 mai 1470 s-a abătut o mare furtună asupra oraşului Piacenza şi a împrejurimilor; la Campremoldo un trăsnet a ucis trei boi. Luna iunie a fost foarte ploioasă încă de la început, iar în ziua de 17, ca urmare a ploii continue şi violente, i-a fost dată lovitura de graţie recoltei care a fost înghiţită de ape. În ziua de 11 septembrie, Padul inundă ţarinile. Dar între atâtea nenorociri, iată şi un lucru plăcut: şi anume acela că iarna anului 1471 a fost atât de blândă, încât în luna ianuarie au răsărit violetele prin şanţuri; iar Agazzari relatează că în anul acela trandafirii au înflorit în decembrie şi abia în ziua de 7 februarie a început frigul. Şi mai spune Agazzari că în iunie, pe ziua de 15, s-a produs o altă rupere de nori la Caorso şi în împrejurimi băgând spaima în locuitori şi ucigând câţiva oameni şi

foarte multe dobitoace. La Caselle del Po vântul a fost atât de puternic, încât a smuls copacii din rădăcină şi a dărâmat o casă târându-i resturile acesteia până la fluviu unde a făcut să se scufunde şi o corabie. În ziua de 28 decembrie 1471, în timpul nopţii, preţ de două ore luna a arătat de parcă ar fi fost mânjită cu sânge. În anul 1472 a apărut pe cer în partea răsăritului cea de a treia cometă a secolului — cu o coadă foarte lungă — care s-a văzut de la 1 ianuarie până la jumătatea lui februarie (dar Agazzari consemnează date diferite). În ziua de 23 aprilie nişte trăsnete au avut nişte efecte tragicomice. Se relatează că trăsnetul l-a lovit pe un ţăran făcând să-i ia foc cămaşa pe care o purta pe piele şi provocându-i arsuri, dar lăsându-i intacte veşmintele pe care le purta deasupra. Un alt trăsnet a lovit taşca unui orăşean făcând să se topească monedele aflate înăuntru dar nevătămându-l pe om şi nici taşca lui. Un lucru asemănător s-a întâmplat şi cu o altă persoană asupra căreia s-a abătut trăsnetul, care trăsnet lovind spada aflată în teacă a făcut să se topească spada nevătămându-l pe om nici teaca. În ziua de 25 mai 1474 s-a produs cel de-al doilea cutremur al secolului care, din fericire, n-a avut consecinţe grave, cel puţin pentru oraşul Piacenza. Ca urmare a unor ploi intense Padul se revarsă încă o dată şi-şi capătă tragicul tribut de victime. În ceea ce priveşte căderile de grindină, un an vrednic de luat în seamă s-a dovedit a fi 1478 şi mai cu seamă ziua de 26 martie; a căzut grindină în mai toată Italia şi în unele locuri boabele de gheaţă erau de mărimea oului, iar în altele cât nuca (vă amintiţi de fenomenul blocurilor de gheaţă căzute din cer? — nota autorului). Mari furtuni s-au înregistrat şi în ziua de 25 martie, zi în care un trăsnet s-a abătut asupra turnului bisericii S. Maria in Cortina, iar cărămizile şi molozul dislocate au rănit în cădere mai mulţi copii care ieşeau din biserică; iar patru zile mai târziu s-au abătut trăsnete cu duiumul şi în alte părţi sfârtecând arbori şi ucigând mai mulţi oameni care se aflau în locuri deschise; iar locuitorii din Piacenza care erau şi aşa înspăimântaţi de săgetările fulgerelor şi de bubuiturile tunetelor au trăit alte clipe de groază şi în zilele de 2 şi 3 iunie când a bântuit o altă furtună puternică. În ziua de 10 aprilie 1480, Padul a provocat o altă inundaţie; a urmat apoi o mare secetă care a ţinut până în luna decembrie când a început să plouă şi a plouat încontinuu fapt care a făcut să se umfle în mod înfricoşător apele râurilor Trebbia şi Nure care au ieşit din albie. Şi în anul 1481 s-au înregistrat ploi neîntrerupte din octombrie şi până la jumătatea lui decembrie, precum şi obişnuitele inundaţii provocate de Pad şi de alte cursuri de apă. În legătură cu acestea, Dal Verme mai spune că din asemenea cauze în acel an culesul viilor a putut fi efectuat abia în luna noiembrie. Printre atâtea nenorociri şi-a mai făcut loc şi alta, o ciumă care a bântuit preţ de patru luni. Iar anul 1483 a fost unul de-a

dreptul feroce prin căldurile cumplite din timpul verii care au provocat o secetă nemaipomenită ce a pustiit ţarinile şi copacii. Şi aşijderea s-a întâmplat şi în anul următor. Şi o urmare tragică a acestor fapte s-au vădit a fi pentru strămoşii noştri foametea şi ciuma".

Cam pe la anul 1490, pictorul Carlo Baccesco a pictat tabloul *Annunciazione* (Buna Vestire) aflat astăzi la Luvru; tabloul acesta are — după cum a observat dr. Volterri — o trăsătură caracteristică deosebită: şi anume aceea că îngerul care se apropie de Fecioara înfricoşată (care încearcă să-şi acopere faţa cu mâna stângă ridicată) pluteşte în aer, în mod clar, pe un obiect plat şi de culoare galbenă. „Să fi fost vorba aici despre un mijloc tehnologic neobişnuit care să-i fi permis mesagerului ceresc să-şi ducă la sfârşit însărcinarea primită?" — a comentat ufologul Roberto Pinotti la privirea tabloului cu pricina. „În tablou se poate vedea un înger tradiţional, înzestrat cu cuvenitele aripi, dar care pluteşte spre o fecioară înfricoşată, pluteşte pe un disc aurit cu totul neobişnuit" — a comentat Volterri. „Se vor fi dovedit, oare, aripile sale a fi fost... nu tocmai pe măsura misiunii? Sau poate că Baccesco va fi aflat citind prin nişte cronici vechi, aprocrife, vreo descriere sau interpretare puţin ortodoxă a evenimentului şi-l înfăţişase pe acesta după cum îi sugera inspiraţia lui artistică?"

În *Cronica din Nurnberg* (sau Liber chronicorum) redactată în anul 1493 de către Hartmann Scheadel se relatează despre o ciudată sferă de foc, văzută în anul 1034, care săgeta cerul în linie dreaptă dinspre sud înspre est îndreptându-se mai apoi în direcţia soare-răsare; obiectul acela ciudat ar fi zburat deasupra oraşului în timpul domniei lui Henric IV al Germaniei (1056-1106). Relatarea aceasta — care se află astăzi în muzeul din Verdun, Franţa este însoţită de o ilustraţie care înfăţişează un obiect ciudat de forma unei bârne înconjurate de flăcări care zboară pe un cer albastru şi deasupra unor coline verzi.

BÂRNE ZBURĂTOARE PE CERUL EUROPEI

În timpuri mai apropiate de noi, Benvenuto Cellini, în cel de-al optzeci şi patrulea capitol al autobiografiei sale descrie în mod amănunţit apariţia unei mari bârne de foc pe cerul oraşului Florenţa.

Autorul scrie cele ce urmează: „Ajunseserăm pe o înălţime şi îndreptându-ne privirile spre Florenţa am strigat amândoi deodată cu aceeaşi mirare în glas: O, Dumnezeule din cer, ce minunăţie mai e şi aceea care se vede pe cerul Florenţei? Era aşa ceva ca o mare bârnă de foc care scânteia şi avea o strălucire nemaipomenită". Un obiect aproape la fel a fost zărit pe cerul Spaniei în zilele de 19, 20 şi 21 februarie 1465 în timpul domniei lui Henric IV, potrivit celor menţionate şi ilustrate în *Notabilia Temporum* de Angelo de

Tummulillis.

În anul 1479, o „cometă în formă de bârnă foarte ascuţită” şi având în interior (sau pe suprafaţa ei) un şir de „puncte” asemănătoare unor hublouri moderne şi trei „coase” lungi în vârf a fost văzută pe cerurile Arabiei; mărturia respectivă şi reconstruirea grafică a evenimentului (semnalat şi în Turcia şi în Carintia) a fost consemnată ca atare de istoricul Corrado Lychostene în lucrarea sa *Prodigiorum ac Ostentorum Chronicon* publicată la Basel în anul 1557.

Un fenomen aerian îngrijorător înregistrat în timpul bătăliei de la Mortimer’s Cross, în Marea Britanie, din Războiul Celor Două Roze (sângerosul conflict dintre familiile York şi Lancaster) a fost menţionat în *Cronache di Holinshed* (Cronicile din Holinshed) publicate între anii 1557 şi 1578 (şi pe care le-a folosit ca izvor de inspiraţie şi William Shakespeare pentru piesa sa „Henric VI“); şi anume fenomenul apariţiei a trei sori contopiţi într-un singur astru strălucitor (probabil că va fi fost vorba despre fenomenul cunoscut sub numele de parhelie).

Leone Cobelli (secolul al XV-lea) relatează în scrierea sa *Cronache Forlivesi* (Cronici din Forli) următoarele: „Eodem millesimo (1487) luna lui august. Într-o bună dimineaţă a apărut o stea mare care venea dinspre munţi şi se îndrepta către Ravenna; aducea cumva cu un fluture care zbura prin văzduh. Am văzut-o aşa cum au văzut-o şi ceilalţi. Aducea şi cu o roată de căruţă şi a zburat aşa preţ de un miserere. Unii spun cum că ar fi văzut-o deasupra muntelui cu o jumătate de ceas mai înainte”. Şi tot în acelaşi an, dar cu o lună mai înainte, în iulie „au apărut în timpul nopţii, pe cerul senin, trei lănci deasupra bisericii călugărilor predicatori din Forli; şi le-au văzut şi unii dintre bunii noştri călugări; apoi lăncile acelea s-au îndreptat către Faenza. Iar în dimineaţa următoare s-a dat de veste tuturor despre această întâmplare”. O descriere asemănătoare a fost făcută de către un paznic de noapte sard, Bruno Marras, care prezenta obiectul văzut de el ca pe o „suliţă zburătoare” pe cerul localităţii Macchiareddu, în Sardinia, la data de 3 august 1992.

Acelaşi Cobelli semnalase apariţia, într-o noapte de iunie, a unei „bârne de foc” venită la Forli dinspre muntele Pogiolo şi care plutea în aer deasupra zidurilor Fortăreţei Ravaldino; o altă „bârnă” ar fi apărut în timpul zilei astfel că a putut fi văzută de „toată suflarea din Forli” cum venea dinspre muntele Puzolo oprindu-se mai apoi deasupra pieţei oraşului. „În ziua de 10 martie 1554“ — aşa după cum a lăsat scris celebrul clarvăzător Nostradamus — „aici la Salon, între orele 7 şi 8 ale serii, am putut vedea o apariţie înfricoşătoare, în apropierea lunii, care în momentul acela se afla în faza primului pătrar, s-a văzut un foc mare care a prins a străbate cerul de la răsărit la apus şi era de forma unei prăjini sau a unei făclii aprinse. Din acel obiect ieşeau

flăcări; şi totul a durat douăzeci de minute; apoi obiectul acela a cotit-o înspre sud şi a dispărut în depărtări undeva deasupra mării...”

ÎNTÂLNIRI DE GRADUL TREI

O istorisire cu totul neobişnuită ne-a fost transmisă de celebrul matematician, ocultist şi fizician Gerolamo Cardano care susţinea că l-a auzit de mai multe ori pe tatăl său Fazio povestind ciudata întâmplare pe care o redăm în cele ce urmează: „Era în ziua de 13 august 1491. După ce am isprăvit treburile obişnuite, pe la orele douăzeci ale zilei, mi s-au înfăţişat şapte bărbaţi în veşminte de mătase care aduceau cu nişte togi ale grecilor şi încălţaţi cu cizme strălucitoare. Îmbrăcămintea pe care o purta fiecare sub pieptarul strălucitor şi roşu părea a fi făcută din mătase stacojie şi era de o frumuseţe nemaipomenită. Dar nu erau îmbrăcaţi chiar toţi la fel, ci numai doi dintre ei care păreau a aparţine unui cin mai nobil decât al celorlalţi. Cel mai înalt avea o faţă rumenă şi avea doi însoţitori, iar al doilea, cu pielea de culoare mai deschisă şi mai mic de stat, avea trei însoţitori. Astfel că în total erau şapte“. Fazio Cardano mai preciza faptul că vizitatorii puteau avea între 30 şi 40 de ani „purtaţi bine“ cum se spune. Atunci când i-a întrebat cine erau, aceştia i-au răspuns că erau nişte oameni făcuţi din aer şi erau supuşi şi ei legilor naşterii şi morţii. „Dar că, oricum, viaţa lor era mai lungă decât a noastră şi că puteau trăi până la trei sute de ani. Întrebaţi despre nemurirea sufletului nostru, ei au răspuns că în individ nu mai supravieţuieşte nimic propriu numai persoanei. Atunci când tatăl meu i-a întrebat de ce nu le destăinuiseră oamenilor locurile în care se aflau comorile, ei au răspuns că acest lucru le era interzis în virtutea unei legi speciale care-l condamna la cele mai grave pedepse pe cel care le-ar fi dat oamenilor asemenea informaţii” (în zilele noastre acest lucru reapare în întrebările care li se pun extratereştrilor în legătură cu alte „comori”: şi anume secretele călătoriei în spaţiu sau în legătură cu leacul împotriva celor mai grave boli ale omenirii — nota autorului). Şi Cardano continuă: „Străinii aceia au stat cu tatăl meu mai mult de trei ceasuri. Dar atunci când el le-a pus întrebarea în legătură cu originea universului, aceia nu prea s-au înţeles între ei. Cel mai înalt refuza să admită că Dumnezeu crease lumea eternă. Celălalt susţinea că Dumnezeu crease lumea cumva aşa cu ţârâita şi dacă ar fi încetat fie şi pentru o clipă treaba sa, lumea s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Din toate acestea nu ştiu cât anume este realitate şi cât născocire.”

Istorisirea este într-adevăr neobişnuită dacă ar fi s-o punem faţă în faţă cu relatările moderne în legătură cu „întâlnirile de aproape” cu extratereştri; paralelismul este aproape total. Mulţi oameni susţin că

au întâlnit nişte extratereştri perfect umani cu care ar fi stat de vorbă. Aceste fiinţe cu totul asemănătoare nouă ar fi fost confundate iniţial cu nişte pământeni şi abia mai târziu, după confirmarea de către non pământeni a condiţiei lor şi a cunoştinţelor de care ar fi dat dovadă ar fi fost identificaţi ca fiind... extratereştri. Va fi trăit, oare, tatăl lui Cardano experienţa unei întâlniri de aproape?

De altfel, cronicile medievale şi renascentiste sunt pline de „legende" în legătură cu nişte corăbii zburătoare ale căror ancore se împotmoleau în acoperişurile caselor silindu-i pe vizitatorii din cer — îmbrăcaţi în mod ciudat în chip de „marinari ai vremii" — să coboare pe pământ pentru a despotmoli, chipurile, corăbiile zburătoare; acest „mit" ciudat, în spatele căruia s-ar putea ascunde cu totul altceva a fost readus pe tapet în secolul al XIX-lea împreună cu nişte imagini ale unor dirijabile misterioase (numai că pe vremea aceea dirijabilele nu existau) sau „airships" din care ieşeau piloţi în costume ale secolului al XIX-lea: un întreg „val" de apariţii s-a înregistrat în Statele Unite în luna aprilie 1897 (şi s-a mers până acolo încât să se afirme că una dintre aceste airship s-ar fi ciocnit de o moară din Aurora, Texas; şi că pilotul acesteia, un umanoid de un metru şi jumătate ar fi fost înmormântat în cimitirul local; este de prisos să mai spunem că cercetările întreprinse ulterior de ufologi nu au dus la mai nimic afară de faptul că au dat de urma unor martori în vârstă care spuneau că-şi amintesc de evenimentul cu pricina); şi în Rusia se întâmplase aşa ceva, aşa cum se putea citi în Corriere di Napoli (Curierul de Napoli) din 22 septembrie 1897 care relata despre un aerostat văzut în ziua de 11 seara pe cerul satului Antziferowskoja de către deportatul Hempel. Hempel spunea că văzuse un aerostat de dimensiunea unui măr mai mare care strălucea. A putut fi văzut preţ de 5 minute după care a dispărut în zare în spatele norilor". Iconografia acelor airships a fost mai apoi reelaborată de către romancierii europeni şi reapare în povestirile de science fiction ale englezului George Griffith (care în iunie 1900 a publicat într-un tabloid *Stories of the other worlds,* aventurile marţiene ale unui echipaj de la bordul unei „astronef" în formă de trabuc prevăzută cu aripi; povestirea se intitula „The world of the war God" şi se aseamănă cu cea a lui Emilio Salgari (*I figli dell'aria* — Fiii văzduhului — scriere republicată de editura Garzanti în 1974).

PEDEPSELE DIVINE

Continuând acest periplu istoric al nostru vom găsi în Jurnalul de bord al lui Cristofor Columb, la data de 15 septembrie 1492, următoarea însemnare: „Am navigat în această zi, inclusiv noaptea,

mai bine de 27 de leghe înspre apus. La lăsatul nopţii am văzut cum se cobora din cer, la o depărtare de patru sau cinci leghe de corăbii, ceva ca o fâşie de foc nemaipomenită". Ceea ce ar fi putut fi un meteor este definit de navigatorul Bartolomeo de Las Casas drept un „meravilloso ramo de fuego"; iar navigatorul respectiv, în scrierea sa Historia de las Indias, adaugă: „Şi toate aceste lucruri îi făceau pe oameni să se agite şi să se întristeze închipuindu-şi ei că puteau fi acelea nişte semne prevestitoare de rele".

Într-o *Cronică* aflată în Zentralbibliothek din Zurich şi care se referă la oraşul Zessenhausen se relatează că în anul 1544 fuseseră văzute nişte semne pe soare şi pe lună; oamenii au început să se sperie temându-se că Dumnezeu voia să pedepsească pământul pentru păcatele sale. Apariţia acelor semne înfricoşătoare pe cer a fost precedată de un cutremur. Iar în ziua de 4 mai, între orele 4 şi 5 noaptea numeroşi locuitori ai orăşelului german Phorzhaim au văzut o stea cu coadă lungă, mare cât o piatră de moară; steaua scotea scântei şi în cele din urmă a căzut în râu făcând să fiarbă apele acestuia; nu era vorba despre un meteorit pentru că obiectul acela a ieşit mai apoi la suprafaţă cu un bubuit înfricoşător, s-a înălţat şi după un zbor scurt a coborât pe un câmp făcând să ardă totul în jur. Şi nu era vorba nici despre un fulger globular pentru că la sfârşitul acelei peripeţii s-a ridicat de la sol zburând cu iuţeală spre slava cerului pentru a se uni din nou cu steaua cea mare; după care cele două obiecte ciudate au dispărut amândouă. În mod ciudat, cronicile locale au ilustrat evenimentul, bine descris, cu o imagine rod al unei născociri năstruşnice: şi anume un balaur din a cărui coadă ieşea un jet de foc (în mod evident episodul a fost interpretat drept un semn de supărare a Necuratului al cărui simbol este balaurul). După acele apariţii oamenii locului au mai văzut pe cer nişte miraje stranii: şi anume nişte figuri de vechi războinici şi de nobili care locuiseră pe acele meleaguri cu mult timp înainte, ca şi cum cineva s-ar fi amuzat să proiecteze pe cer nişte holograme stranii (fapt care revine încă o dată în cazuistica ufologică modernă). În afară de aceasta, se mai relatează faptul că în anul 1520, pe „vremea cavalerului Maximilian", s-a văzut pe cer un soi de „copac luminos" care a prins a se coborî pe pământ şi după ce a atins solul s-a ridicat din nou pentru a se uni cu un mare cerc.

O apariţie înregistrată pe cerul Florenţei în secolul al XVI- lea — document păstrat în Gabinetto degli Uffizi din Florenţa — a fost semnalată de cercetătorul Gabriele Parnis de la „Diario Architetti Paris". În document se poate citi: „În ziua de 31 martie, pe la miezul nopţii, a venit deasupra Florenţei un obiect de foc nemaivăzut până atunci iară în dimineaţa următoare, pe]a ceasurile nouă, s-a văzut o flacără roşie deasupra Palatului". În partea de sus a acestui document

se poate citi data: „29 martie 1582”, „Cu acest document” — comentează cercetătorul Solas Boncompagni — „se ridică la trei numărul fenomenelor ieşite din comun menţionate în diverse scrieri şi care s-au înregistrat în trecut pe cerul Florenţei. Celelalte sunt cele menţionate de Dante în *Il Convivio* (Banchetul) şi de Cellini în *Vita* (Viaţa). În Banchetul, II, XIII, 22, scrie următoarele: „Seneca spune că la moartea împăratului August s-a văzut pe cer o sferă de foc; iar în Florenţa, înainte de a suferi distrugerile (provocate oraşului în anul 1301 de către Carol de Valois), s-a fost văzut pe cer o grămadă de vapori în formă de cruce, vapori care veneau de pe steaua Marte”.

Într-o miniatură din secolul al XVI-lea este înfăţişată o cometă având forma ciudată a unui disc care apare deasupra unui palat în faţa căruia se înfruntă doi războinici. Pe cer se poate vedea şi un potir (probabil Sfântul Graal).

În *Gazeta de Nurnberg* din 14 aprilie 1561 se putea citi: „Mai mulţi oameni au văzut nişte sfere de culoarea sângelui sau albastre şi negre, precum şi nişte discuri de jur împrejurul soarelui. Au mai văzut şi două sau trei tuburi care conţineau nişte obiecte ca nişte mingi. Aceste elemente păreau a lupta între ele şi totul a durat preţ de un ceas. Apoi toate au dispărut într-un nor de aburi”. Reluată şi de celebrul psihiatru elveţian Cari Gustav Jung pentru a demonstra cum fenomenul OZN ar fi putut fi un mit în inconştientul colectiv planetar, imaginea cu care era ilustrată cronica a fost comparată de ufologii moderni cu fotografiile trabucurilor zburătoare din care ies nişte discuri de dimensiuni mai mici, găsind ei (ufologii) nişte paralelisme extraordinare cu obiectele care fuseseră confundate cu nişte tunuri care trăgeau ghiulele zburătoare.

Un eveniment asemănător este ilustrat în *Volantino di Basilea* (Foaia de Basel), publicaţie păstrată în colecţia Wickiana a Bibliotecii din Zurich, eveniment înregistrat în ziua de 7 august 1566; evenimentul este descris de Samuel Coccius în termenii următori: „În zorii zilei de 7 august au fost văzute mai multe sfere mari îndreptându-se spre soare şi apoi luptându-se între ele: multe dintre ele au devenit roşii ca focul şi apoi s-au stins, au dispărut”. Relatarea era însoţită şi de un desen înfăţişând nişte sfere albe şi negre deasupra catedralei pe care le arătau cu degetul locuitorii înspăimântaţi ai oraşului elveţian.

Şi întâlnim OZN-uri până şi în memoriile binecunoscutului Giacomo Casanova care, în *Storia della mia vita* (Povestea vieţii mele) relatează următoarele: „Şi am ajuns la Otricoli mergând pe jos, pentru că voiam să văd pe îndelete podul străvechi, iar de la Otricoli un birjar m-a dus, în schimbul sumei de patru monezi de argint, până la Castelnuovo. De acolo mi-am luat picioarele la spinare pe la miezul nopţii şi am tot mers şi am ajuns la Roma cam pe la ceasurile nouă ale

zilei de întâi septembrie. Dar iată o nouă păţanie de a mea care poate că-i va înveseli pe cititorii mei aţâţi câţi vor fi ei. Ei bine, părăsisem Castelnuovo cam de un ceas îndreptându-mă către Roma cu totul liniştit şi sub un cer senin când, deodată, am văzut, cam la zece paşi de mine, o flacără de formă piramidală de mărimea unui cot şi care se ridica de la pământ să tot fi fost patru sau cinci picioare, iar flacăra aceea se ţinea după mine. Şi flacăra se oprea când mă opream şi eu şi atunci când drumul era străjuit de copaci nu mai vedeam flacăra aceea, dar o vedeam din nou atunci când treceam de copaci. M-am apropiat de ea de câteva ori, dar cu cât încercam să mă dau mai aproape, cu atât ea se îndepărta de mine. Am încercat figura cu datul înapoi şi atunci nu o mai vedeam, dar atunci când îmi reluam drumul, ei bine, atunci o regăseam la locul ei. A dispărut odată cu lumina zilei. Trebuie să spun că, în ciuda cunoştinţelor mele de fizică, faptul de a vedea acest mic meteor mi-a dat nişte idei ciudate. Dar n-am pomenit nimănui de cele întâmplate. Şi am ajuns la Roma cu şapte monede de argint în buzunar".

Apariţia a două misterioase discuri luminoase deasupra unor corăbii aflate în largul mării este ilustrată într-o stampă din secolul al XVI-lea — stampă intitulată *Theatrum Orbis Terrarum* (Florenţa, Muzeul ştiinţei). Până şi în plină Renaştere aceste apariţii au fost interpretate drept nişte avertismente divine, nu numai pentru oamenii de rând, dar şi pentru politicienii şi suveranii acelor vremuri.

TRĂSURILE ZBURĂTOARE DIN SECOLUL AL XVII-LEA

Dar un fulger globular pare să fi fost — prin traiectoria în zigzag — straniul semn ceresc reprodus de pictorul Carlo Saraceni (circa 1585-1620) într-o pictură în ulei pe pânză intitulată „Potopul".

Şi într-un medalion pictat în secolul al XVII-lea de Charles Le Brun pentru Ludovic al XVI-lea de Flandra (şi păstrat în Castelul Dotremond) se poate vedea un obiect asemănător unui proiectil care zboară pe cer lăsând o dâră luminoasă, obiect asemănător unei rachete. Pe medalion se află nişte cuvinte ciudate în limba latină şi anume *splendet et ascendit,* străluceşte şi se înalţă. Acest obiect ar reprezenta, chipurile, focul şi poate că — aşa cum a presupus cercetătorul român Ion Hobana — va fi fost vorba nu despre un OZN, ci despre o rachetă primitivă (deşi poate că ar fi mai nimerit să vorbim despre o petardă) încercată de vreun inventator amator (şi nu ar fi fost primul caz documentat).

În aceeaşi ordine de idei, un document aflat în Arhivele

Municipale din Nisa relatează următoarele: „La începutul lunii august din anul de graţie al Domnului 1608, pe marea Gennes (Genova) s-a fost văzut cel mai înfricoşător semn care s-a pomenit vreodată, Dumnezeu să ne aibă în paza Sa“. În acest mod începe relatarea, unui eveniment consemnat în analele istorice din Nisa; cronicarul care a consemnat aceste lucruri va fi fost întrucâtva tulburat atunci când a relatat acele apariţii monstruoase: „unii aveau o înfăţişare omenească, dar braţele lor păreau a fi acoperite de solzi şi ţineau în fiecare mână nişte şerpi zburători groaznici care se înfăşurau pe braţe; se iveau din mare numai de la buric în sus şi scoteau nişte urlete înspăimântătoare; uneori se scufundau şi apăreau mai apoi în alte locuri scoţând nişte urlete atât de cumplite încât mulţi oameni au fost cuprinşi de spaimă. Unii păreau a avea chip de femeie, alţii aveau, ce e drept, înfăţişare omenească, dar aveau trupul acoperit de solzi şi capul de balaur. Mai-marii oraşului au poruncit să se aducă tunuri care au slobozit cam 800 de ghiulele în nădejdea că-i vor alunga pe aceia din oraş, dar totul a fost în van. Şi-au dat mâna şi Bisericile întru aflarea unui leac şi s-au făcut multe procesiuni şi s-a poruncit şi ţinerea postului. Iară unii călugări Capucini au rânduit 40 de ceasuri de pocăinţă... Iară în cea de-a cincisprezecea zi a pomenitei luni s-au ivit pe mare trei chervane trase fiecare de câte şase închipuiri ca de foc cu înfăţişarea unor balauri şi goneau chervanele acelea trase de balauri şi o dată cu ele şi făpturile cu chip de om cu tot cu şerpii înfăşuraţi în jurul mădularelor lor iară târâtoarele acelea urlau de zor, urlau cumplit. După ce lucrurile acelea înspăimântătoare au dat ocol portului de trei ori şi au scos nişte urlete atât de puternice care au făcut să răsune şi munţii din împrejurimi, s-au pierdut cu toatele undeva în mare şi nu s-a mai auzit nimic de ele. Acest eveniment înfricoşător i-a cutremurat pe locuitorii Genovei şi mulţi au murit de frică şi printre aceştia s-au aflat şi fiul lui Sor Gasparino de Loro şi fratele lui Sor Antonio Bagatello; şi le-a îngrozit şi pe multe femei atât de mult, încât una dintre ele a murit. Şi de atunci încoace se cântă mereu Te Deum-ul care a gonit toate duhurile rele; iar mai apoi s-au fost văzut nişte ploi mari de sânge pe meleagurile acelea şi mai departe până în Provenţa. Şi un alt lucru de pomină s-a întâmplat aproape în aceeaşi vreme în oraşul Iste de Martegue. În cea de-a douăzeci şi doua zi a lunii lui august s-au fost văzut prin aer doi bărbaţi purtând fiecare armă şi scut şi s-au prins a lupta de se minunau orăşenii aflaţi de faţă. Şi după ce s-au bătut ei ce s-au bătut, s-au mai odihnit oarece vreme apoi au prins a se bate iară şi s-au tot bătut vreme de două ceasuri. Şi în vremea din urmă s-au bătut în aşa chip că aduceau cu doi fauri care băteau cu ciocanul pe ilău. Iară a doua zi amândoi aduceau cu unii care biruiseră o cetate, atâta arătau de mulţămiţi şi după ce s-au uitat unul la altul s-au fost iscat o zarvă atât de mare ca nişte bubuituri de tun; zarva aceea era

atât de cumplită că i-a făcut pe cei aflaţi la faţa locului să creadă că venise sfârşitul lumii; iară tărăboiul acela a ţinut preţ de şapte ceasuri iară după aceea s-a ivit pe cer un nor mare şi gros şi preţ de două ceasuri nu s-a mai văzut nimica afară numai de nori şi negură neagră şi a prins a puţi a pucioasă de-ţi muta nasu' din loc. Iară când văzduhul s-a limpezit nu s-a mai văzut nici urmă de acele închipuiri. Acele minuni i-au mişcat nevoie-mare pe mulţi creştini care au văzut în ele lucrarea lui Dumnezeu care a ţinut să ne dea un semn mai înainte de a ne pedepsi pentru păcatele noastre; iară unii au apucat-o pe calea dreptei credinţe iară alţii s-au căit întru înduplecarea Lui; şi aşa să ne ajute Sfântul Duh şi să ne îndrepte pe calea cea bună. Amin".

Nişte semne prevestitoare de rele au fost zărite şi de locuitorii oraşului Erfurt, în anul 1627, în norii de pe cerul localităţii, aşa cum se poate vedea într-o veche stampă în care sunt înfăţişaţi pe cer războinici, îngeri, viţă de vie, moartea, dar şi două luni şi trei stele în formă de cerc ce se rotesc.

DOI SORI PE CERUL ORAŞULUI POTENZA

Un alt document interesant a fost descoperit de ufologul Giovanni Nicoletti de la CUN (Centro Ufologico Nazionale — Centrul Ufologic Naţional) din Taranto în arhivele de notariat din Potenza. În acest document se relatează — Doc. 32 — *Archivi notarili. Distretto di Potenza* — următoarele: „Primul vărsământ, notar Giovanni Carlo Renzio di Tito. Vol. 140, c. 136 v. Astăzi, în ultima zi de vineri a lunii martie a anului 1656 s-au fost văzut doi sori spre partea răsăritului ca la vreo jumătate de ceas de la apariţia soarelui şi unul se vedea către Refriddo, iar celălalt către Vaglio şi nu se deosebeau cu nimic unul de altul, ci erau amândoi la fel şi au dat amândoi lumină o bucată de vreme, iar după oarece vreme cel de către Refriddo a dispărut, iar celălalt a mai rămas ceva vreme şi acest lucru drept este că a fost semn de la bunul Dumnezeu, că d'aia e scumpete mare şi la pâne şi la vin şi la grâne şi la toate cele".

Ufologul Vincenzo Puletto din Taranto a comentat textul de mai sus în modul următor: „Relatarea provine din arhiva istorică de notariat din Potenza şi demonstrează că în trecut faptele ieşite din comun erau subscrise unor acte notariale ca o atestare sigură şi serioasă a unor calamităţi naturale. În anul 1656 oraşul Potenza s-a confruntat cu o foamete cumplită astfel încât apariţia a doi sori pe cerul localităţii — aşa cum se menţiona în actul respectiv — era interpretată drept un semn de la Dumnezeu, poate chiar semnul că problema foametei avea să se rezolve. Dacă recitim fragmentul de text se cuvine să ne oprim puţin asupra descrierii evenimentului: şi apare

cât se poate de clar faptul că din cei doi sori unul a dispărut în direcţia opusă celei în care trebuia să se afle celălalt...”

SUBMARINUL OZN DIN ROBOZIERO

Prin termenul USO (Unidentified Submarine Objects) literatura de specialitate denumeşte farfuriile zburătoare submarine, adică acele OZN-uri capabile să se deplaseze sub apă aidoma unor submersibile şi apoi să iasă la suprafaţă şi să-şi ia zborul; întâmplarea descrisă în cele ce urmează pare a se referi la un eveniment asemănător. În ziua de 15 august 1663, o uriaşă minge de foc avea să-i terorizeze pe locuitorii din Roboziero, un sat din Rusia. Evenimentul cu pricina a fost consemnat de Mănăstirea ortodoxă Sfântul Chiril printr-o scrisoare adresată „Sfinţiei Sale Arhimandritului Nikita, Stareţului Pavel, stareţilor Mănăstirii Sf. Chiril de către prea umilul lor slujitor Ivaşco Rievskoi” căruia olăcarul Lievko Fiedorov din satul Mys îi istorisise întâmplarea respectivă. La vremea aceea, fiind într-o sâmbătă, mulţi oameni se aflau în biserica satului când, deodată, s-a auzit o zarvă mare în ceruri. Şi atunci oamenii au dat năvală în piaţa mare şi le-a fost dat să vadă o ditamai pălălaia, iscată aşa ca din senin, deasupra satului. Şi pălălaia aceea să tot fi avut 45 de metri de la un capăt la altul, iară în faţă avea ceva aşa ca două antene de foc. Şi pălălaia aceea a dispărut în apele lacului. Dar iată că la vreme de nici măcar un ceas pălălaia aceea a apărut din nou deasupra apelor lacului pârpâlindu-i pe nişte pescari aflaţi prin preajma acelei închipuiri nemaipomenite. Dacă nu s-ar ţine seama de amănuntul antenelor, descrierea ar putea aminti de un fulger globular. Dar nu putea fi vorba de aşa ceva dat fiind faptul că potrivit documentului în care se relata evenimentul sfera aceea de foc era un corp cât se poate de solid. „Apele lacului” — se spunea în text — „au fost luminate până la cea mai mare adâncime a lor, de nouă metri, iar peştii s-au refugiat pe lângă maluri. Iar lumina aceea roşcată părea să-i fi dat apei culoarea ruginii...”

Continuând acest excursus vom relata că în anul 1676 la tipografia Vangelisti şi Martini se scotea de sub teascuri o cărticică intitulată Succinta relazione *d’un insolito lume apparso per tutta la Toscana e in molti altri luoghi d’ltalia la sera del 31 marzo 1676* (Scurtă istorisire despre o lumină neobişnuită apărută în tot ţinutul Toscanei şi în multe alte locuri ale Italiei în seara zilei de 31 martie 1676). Autorul acestei istorisiri (cu titlul ei interminabil, aşa cum se obişnuia pe acea vreme) era florentinul Francesco Barzini, de meserie producător de umbrele, dar pasionat de astronomie. Acestuia i se datorează crearea termenului de farfurie zburătoare (termen devenit uzual în anul 1947)

atunci când a relatat despre apariţia pe cerul Toscanei a „unui obiect foarte luminos în formă de disc, talger”. Autorul continua spunând că era vorba despre o lumină foarte mare care s-a deplasat în mod fulgerător de la marea Adriatică la marea Tireniană. Fenomenul cu pricina poate fi încadrat fără doar şi poate în categoria meteorilor. O altă sursă, astronomul şi matematicianul florentin Pietro Maria Cavina, face o lungă disertaţie pe această temă într-o cărticică tipărită la Faenza de Giuseppe Zafaralli în anul 1676 (şi care se păstrează în Biblioteca Naţională din Florenţa în colecţia Magliabechiana, cota 5.2.129). Lucrarea se intitulează (traduc din latină) *Face, ossia fiaccola ardente che vota* (Făclie sau pălălaie care zboară), în textul respectiv Cavina relata faptul că după o oră şi jumătate de la apusul soarelui cerul se luminase dintr-o dată aşa ca în timpul zilei. Şi-şi făcuse apariţia pe cer un obiect strălucitor, mare cât o lună plină (care în acea perioadă se afla în conjuncţie cu soarele), care obiect a prins a se înălţa în mod treptat spre zenit şi care avea o coadă de culoare galbenă-aurie şi care se termina apoi în albastru. În forma aceea Cavina a surprins nişte mărturii discordante (din cauza paralaxei). Fenomenul acela care a durat între unul şi două minute a fost semnalat la Faenza, Roma, Florenţa, Veneţia, Treviri (Trier) în Germania, la Pisa, Livorno şi pe mare de către o navă aflată în apropierea insulelor Baleare. Trecerea bolidului — menţionat în zilele noastre de câteva publicaţii drept un fenomen OZN — a provocat moartea, din cauza spaimei, unui ţăran din Modigliana, precum şi senzaţia de cutremur la Florenţa unde s-au zgâlţâit geamurile.

În ziua de 4 noiembrie 1697 un scut în formă de cerc, cu o cruce în mijloc, din care au prins a ieşi mai întâi fum, iar mai apoi descărcări electrice, a zburat deasupra oraşului Hamburg şi a altor oraşe din partea de nord-est a Germaniei. Imaginea acelui obiect înfăţişată într-o stampă veche arată în mod foarte clar o farfurie zburătoare!

APARIŢII ŞI CUTREMURE

Ziarista portugheză Fina D’Armanda care mai demult a interpretat în cheie ufologică manifestările solare de la Fatima a prezentat în cadrul primului Congres Iberic de Ufologie care s-a ţinut la Porto, Portugalia, o comunicare intitulată *Fenomene cereşti oglindite în presa portugheză a secolului al XVIII-lea.* „Pentru a mă documenta în legătură cu această problemă” — a scris ziarista respectivă — „am făcut nişte cercetări în arhivele *Gazetei de Lisabona* răsfoind colecţia de ziare din acea epocă, ziare coordonate în vremea aceea de Jose Freire di Monterroio Mascarenhas care a fost, după părerea mea, primul ufolog

portughez. Am continuat cercetările mele în nişte cărţulii care au apărut în acest secol şi am rămas de-a dreptul blocată! Pentru că în toată această perioadă — cuprinsă între anii 1717 şi 1721 şi mai apoi între 1726 şi 1730 — am găsit o serie de observaţii în legătură cu nişte apariţii asemănătoare celor care se pot vedea în zilele noastre. Uneori acestor apariţii li se dădea numele de *comete* (cea mai mare parte a acestor obiecte erau luminoase şi apăreau noaptea), de *monştri cereşti,* de *meteori* sau pur şi simplu de *fenomene.* Li se mai spunea *coloane* şi *globuri de foc* sau *un fel de nori, corpuri rotunde luminoase.* Şi dacă unele dintre aceste fenomene s-au limitat la a lumina întunecoasele nopţi ale unor localităţi lipsite de lumină electrică uimindu-i pe acei oameni care nu aveau habar nici de avioane, nici de proiectări de imagini aşa ca la cinema, alte fenomene au provocat furtuni, incendii şi cutremure care parcă prevesteau sfârşitul lumii".

„Ce anume s-a întâmplat la Abbeville"? — continuă cercetătoarea noastră. „Potrivit celor relatate de *Gazeta de Lisabona* din 18 mai 1719 — care publica o ştire pe care tocmai o primise de la Paris — *un foc ceresc* a provocat două incendii la Abbeville în zilele de 29 şi 30 martie 1719" în legătură cu evenimentul din 29 martie, ziarul relata următoarele: „Era cam pe la orele nouă, cerul era senin, când a apărut pe cerul localităţii Abbeville, aşa dintr-o dată, un nor foarte dens din care a ieşit un glob de foc care a căzut pe renumita Abaţie Regală din Saint Riquerio, aflată cam la două leghe depărtare de această localitate, făcând să ia foc dormitorul mănăstirii care măsura mai mult de 600 de picioare în lungime; focul s-a întins mai apoi, aţâţat fiind de un vânt care bătea dinspre nord-est, până la bibliotecă, încăpere care în mai puţin de o oră a fost prefăcută în cenuşă odată cu toată mănăstirea. Călugării abia dacă au reuşit să scape din vâltoarea focului. Biserica, sacristia şi încăperea tezaurului nu au suferit stricăciuni; focul acela a mistuit şi o parte a aşezării aflată în partea dreaptă a mănăstirii. În ziua următoare, la aceeaşi oră şi pe acelaşi timp senin a fost văzut un alt glob de foc cum ieşea dintr-un nor cu un mare bubuit aşa ca de tun". Aceeaşi *Gazetă* relatează că la Dieppe, în ziua de 30 martie „numeroase persoane care se plimbau pe plajă au simţit că parcă ar fi fost luate de un vânt puternic şi au putut vedea un fenomen ciudat: era aşa ceva ca o coloană de foc care emana o lumină foarte puternică şi care se apropia de oraş; deodată a explodat cu un bubuit asemănător celui al unor tunuri după care s-a prăbuşit, într-un nor de fum, peste ziduri fără a provoca stricăciuni". Tot din Paris, în ziua de 30 se relata: „Cam pe la orele 8 sau 9 ale serii a apărut pe cer o lumină atât de strălucitoare încât a făcut să pălească lumina lunii, dar lumina aceea n-a ţinut mult" *(Gazeta de Lisabona,* 11 mai).

Această din urmă apariţie ar putea duce cu gândul la o cometă sau la nişte bule de gaz luminos ieşite din măruntaiele pământului care

adeseori prevestesc un cutremur. Şi tocmai Fina D'Armanda a fost aceea care presupunând existenţa unei legături între OZN-uri şi cutremure (dar ar fi mai nimerit să se spună între „fenomene naturale luminoase şi cutremure") a spus cele ce urmează: «„În zilele noastre încep să se elaboreze nişte studii având drept scop stabilirea unei corelaţii între apariţia OZN-urilor şi producerea cutremurelor, dar în secolul al XVIII-lea ziariştii europeni stabiliseră deja în mod firesc o astfel de legătură reciprocă. Fără îndoială că aceşti ziarişti puneau pe seama cometelor producerea cutremurelor dat fiind că ei nu erau în măsură să le dea un nume acelor fenomene pe care le ignorau atunci (cunoscute astăzi drept fenomene de piezoelectricitate — nota autorului). Constantinopol (Turcia), 13 martie 1719: „În timpul nopţii de 13 a apărut o cometă nemaipomenită sau un fenomen care a provocat o mare spaimă. Iar în ziua de 17 la Constantinopol şi la Alep a fost simţit un cutremur cumplit provocat se pare, de acest fenomen" *(Gazeta de Lisabona,* 29 iunie); Genova, 14 ianuarie 1720. „În timpul nopţii de 14 a fost văzută o cometă care se deplasa dinspre răsărit înspre apus, iar în ziua de 16, la ceasurile patru şi jumătate ale serii s-a simţit un cutremur" *(Gazeta de Lisabona,* 28 martie). Napoli (Italia), octombrie 1727. „În ziua de 7 octombrie localităţile din apropierea Vezuviului au fost lovite de un cutremur şi de nişte inundaţii groaznice. În ziua de 28 a apărut o coloană de foc care se vedea atât în plan orizontal, cât şi în plan vertical şi care s-a menţinut preţ de jumătate de ceas. La câteva zile după aceea s-a dezlănţuit o furtună cumplită de care se mai pomeneşte şi acum" *(Gazeta de Lisabona,* 8 ianuarie 1728). Bologna, 12 decembrie 1728. „În ziua de 12 a apărut o cometă la Rocca, în apropiere de Senigallia, care s-a văzut timp de două nopţi. În ziua de 17 s-a văzut o altă cometă care avea forma unei cruci şi care a fost urmată de apariţia unui tânăr călare pe cal purtând pe cap un coif împodobit cu pene, fapt care a băgat spaima în populaţie. În ziua de 18, în Marca s-a simţit un cutremur puternic" *(Gazeta de Lisabona,* 19 februarie 1728). Kaminiek (Polonia), 21 septembrie 1728: „Pe cerul localităţii Kaminiek şi-a făcut apariţia o cometă, iar pe pământ s-au produs două cutremure atât de puternice încât au provocat mari stricăciuni caselor" *(Gazeta de Lisabona,* 16 decembrie).»

Lăsând la o parte aceste cazuri a căror origine mi se pare a fi cât se poate de naturală, ţin să menţionez întâmplarea din ziua de 11 decembrie 1741 din Anglia: un aristocrat, Lordul Beauchamp, a afirmat că văzuse ceva ca o mică „minge ovală" de foc prăvălindu-se peste Londra. Un meteorit? în mod absolut nu, în acest caz. Ajunsă la circa 750 de metri deasupra solului — afirma nobilul — mingea aceea s-a reînălţat brusc şi s-a îndreptat cu iuţeală înspre est, în timp ce coada sa de foc lăsa o dâră de fum, apoi a dispărut din vedere. Tot în

Marea Britanie, în ziua de 19 martie 1748. Sir Hans Sloane, fost preşedinte al Royal Society, a văzut cum o lumină orbitoare de culoare alb-azurie cu o coadă de culoarea galben-roşcată străbătea în cădere aparentă cerul seral. „Se mişca mai încet" — relata el — „mai încet decât o stea căzătoare care înaintează în linie dreaptă". Dar şi Wolfgang Goethe, cel mai mare poet german, relatează în cartea a şasea a Autobiografiei sale întâmplarea din anul 1768 — pe când poetul avea şaisprezece ani — petrecută în timp ce călătorea împreună cu alţi doi pasageri în diligenta spre Universitatea din Leipzig. Călătoriseră mai tot timpul pe ploaie şi diligenţa nu înainta prea repede silindu-i pe pasageri să mai coboare din când în când pentru a mai uşura vehiculul. Într-unul din acele momente, tânărul a văzut la mică distanţă un obiect luminos ciudat care se afla la nivelul solului. „Am zărit dintr-o dată într-o râpă din partea dreaptă a drumului un fel de amfiteatru iluminat în mod feeric. Într-un spaţiu în formă de pâlnie străluceau o puzderie de luminiţe care formau un fel de scară una deasupra alteia şi aceste luminiţe erau atât de strălucitoare încât mai-mai că-ţi luau ochii. Dar ceea ce deranja mai mult vederea era faptul că luminiţele acelea nu stăteau pe loc, ci se mişcau într-o parte şi într-alta şi de sus în jos şi viceversa. Dar cea mai mare parte a acestora stăteau totuşi pe loc şi acestea continuau să strălucească. M-am îndepărtat cu greu de acel spectacol pe care aş fi vrut să-l văd îndeaproape. Când l-am întrebat pe vizitiu ce ştia despre acel fenomen el mi-a răspuns că nu ştia nimic despre acel lucru, dar că ştia că prin împrejurimi se afla o veche carieră de piatră care se umpluse cu apă. N-aş putea spune dacă toate acelea fuseseră vreo făcătură de-a diavolului sau vreun complex de flăcărui de gaze sau vreun grup de făpturi care emiteau lumină"

FENOMENE PE CERUL ORAŞULUI NAPOLI

Într-o lucrare intitulată *Costumi e riti degli antichi romani* (Obiceiuri şi ritualuri de ale romanilor) publicată la Napoli în anul 1757, dr. Volterri a găsit diferite adnotări care mai de care mai ciudate, cum ar fi: „În anul 632 a apărut pe cer un semn în chip de spadă... Au fost văzute nişte comete care aveau forma unor bârne... În sfârşit, în anul 1244 a apărut o cometă nemaipomenită care a strălucit pe cer vreme de trei luni după care s-a stins odată cu moartea papei Urban IV... Iară în anul 1456 s-au fost văzut mai multă vreme pe cerul Italiei două comete". „Dar un alt scurt fragment m-a făcut cât se poate de curios" — a spus Volterri. „O piramidă de foc care a plutit multă vreme pe cerul capitalei Mexicului a fost semnul care a prevestit că America avea să primească repede lumina Evangheliei". Dincolo de această

ultimă interpretare *la modul uşor este* un lucru cât se poate de interesant acela de a observa, pe de-o parte, cum faptul apariţiei duce cu gândul la modernele OZN-uri triunghiulare zărite mai întâi în Anii Şaizeci şi mai apoi în Anii Nouăzeci pe cerul planetei; iar, pe de altă parte, surprinde fenomenul incrustaţiei autohtone: şi anume faptul că în Ţara acelor „teocalli (templele în formă de piramidă în trepte) locuitorii vedeau nişte... piramide zburătoare! Iar un „semn în formă de triunghi, precum şi acela al unei stele foarte mari cu trei raze" au fost văzute în anul 1513 de Michelangelo care a înfăţişat aceste semne într-un desen care din nefericire s-a pierdut.

«„După cum bine se ştie, în anul 1731 sigla UFO/OZN nu fusese încă creată" — aşa după cum a relatat cercetătorul (sceptic) Marcello Coppetti. „Şi nici nu se începuse încă a se vorbi despre farfurii zburătoare. Şi totuşi (şi ştirea aceasta este una inedită) în ziua de 16 martie 1731 la Briangon (Franţa) „s-a dezlănţuit (aşa cum se poate citi în *Cronica Evenimentelor Deosebite* intitulată Nouă fenomene de foc aşa cum rezultă din diferite semne, publicată la Napoli şi la Roma prin străduania lui Gio Battista de Caporali la Palatul Eminenţei Sale Caraffa din Via dell'Orso cu binecuvântarea mai-marilor din cin) s-a dezlănţuit o *vijelie nemaipomenită* care nu numai că a făcut să se întunece văzduhul, dar a fost însoţită şi de nişte fulgere şi trăsnete care au băgat spaima în bieţii locuitori care nu mai pomeniseră aşa ceva de când se ştiau ei pe lume"».

Acea *Cronică a Evenimentelor Deosebite* a fost extrasă în anul 1731 din *Gazeta de Napoli* din 10 aprilie a aceluiaşi an. Ştirea respectivă, provenită de la Paris, data din ziua de 12 martie „a anului pomenit". „Iar aici un lucru este cât se poate de evident şi anume că cel ce relatase acel fapt încurcase lucrurile sau că tipograful comisese şi el clasica greşeală de tipar" — comentează Coppetti. „Într-adevăr, dacă — aşa cum scrie cel ce relatase lucrurile — fenomenul respectiv avusese loc în ziua de 16 martie 1731 nu poate fi înţeles faptul că ştirea despre vijelia nemaipomenită putuse să apară în Gazeta de Napoli în ziua de 10 martie, când această ştire apăruse la Paris în ziua de 12 martie, adică cu patru zile — mari şi late — mai înainte de a fi văzute cele *nouă fenomene de foc*. Dar aici nu poate fi vorba numai despre greşeala naratorului sau despre cea a tipografului. Poate că un astfel de fenomen se va fi înregistrat în anul anterior. Sau poate că motivele, cauzele, vor fi fost cu totul altele. „Apoi" — continua relatarea — „în văzduh s-au mai învălmăşit şi alte semne nemaipomenite în care se puteau vedea nişte nori apropiaţi între ei şi la joasă înălţime, nori roşcaţi şi ameninţând a trăsnet ca şi cum ar fi vrut să prevestească mare stricăciune în ziua aceea; şi spaima a crescut şi mai mult pentru că după vijelia aceea s-au mai ivit în slava cerului nu mai puţin de nouă *Fenomene* cu înfăţişare de foc, iar acestea

care se puteau vedea foarte bine erau înconjurate de foc; iar fiecare dintre aceste fenomene a fost văzut într-un chip anume; şi anume nu mai puţin trufaşe şi pocite pentru că toate biciuiau văzduhul aşijderea scoţând cu toatele foc. Şi erau pocite pentru că una din acele închipuiri avea chipul unui balaur zburător mâniat nevoie-mare, care balaur nu numai că era pocit rău de tot şi ditai namila, dar mai şi scuipa flăcări pe amândouă părţile. Ne putem da seama după toate acestea cât de mare a fost spaima prin care au trecut oamenii aceia aflaţi mai aproape de acea închipuire. Dar s-a făcut că mai-marii Oştirii s-au sfătuit între ei şi au hotărât să se sloboadă niscai ghiulele înspre închipuirile acelea şi pentru ca să se mai cureţe văzduhul acela îmbâcsit de cu toatele şi să se alunge toate semnele acelea înfricoşătoare. Şi ghiulele acelea s-au dovedit a fi folositoare, pentru că mai apoi (prin mila lui Dumnezeu) Norodul acela a fost mântuit de primejdie şi de stricăciunile prevestite de semnele acelea ce s-au fost văzut pe cer în ziua aceea. În ziua ce a urmat, văzduhul s-a schimbat în astfel de chip încât se înfăţişa cu totul altfel pentru că se schimbase roşeaţa aceea într-o albeaţă închisă şi în zilele ce au urmat s-a pornit Ninsoare asupra tuturor acelor ţinuturi care ninsoare s-a pus pe pământ cam opt picioare dacă nu mai mult. Şi acest lucru i-a minunat pe mulţi, care nu mai pomeniseră asemenea lucru de amar de ani mai cu osebire că se petrecea către sfârşitul iernii; şi au făcut acea zăpadă multe stricăciuni de care au suferit Lăcuitorii şi Ţarinile şi Drumurile şi iarăşi oamenii s-au minunat nevoie-mare“. Atunci când Coppetti i s-a adresat unui ofiţer superior de la Şcoala de Război Aerian din Florenţa — un fizician specializat în meteorologie — pentru a încerca să dea o explicaţie fenomenului, a primit din partea acelui ofiţer următorul răspuns: „Cu toate că dispunem de puţine elemente am putea da interpretarea următoare: şi anume este vorba despre o invazie a unei mase de aer rece provenind de la Polul Nord care se întâlneşte cu o masă de aer cald şi umed provenind din Sud. Fenomenul acesta nu este de loc rar în luna martie în Europa. Mişcarea violentă de înălţare provoacă răcirea aerului cald şi condensarea vaporilor. Fenomenele de furtună care însoţesc aceste manifestări sunt mai mult sau mai puţin violente, în funcţie de energia eliberată. Dacă afluxul de aer cald continuă (la înălţime) acesta are drept efect nişte ninsori abundente. În ceea ce priveşte cele două fenomene cu aspect de foc se poate observa că adeseori în furtunile puternice — cu numeroase celule de circulaţie în interior — descărcările electrice au loc în interiorul norilor conferindu-le acestora culoarea *roşie a* unor *mase de foc* şi de aici interpretarea fantastică, bizară, a formei norilor. În vremurile acelea se obişnuia să se recurgă la folosirea artileriei, mai ales pe mare împotriva trombelor de aer pentru a le anihila pe acestea din urmă. Acest lucru, chiar dacă are o

oarecare bază ştiinţifică (în fond este vorba de a întrerupe un proces de echilibru dinamic) îşi dovedeşte destul de rar eficacitatea". Dar chiar aşa să fi stat, oare, lucrurile?

Tot la Napoli, potrivit unei *Monografii Generale* intitulate *Regatul Celor Două Sicilii* şi publicată în secolul al XIX-lea de tipograful Tiberio Pansini, lucrare dedicată lui Ferdinand II de Bourbon, au fost înregistrate mai multe cazuri de „meteori de foc" pe cerul capitalei regiunii Campania. Documentul cu pricina face parte integrantă din *Giornale delle Due Sicilie* (Jurnalul Celor Două Sicilii) din anul 1820 (p. 61): „În seara zilei de 26 iulie 1806, în timp ce oraşul Napoli era zgâlţâit zdravăn de faimosul cutremur Sfânta Ana, doi pescari au văzut ieşind din malul râului Castropignano din regiunea Molise un foc mare care a cuprins tot locul acela şi era ca o bârnă mare de foc. Oprindu-se un pic curgerea apei, au văzut cum sare în aer un pietroi cât toate zilele, în acelaşi timp, o bârnă de foc asemănătoare care şi-a luat zborul de pe plaja din Bojano îndreptându-se spre ţinutul Iserna a trecut acolo printr-un zid întâlnit pe strada principală făcând o gaură ovală foarte mare. În seara zilei următoare, 27, la ceasurile trei din noapte, a apărut pe cerul oraşului Napoli o altă bârnă de foc lungă de vreo sută de palme şi cu diametrul de o palmă, care a zburat cu iuţeală de la sud la nord. Avea o lumină foarte mare şi lăsa o dâră de fum care-şi schimba culoarea şi care mai apoi s-a risipit. Şi în serile care au urmat au mai fost văzute în afara multor stele căzătoare nişte vâlvătăi şi nori lucitori în diferite locuri de pe cer".

O altă întâmplare nemaipomenită a avut loc în Germania în apropierea localităţii Clausthal-Zellerfeld într-o noapte a lunii septembrie 1783. Sursa de informaţie este *Magazin des Ausserordentlicher in der Natur* din 1809, o trecere în revistă a fenomenelor anormale. Unul din martorii straniului eveniment a relatat următoarele: „În jurul meu a strălucit ca o flacără, preţ de câteva minute, ceva ca un fulger care stătea pe loc, dar sclipea şi care şi-a luat zborul imediat. Apoi, ajuns la vreo cinci sute de paşi de mine, s-a oprit atât cât mi-a trebuit mie să-l privesc pe îndelete. La baza sa avea o lumină mai puternică şi albă care pe măsură ce obiectul acela se înălţa devenea de o frumoasă nuanţă de portocaliu aprins. Avea un diametru de vreo douăzeci de paşi şi lumina totul de jur împrejurul său pe o rază atât de mare încât se puteau vedea bine până şi cele mai mici obiecte. Cam la jumătatea înălţimii sale mergând în sus lumina slăbea în timp ce în jumătatea inferioară lumina era mai albă şi mai puternică şi se răspândea sub forma unor inele tot mai largi care plecând de la circumferinţă se deplasau în sus luminând ceaţa uşoară din jurul coloanei de lumină. Părea a nu atinge pământul, pentru că lumina se oprea la mică distanţă de sol ca şi cum n-ar fi putut trece prin nori pentru a ajunge în partea cealaltă; iar deasupra şi dedesubtul

acelei închipuiri domnea bezna; şi în cele din urmă închipuirea aceea a luat-o din loc unduind îndreptându-se spre miazăzi. Acolo, după ce *meteorul* a zăbovit preţ de câteva minute, şi-a continuat drumul tot spre miazăzi până ce a dispărut din vederea mea. Apoi, după vreo jumătate de ceas, a reapărut în acelaşi loc în care dispăruse, mai întâi fără strălucire, iar mai apoi din ce în ce mai roşu şi mărindu-şi diametrul; în cele din urmă mi s-a părut că-şi micşorase dimensiunile. Şi jocul acela de-a apariţia şi dispariţia şi de-a du-te-ncolo vino-ncoace a ţinut până la ceasul unul din noapte...”

SECOLELE LUMINILOR

Secolul al XIX-lea, „secolul progresului”, născut din „luminile” secolului al XVIII-lea, începe cu alte „lumini”, acelea ale apariţiilor pe cer. În plin climat napoleonian, în ziua de joi 16 martie 1811 publicaţia florentină *Giornale del Dipartimento dell’Arno* (Jurnalul Departamentului Arno) nr. 45, cotidian al Regatului Italiei, relata într-o corespondenţă din Bar-sur-Ornain (Franţa) din ziua de 7 mai faptul că în ziua de 24 aprilie, pe la orele 16,00, „a fost observat un fenomen” care prin caracteristicile lui şi prin durată (trei sferturi de oră) făcea să se nască nişte întrebări dincolo de orice încercare — din partea autorului articolului — de stabilire a vreunei legături cu nişte manifestări meteorologice, fenomen care nu şi-a aflat încă răspunsul. Şi anul 1820 a fost bogat în fenomene cereşti anormale. La Napoli, potrivit celor relatate de publicaţia Giornale Generale di Commercio (Jurnalul General de Comerţ), din ziua de 1 decembrie, „în ziua de 29 noiembrie 1820, la orele două seara, şi-a făcut apariţia bolidul care timp de trei minute a luminat bine de tot întreaga Italie. Având mai întâi forma de semilună înroşită la foc, iar mai apoi cea de glob luminos, a urmat o traiectorie parabolică de la nord la sud şi la înălţimea la care se află soarele la patru ore după ce acesta răsare. Apoi bolidul acela s-a desfăcut în două lungi fâşii lucitoare tangente şi perpendiculare pe suprafaţă mării şi a dispărut. Lumina sa, asemănătoare celei emise de fosfor a imitat mai întâi lumina aurarii, iar mai apoi pe cea a soarelui în plină amiază şi astfel Napoli şi craterul său au oferit un spectacol ce părea a fi opera unor zei, un spectacol încântător dat într-un teatru fără de margini. Potrivit relatării lui Pasquale Manni din Lecce, acest fenomen ar fi fost produs de un aerolit în urma exploziei abia percepute undeva prin părţile orientale şi meridionale ale Regatului urmată mai apoi de un vuiet care s-a terminat cu o bubuitură înfricoşătoare.”. Ne putem lua libertatea de a ne îndoi de faptul că fusese vorba, efectiv, de un meteor, aceasta datorită formei aceleia de semilună şi apoi a celei de

glob, precum şi datorită duratei foarte mari a fenomenului. Dar un lucru este evident şi anume că pe vremea aceea, ca şi acum, explicaţiile cele mai uşor de dat erau şi sunt pe placul mai-marilor zilei.

Reproducem mai jos textul în facsimil din Jurnalul Regatului Italiei din 1811 în care se relatează despre un corp luminos care a aterizat în Franţa şi şi-a reluat mai apoi zborul:

JURNALUL
Departamentului ARNO
Florenţa, Joi 16 mai 1811
Bar-sur-Ornain, 7 mai

În ziua de 23 a lunii trecute, cam pe la orele 4 ale după amiezii, s-a auzit la ..... din Montmedi un zgomot care aducea cu un tunet; aproape în aceeaşi clipă s-a văzut în aer, la câteva leghe de acest oraş, în apropierea satelor Pain şi Isset, o coloană de culoare închisă având un diametru de circa 40 metri, care a coborât până pe pământ răspândind un miros de pucioasă ce s-a simţit până la o distanţă de un sfert de leghe. Coloana aceea părea a susţine un corp luminos destul de mare ce atingea norul aflat deasupra. Apoi, acest meteor de foc a prins a se lungi într-o coadă ca de şarpe care se mişca în toate părţile. În intervalul de trei sferturi de oră în care a putut fi observat acel fenomen, aerul din acea zonă era foarte liniştit, dar se auzea un zgomot destul de puternic ca de pietre lovite care zgomot ieşea din globul luminos mai sus amintit. Apoi meteorul acela s-a pus în mişcare îndreptându-se spre Carignano. Se spune că trecând el pe deasupra unei păduri ar fi smuls din rădăcini ditamai copacii, că ar fi făcut să sece râurile şi că n-ar fi lăsat să cadă nici strop de ploaie şi nici grindină, lucruri legate mai întotdeauna de asemenea fenomene.

N.° 45. GIORNALE
DEL DIPARTIMENTO DELL'ARNO
FIRENZE, Giovedì 16 Maggio 1811.

Bar-Sur-Ornain 7. Maggio

Il 23. dello scorso, circa le ore 4. dopo mezzo giorno, si sentì al n. n. o. di Montmedi un sordo romoreggiamento a guisa di tuono: quasi nel medesimo istante si vide nell' atmosfera, a qualche lega da questa città, vicino ai villaggi di Pain e Isset, una colonna oscurissima di circa 40. metri di diametro, che scese fino a terra, spandendo un odor sulfureo alla distanza di un quarto di lega. Un corpo luminoso ben grande era come sostenuto dalla colonna, e toccava la nuvola che rimanevagli al disopra. Questa meteora ignea si allungò poscia come una coda di serpente, agitandosi in tutte le parti. Per lo spazio di tre quarti d'ora, in cui fu osservato il fenomeno, l' aria era tranquillissima sulla superficie della terra, ma si sentiva uno strepito ben forte a guisa di pietre ripercosse, e che usciva dal detto luminoso globo. La meteora prese finalmente la sua direzione verso Carignano. Si dice, che passando per una foresta abbia sradicato de' grossi alberi, asciugati i rivi ed i forni ec ma non si è veduto nè pioggia nè grandine: solite circostanze che accompagnano questi fenomeni.

FANTOMATICA MIJIRE A ZORILOR

În ziua de 17 noiembrie 1882, în Marea Britanie s-a înregistrat — potrivit celor relatate în revista ştiinţifică *Review* de către episcopul John S. Michaud — apariţia unui OZN de forma unui trabuc. „Mă aflam la intersecţia dintre Church Street cu College Street, chiar în faţa Băncii Howard, cu faţa spre est şi stăteam de vorbă cu fostul guvernator Woodbury şi cu domnul A.A. Bluell, când am fost zgâlţâiţi — aşa dintr-o dată — de ceva ce părea a fi o explozie neobişnuită şi înfricoşătoare care se producea, evident, undeva foarte aproape” — a spus episcopul. „Ridicându-mi privirea şi aţintind-o spre est, pe College Street, am văzut un obiect de formă lunguiaţă aflat la vreo 300 de picioare (90 metri) de mine, suspendat în aer la vreo 5

picioare (1,5 metri) deasupra vârfului clădirilor. Dimensiunile acestui obiect erau de 6 picioare în lungime (1,8 metri) şi de 8 degete (20 cm) în diametru; din învelişul sau stratul exterior al obiectului, de culoare închisă, ieşeau ca nişte limbi de foc de culoarea aramei încinse. Deşi stătea pe loc când l-am văzut, obiectul a început să se mişte încet la puţin timp după aceea şi apoi a dispărut undeva înspre sud cam deasupra magazinului Bolan Brothers. În timp ce se mişca, stratul exterior al obiectului a părut că se crapă în câteva locuri şi din acele locuri au ţâşnit nişte flăcări de un roşu intens". Episcopul şi-a închipuit că era vorba despre un fenomen ceresc; acel eveniment a fost înregistrat şi în diverse alte localităţi. Omul de ştiinţă E.W. Maunder, invitat de directorii publicaţiei *Observatory* să scrie un articol despre acest fenomen cu ocazia apariţiei celui de al 500-lea număr al revistei respective, a oferit o observaţie remarcabilă *(Observatory* 39-214) despre fenomenul cu pricina pe care l-a rebotezat „un vizitator ceresc neobişnuit". În noaptea de 17 noiembrie 1882 Maunder se afla la Observatorul Regal din Greenwich. Iar aurora se arăta a nu fi una ieşită din comun.

Dar la un moment dat, pe la jumătatea timpului aurorei, şi-a făcut apariţia un disc mare de culoare verzuie care a străbătut cerul cu o mişcare uniformă. Forma circulară a obiectului era, evident, efectul unui racursi. „Lucrul" acela a trecut pe deasupra lunii şi unii observatori l-au descris drept „în formă de trabuc", „asemănător unei torpile", „un fus", „o suveică". Ideea de racursi — efect de perspectivă — a fost enunţată de însuşi Maunder: „Dacă acest eveniment ar fi fost înregistrat cu o treime de secol mai târziu, fără îndoială că cineva ar fi ales una şi aceeaşi comparaţie şi anume că obiectul acela era cu totul asemănător unui zepelin". Durata fenomenului a fost de aproximativ două minute. Se spune că culoarea ar fi fost aceeaşi cu cea a aurorelor boreale. Dar Maunder a ţinut să precizeze că „lucrul" acela nu avea nici o legătură cu fenomenele aurorelor. „Acela era, evident, un obiect bine definit. Mişcarea sa era prea rapidă pentru un nor şi în acelaşi timp nimic nu putea fi mai diferit de un meteor". Într-un articol destul de lung publicat în *Philosophical Magazine* (5-15-318) cercetătorul J. Rand Capron s-a referit la acest fenomen numindu-l „rază de aurora" şi înşirând acolo mai multe observaţii în legătură cu „forma de torpilă" şi citând o mărturie cu privire la prezenţa unui „nucleu obscur în interiorul acelui obiect". Altitudinea la care a zburat acel obiect ar fi fost cuprinsă între 40 şi 200 de mile (adică între 64 şi 320 de kilometri); au fost primite semnalări şi din Olanda şi din Belgia. Acelaşi Capron a recunoscut în revista ştiinţifică *Nature* (27-84) faptul că din cauza luminii lunii nu s-a putut face mare lucru cu spectroscopul. Şi tot în revista *Nature a* fost definit acel obiect în formă de trabuc ca fiind „de culoare albă în timp ce aurora avea

culoarea roz” (27-87) şi tot în aceeaşi publicaţie s-a vorbit şi despre nişte „stele luminoase care s-au văzut prin acel obiect, dar nu şi la zenit, punct în care obiectul apărea drept opac; suprafaţa sa apărea cu diverse pete” (27-87). Având în vedere toate acestea, specialiştii în materie, sceptici au conchis: „După toate probabilităţile a fost vorba despre un obiect meteoritic” (dr. Gronernan, în *Nature,* 27-296); „Nu există nici o îndoială că a fost vorba despre un fenomen electric” (dr. Proctor, în revista *Knowledge,* 2-419)...

UMANOIZI ÎN ORIENT

Apariţiile au fost înregistrate şi în celălalt capăt al lumii. În iarna anului 1803 nişte pescari japonezi descopereau pe plaja din Harayadori, la nord-est de Tokyo, o navă cu totul neobişnuită care semăna cu o „oală pentru fiert orezul”; nava aceea avea o înălţime de 3,5 metri şi un diametru de 5,5 metri, iar bordul era destul de mare (deci se asemăna întru totul cu o farfurie zburătoare). Jumătatea superioară a „oalei” (aceeaşi definiţie fusese folosită în cazul unei apariţii a unui OZN pe cerul localităţii Val Polcevera, Liguria, în ziua de 1 septembrie 1993) era constituită din numeroase fâşii, „din cel mai bun fier străin”; vârful, uns cu smoală şi vopsii: în negru, avea câteva ferestruici şi o parte glisantă. În nava aceea (aşa a fost considerată) se afla o femeie. Potrivit descrierii pe care i-o face acesteia Umenosha-shuyin în „Praf de caişi japonezi” (Ume No Chiri, 1803), femeia „părea a avea cam douăzeci de ani şi pielea îi era albă ca zăpada (să nu uităm faptul că japonezii au pielea galbenă; astfel că pentru ei pielea albă este caracteristica fantomelor — nota autorului); femeia aceea avea un păr negru minunat care i se revărsa pe umeri. Era de o frumuseţe de nedescris”...

Femeia aceea, care nu putea să comunice cu cei care-i veniseră în ajutor, ţinea bine strânsă în mâini „o cutiuţă şi, din motive necunoscute, nu-i îngăduia nimănui să se apropie de ea“. Întâmplarea aceea — care pare tipică pentru folclorul nipon şi care aduce în minte nişte întâmplări asemănătoare cu creaturi umanoide sau cu animale şi tot cu acele „cutii de sticlă”, întâlnite fie în America de Sud, fie în Rusia (este vorba aici mai mult despre nişte închipuiri — produse ale minţii) — aşadar întâmplarea aceea trimite şi la o a doua sursă de informaţie care o relatează într-un mod asemănător. Şi anume, este vorba despre volumul al XI-lea al scrierii *Anecdote din Grădina iepurelui,* de Kinreisha; aceasta reproduce povestirea lui Umenosha-shuyin, dar şi nişte ilustraţii contemporane înfăţişând-o pe femeia misterioasă şi

Femeia din spaţiu şi vehiculul ei zburător care au apărut în anul 1803 pe plaja din Harayadori, Japonia

mica navă. Despre aceasta din urmă se spune că avea pe ea nişte inscripţii, nişte hieroglife bizare în formă de triunghi şi de pieptene (semne care nu se deosebesc prea mult de cele văzute într-un film care prezenta presupusa autopsie a unui extraterestru care murise în Statele Unite în anul 1947 şi cunoscut cu numele de Santilli Footage; la sfârşitul filmului se arătau nişte aşa-zise fragmente ale farfuriei zburătoare; pe unul din aceste fragmente, „o bară în formă de T dublu", se puteau vedea nişte caractere asemănătoare cu cele despre care s-a vorbit mai sus). După cum se vede, întâmplarea aceea ciudată prezintă afinităţi notabile cu literatura OZN-urilor şi cu cea mistică; din păcate nici unul din cei doi scriitori japonezi nu spune mai multe despre femeia aceea şi nici despre ciudatul vehicul la bordul căruia ar fi venit ea. Astfel încât nu putem face altceva decât să considerăm acea întâmplare — la fel ca Kinreisha — drept o anecdotă şi atâta tot.

Încă din anul 1652 o figură „cu chip uman", dar luminoasă, zburase deasupra localităţii Edo (Tokyo).

În anul 1993 guvernul de la Beijing le ceruse unor cadre universitare să studieze străvechile texte ale Imperiului Ceresc şi în mod deosebit cele ale populaţiei Na-Khi, o populaţie care-şi păstrase multă vreme independenţa şi în ale cărei texte se crede că s-ar găsi menţiuni în legătură cu nişte intervenţii ale „unor zei din spaţiu” în epoca preistoriei noastre.

IA FIINŢĂ CERCETAREA ŞTIINŢIFICĂ

O dată cu timpurile moderne şi cu naşterea unei conştiinţe ştiinţifice, critice şi iluministe, aceste viziuni şi-au pierdut aureola lor mitică, mistică şi mistero-filozofică şi au început să fie încadrate într-o componentă mai tehnologică. Astfel că un obiect zburător văzut prin dreptul lunii în anul 1870 era descris de ziarul *Times* din Londra ca un fenomen ceresc necunoscut dar nu şi mistic; tot aşa, după cum am mai văzut, în ziua de 17 noiembrie, astronomul Walter Maunder, secretar al Royal Astronomical Society, observa de la Greenwich forma aceea luminoasă eliptică de culoare verzuie care străbătuse cerul în mai puţin de două minute şi a cărei înfăţişare — spunea el — nu se asemăna cu nici a vreunui alt obiect ceresc din cele cunoscute. Obiectul acela ciudat, a cărui descriere a fost făcută poate pentru prima oară în mod ştiinţific în revista Observatory, a mai fost văzut de sute de persoane. Metoda ştiinţifică şi dezvoltarea astronomiei, care s-a eliberat de acum definitiv de legăturile cu astrologia sau cu religia, permiteau, în sfârşit, nişte analize mai obiective şi duse la bun sfârşit întru înţelegerea reală a fenomenelor; dar aceste lucruri n-au fost totuşi în măsură să facă să înceteze teama faţă de asemenea manifestări care au fost şi rămân încă de neînţeles: astfel, în ziua de 16 octombrie 1915 ziaristul Afewok, prieten de al negusului Menelik, relata faptul că armata etiopiană aflată în marş spre Adua, acolo unde avea să se dea bătălia împotriva italienilor (1913-1916), a fost înspăimântată la vederea pe cer a „ceva de culoare verde care lăsa o dâră de fum şi producea un zgomot ca un bubuit de tunet”. Treizeci şi doi de ani mai târziu Aeronautica Militară Americană avea să înceapă, în sfârşit, studierea fenomenului UFO într-o optică ştiinţifică.

Era şi timpul, după două mii de ani de superstiţii şi de spaime cumplite!

CAPITOLUL 2

DOSARELE OZN DE LA VATICAN

„Cercetarea cosmosului nu este un lux, ci un mijloc de a căuta şi a afla care este soarta hărăzită omului în univers” (dintr-un discurs al papei Wojtyla ţinut în faţa astronomilor de la Observatorul Specola în ziua de 6 iulie 2001).

Biserica şi farfuriile zburătoare — OZN-urile spionează evenimentele politice — Stele căzătoare care pedepsesc — Extratereştrii în arhivele ecleziastice — Farfurii zburătoare deasupra bisericilor — Luminile din Sanseverino — Luminile împărăţiei cerurilor — Beda, călugărul ufolog — Paşaport pentru Magonia — Corăbiile cerului — Doi curioşi plecaţi la vânătoare de dosare X — Delirurile Sfântului Gerolamo — Vizitatorii extratereştri din dosarele ebraice — Evangheliile apocrife secrete — Rachete care apar în tablouri şi în icoane — Ninsori de pomină — OZN-urile din picturile renascentiste — Astronomii de la Vatican — Dosarele false ale OZN-urilor.

BISERICA ŞI FARFURIILE ZBURĂTOARE

În anul 1954 cunoscutul filozof catolic Teilhard de Chardin scria în *L’apparition de l'homme* următoarele: „Avem cele mai mari şanse, ca să nu spun certitudinea, de a nu fi, aşa cum credem că suntem, singurii corpusculi gânditori sub soare. Fapt e că mai există, cu siguranţă, şi alte lumi locuite”.

Cultura creştină dispune, efectiv, de secole bune, de o documentaţie cât se poate de bogată păstrată în arhivele proprii, pe care, dacă o consultăm astăzi prin prisma cunoştinţelor moderne, aceasta ne poate dovedi existenţa unor forme de viaţă extraterestră. Şi nu este deloc întâmplător faptul că de mai mulţi ani la Vatican există o catedră de „paranormologie“ (studiul fenomenelor paranormale) şi de ufologie, condusă de călugărul iezuit, părintele Andreas Resch (care, pe deasupra, mai face parte şi din organizaţia de studii parapsihologice din care mai face parte şi indianca Ruth Reyna, cea care este convinsă că pe Venus ar exista, de mai bine de cinci mii de ani, pământeni emigraţi acolo la bordul unor rachete, cândva în

negura vremii); după cum nu este o întâmplare nici faptul că în ultimii ani, o dată cu interesul tot mai mare manifestat pentru fenomenele OZN, nişte reprezentanţi de marcă ai Vaticanului s-au declarat în mod public în favoarea ideii existenţei extratereştrilor. Aşa cum vom avea ocazia să vedem în cel de al patrulea capitol al lucrării de faţă, există nişte afirmaţii documentate făcute, de pildă, de monseniorul James Schianchi, profesor la Catedra de Morală din cadrul Institutului de Ştiinţe Religioase din Parma, care a susţinut în mai multe declaraţii publice faptul că există extratereştrii şi că aceştia... nu au păcate; sau afirmaţia făcută de cunoscutul exorcist şi parapsiholog, monseniorul Corrado Balducci, care a recunoscut în mod public, în repetate rânduri, existenţa OZN-urilor; sau afirmaţia făcută în anul 1963 de Mario Matteucci, autorul lucrării didactice *Specie cosmica* (Specia cosmică), precum şi al unei alte scrieri monumentale, o culegere de *legende creştine,* în care susţine cele ce urmează: „Literatura populară (sau aşa cum se obişnuieşte a se spune în zilele noastre demo-psihologică) — ce s-a îmbogăţit în ultimii o sută de ani cu creaţiile vechilor copişti şi a povestitorilor de legende medievale şi pre-medievale — a făcut să se umple rafturi întregi de biblioteci şi de arhive de valoare. Mulţimea nemărginită a sfinţilor a dat naştere la tot felul de legende. Credinţa oarbă a oamenilor simpli le-a conferit şi continuă să le confere acestor umbre binecuvântate o a doua nemurire pe pământ. Există două lucruri — mi-a spus într-o bună zi un popă şugubăţ — care scapă înţelepciunii divine: şi anume câte călugăriţe sunt pe lume şi câte legende creştine, în economia credinţei catolice, legenda reprezintă şi exprimă, sub unele aspecte, un fel de pol dialectic care se juxtapune doctrinei şi eticii catolicismului canonic”

OZN-URILE SPIONEAZĂ EVENIMENTELE POLITICE

Şi tocmai Matteucci a fost autorul care m-a inspirat. Aşadar, am vrut să scotocesc prin arhivele bisericeşti de care a pomenit el, precum şi în altele; iar atunci când am reuşit să fac acest lucru (culegând informaţii de prin mai toate arhivele bisericeşti catolice, protestante şi ortodoxe), surprizele n-au fost puţine. Am dat peste cronici străvechi în care se pomenea de nişte prezenţe extraterestre în momentele cruciale ale istoriei omenirii, fapt care i-a făcut pe ufologi să considere că nişte forme de viaţă extraterestre au influenţat cumva în mod tainic evoluţia noastră, a pământenilor, intervenind numai în momentele de criză gravă. Nu voi comenta o astfel de ipoteză; fapt e că documentaţia în această materie este cât se poate de relevantă, mai ales dacă avem în vedere faptul că după căderea Romei, în perioada care a urmat, cea a invaziilor popoarelor barbare, şi mai apoi în tot

Evul Mediu, întreaga cultură s-a aflat în mâinile Bisericii, precum şi faptul că mii şi mii de călugări şi-au asumat răspunderea salvgardării istoriei planetei.

Să trecem în revistă, cu toţii, nişte fapte, momente şi întâmplări consemnate de prea cucernicii copişti şi de istoricii de cin înalt ai acelor vremuri.

În anul 452, hoardele crudei căpetenii barbare Attila se îndreptau spre Roma precedate fiind de faima lor; se spunea că prin locurile prin care trecea căpetenia hună nu mai rămânea nimic… „nici măcar iarba nu mai creştea". Cucerirea Romei ar fi însemnat, fără îndoială, nu numai distrugerea oraşului dar şi a întregii civilizaţii romano-creştine. Năvălirii barbarilor i-a ţinut piept, cu mult curaj, papalitatea care şi-a luat rolul de apărător, de paladin al civilizaţiei. Papa Leon cel Mare (395-461) — care a fost mai apoi canonizat pentru că în timpul pontificatului său Roma a devenit creştină — a hotărât să se opună temutului invadator. O minunată frescă de Rafael, intitulată *Sfântul Leon cel Mare şi Attila* şi aflată într-una din sălile Vaticanului, înfăţişează destul de fidel (cel puţin în ceea ce priveşte suita papală) episodul cu pricina. Acest episod are în el ceva incredibil dacă ne gândim la faptul că temutul barbar a fugit din faţa inofensivului moşnegel venit de la Roma. În legătură cu această retragere neaşteptată, Attilla a spus mai târziu că fusese convins să dea înapoi după ce văzuse pe cer, deasupra alaiului papal, doi bătrâni cu spada în mână (credinţa populară spune că aceştia ar fi fost Sf. Petru şi Sf. Pavel) care îl ameninţau. Istoria bisericească este plină de astfel de întâmplări cu „coparticipare cerească" în evenimentele politice şi nu numai în vremurile îndepărtate; aşa se face că atunci când liberalii lui Cavour au făcut breşa de la Porta Pia, în 1870, punând capăt domniei pontificale şi atunci când comunismul a obţinut majoritatea voturilor în alegerile de după cel de-al Doilea Război Mondial, toate icoanele aflate pe la intersecţiile străzilor din Roma au început să sângereze; iar atunci când creştinătatea a fost ameninţată de invazia trupelor otomane conduse de Mahomed II (1432-1481) care se porniseră să cucerească Otranto, în timpul asediului oraşului Rodi, în ziua de 11 august 1480, pe cer au fost văzute nişte semne ciudate. Într-o pictură din acea epocă (Paris, Bibliotecă Naţională, manuscris latin 6067, cc.77 v.) se poate vedea o ploaie de raze de soare deasupra taberei creştine, apariţia pe cer a unei cruci „greceşti", o altă înfăţişare a Sfinţilor Petru şi Pavel îmbrăcaţi în alb şi purtând scuturi şi spade şi care se ivesc dintr-un nor de deasupra trupelor musulmane. O întâmplare asemănătoare s-a petrecut — potrivit relatării istoricului din secolul al XIX-lea Giuseppe La Farina din lucrarea sa *Noi studii istorice despre secolul al XVIII-lea* (1857) — în cel de al optzeci şi nouălea an de la eliberarea Sfântului Mormânt, în 1188, în timp ce

Occidentul era cutremurat de vestea recuceririi Oraşului Sfânt de către Saladin. Istoricul La Farina relatează următoarele: „Se povesteau lucruri care mai de care mai ciudate. Unii spuneau că luna ar fi coborât pe pământ şi apoi ar fi urcat din nou în cer; alţii ar fi văzut cum curgea sânge din rănile celor răstigniţi şi alţii — cum curgeau lacrimi din ochii icoanelor ce o reprezentau pe Maica Domnului sau pe Sfinţi. Se pomenea de nişte vulturi care apăreau în vise, de eclipse şi de globuri de foc, de trei luni cu o pată albă şi cu o cruce de sânge, de preziceri care se adeveriseră, de nişte glasuri care se auzeau strigând prin văzduh: E nenorocire, e vai şi amar la Ierusalim...” iar istoricul Salimbene de Adam, din Parma, care a trăit în secolul al XIII-lea, susţinea că „cerul a avertizat dintotdeauna omenirea prin minunile pe care le-a arătat”; iar în legătură cu lupta de la Meloria din vara anului 1284 dintre guelfi şi ghibelini, spunea: „Se cuvine să se ştie că acest măcel dinte genovezi şi pisani fusese anunţat mai înainte de a se fi petrecut: nişte femei aflate la plivit de in într-o noapte au văzut cum se ciocneau două stele. Stelele acelea se dădeau înapoi şi iar se ciocneau şi tot aşa de mai multe ori“.

STELE CĂZĂTOARE CARE PEDEPSESC

„Chipul cerului” — scria în anul 1575 Piane Boaistuau — „a fost de atâtea şi atâtea ori sluţit de tot felul de comete şi de torţe, de flăcări, coloane, lănci, scuturi, balauri, luni, sori înmulţiţi şi de alte lucruri de acest soi, încât dacă am vrea să înşirăm toate fenomenele care au avut loc de la naşterea lui Iisus Hristos încoace şi să încercăm să aflăm ce anume le-a pricinuit, n-ar fi de ajuns o întreagă viaţă de om”.

Aceste manifestări erau interpretate de oamenii politici şi de suveranii acelor vremuri drept nişte avertismente divine. În relatarea pe care o redăm mai jos — extrasă dintr-o cărticică (sau plachetă) în limba franceză, din anul 1589, şi din care există şi o reproducere făcută la Lyon de Anatole Claudin — aflăm un exemplu cât se poate de clar. Primul eveniment menţionat este, în mod evident, trecerea unui meteor, aşa cum o dovedeşte faptul că acel obiect a dispărut în câteva clipe; în schimb, cea de a doua întâmplare are un pronunţat caracter ufologic. În amândouă cazurile cele două apariţii cereşti trebuie să fie citite în cheie spirituală. Cărticica aceea relatează: „Ştim cu toţii, o, voi credincioşi catolici, că Domnul nostru Iisus Hristos a făcut multe minuni mai înainte de a distruge, de a rade de pe faţa pământului, oraşele Sodoma şi Gomora... şi aş putea să vă spun, cu siguranţă, că aceeaşi soartă ar merita-o aproape toate oraşele din biata noastră Franţă, în care vedem atâtea şi atâtea nelegiuiri. Dacă nu ne

îndreptăm pe calea cea bună, vom avea parte de mânia lui Dumnezeu, aşa cum am văzut cu ochii noştri că s-a întâmplat în oraşul Blois în care le-am pierdut pe cele două lumini ale Franţei noastre din vina unei perfide şi nenorocite de trădări. Trebuie să ne îndreptăm, să ne pocăim văzând câte lucruri nemaipomenite, urâte şi înfricoşătoare, s-au petrecut în multe locuri din Franţa noastră şi mai cu osebire în oraşul Blois asupra căruia s-a abătut în ziua de Crăciun a anului trecut (1588 — nota autorului) o torţă aprinsă care s-a stins apoi imediat; apoi, în ziua următoare, ziua Pruncilor Nevinovaţi, au apărut pe cer, pe la ceasurile şapte sau opt ale serii, doi bărbaţi în armură albă care ţineau fiecare în mâna dreaptă o spadă însângerată şi care au zăbovit câtăva vreme acolo ca să-i vadă toată lumea, voind ei în acest chip să anunţe moartea vreunor principi pricinuită de răutatea şi trădările care s-au săvârşit de puţin timp încoace şi care se săvârşesc în mai toate zilele. La puţină vreme după aceea s-au fost văzut (tot pe cer — nota autorului) nişte cete înarmate care se luptau între ele cu lăncile şi care lucru voia să însemne război, precum şi victoriile pe care le vom dobândi asupra ereticilor pe care-i vom birui negreşit atât prin puterea rugăciunilor cât şi prin cea a armelor". Şi relatarea aceea continuă: „S-au mai văzut şi alte semne înfricoşătoare care au apărut pe cer între Paris şi Saint Denis. În Franţa, în zilele de doisprezece şi treisprezece ianuarie 1589. Iară în ziua de joi doisprezece ianuarie 1589 s-au fost văzut noaptea doi nori mari între Paris şi Saint Denis care dădeau o lumină puternică şi care se îndreptau unul către celălalt şi care mai apoi s-au unit şi apoi iară au dat îndărăt; şi din aceşti nori au ieşit o puzderie de săgeţi şi lănci de foc care au prins a se bate între ele şi lupta aceea a ţinut multă vreme; după ce s-au bătut ce s-au bătut s-au dat îndărăt, s-au aşezat în linie dreaptă, au prins a se mişca din nou şi au trecut pe deasupra Parisului îndreptându-se în linie dreaptă către Miazăzi. Apoi în ziua de vineri treisprezece a lunii pomenite, a lui ianuarie, s-a mai fost văzut pe cer un corp în formă de seceră de lună având deasupra sa o stea şi era aşa ca o cometă care a strălucit toată ziua şi de care lucru lumea s-a minunat nevoie-mare. Popor creştin, să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ferească de stelele prevestitoare de rele. Amin"

EXTRATEREŞTRII ÎN ARHIVELE BISERICEŞTI

Speculum Regali este un manuscris vechi redactat pe pământul Irlandei în epoca medievală. În acesta se menţionează data — Anul Domnului 956 — apariţiei deasupra bisericii S. Kinarus din oraşul Cloera şi care a durat atât cât să permită o observare amănunţită a unei „corăbii a diavolului" care staţiona în slava cerului şi din care ar

fi coborât o făptură antropomorfă care executa nişte manevre ciudate şi care cu greu ar fi reuşit să se sustragă curiozităţii îndrăzneţe a drept-credincioşilor irlandezi, drept care s-a întors la bordul corăbiei care a şi luat-o din loc. Iar potrivit celor relatate în *Annali dei Quattro Maestri* (Analele Celor Patru Maeştri), în anul 1161, deasupra golfului Galway ar mai fi apărut şi alte „corăbii ale diavolului" *(loinger demnacda)*. Încă din secolul al VI-lea, călugărul Dionisie Areopagitul asociase „semnele cerului" cu nişte forme de viaţă existente în afara Pământului, dând crezare unei credinţe populare potrivit căreia „roţile de foc" care se vedeau zburând pe cer nu erau altceva decât nişte îngeri (acei „ofannim" ebraici), iar în anul 1224 călugărul Leone din anturajul Sfântului Francisc din Assisi afirmase că fusese martor la coborârea unei „bule de foc" pe muntele Alverno, în locul în care era înmormântat „Sărăcuţul" (Sf. Francisc); călugărul Leone mai spusese că se retrăsese acolo pentru a se ruga în linişte când îşi făcuse apariţia fenomenul acela ciudat; în aceeaşi noapte îl întâlnise pe un confrate, călugărul Francesco, care hoinărea prin pădure vorbind cu un interlocutor invizibil, ca şi cum s-ar fi aflat în transă (aşa cum se întâmplă în cazurile de răpiri OZN). De altfel nici Sfântul Francisco nu fusese scutit de nişte manifestări anormale, ca să nu mai pomenim de cele mistice; atunci când dobândise „harul" de la un „serafim cu şase aripi strălucitoare şi cu chipul unui om răstignit", atunci tot muntele Verna, din Romagna, s-a luminat ca de la un foc mare. „Văzând acea lumină mare" — se spune în *Legendele creştine* — „nişte catârgii care mergeau în Romagna s-au sculat crezând că răsărise deja soarele şi au pus samarele pe dobitoace; iar mai apoi în timp ce călătoreau au văzut cum lumina aceea se stingea şi răsărea soarele adevărat". În legătură cu Sfântul Francisc, scrierile de la Vatican ne spun că „atunci când Sărăcuţul se ruga într-o colibă din grădina călugărilor din Assisi — era la vreme de noapte şi confraţii săi se aflau prin alte locuri, unii dormind, iar alţii rugându-se în linişte — iată că dintr-o dată fericitul Francisc a fost văzut într-un car de foc. Călugării care stăteau de veghe s-au minunat nevoie-mare, iar cei care dormeau s-au trezit înspăimântaţi. Acea întâmplare neobişnuită, care aminteşte de înălţarea la cer a profetului Ilie, a fost luată drept un semn de la Dumnezeu care îi hărăzise lui Francisc să fie în acelaşi timp şi car şi conducător de car sau, cu alte cuvinte, o călăuză spirituală de nădejde. După moartea papei Innocenţiu III, în anul 1216, urmaşul acestuia, Honoriu, a acordat indulgenţa plenară acelei Porziuncola (cunoscută cu numele de *Perdon d'Assisi* — Iertarea din Assisi)".

Un alt sfânt răpit în cer a fost Gabriel, pe care îl putem vedea reprezentat într-o pictură în momentul în care este ridicat în văzduh de o rază de lumină din altarul bisericii S. Gabriel dell'Addolorata a Isola del Gran Sasso (Teramo). Pictura datează de la începutul

secolului XX; sfântul răpit pare a se înălţa spre tavan în care se vede o gaură în partea externă a absidei.

Tot în *legende* — care se inspiră din *Historia Langobardorum* a diaconului Paolo — se povesteşte despre şapte fiinţe misterioase care îşi dorm somnul de veci tăinuite într-o peşteră din Efes, considerate a fi nişte martiri creştini, dar îmbrăcate în chip de romani din vechime, ale căror corpuri s-ar fi păstrat intacte vreme de secole (sau cel puţin timp de patru sute de ani); Paolo Diacono spune că cel care îndrăznea să atingă moaştele murea pe loc, ca şi cum ar fi fost trăsnit; mai târziu acest amănunt a fost ascuns şi martirii au continuat să rămână în peşteră, după ce, la un moment dat, au înviat, „cu chipurile strălucitoare precum lumina soarelui" pentru a-l converti pe împăratul Teodosiu al Constantinopolelui. Redăm întâmplarea originală descrisă cu cuvintele lui Paolo: „Cred că nu mă abat de la subiect dacă întrerup pentru o clipă ordinea cronologică a faptelor — dar nedându-i voie penei mele să se îndepărteze de Germania — pentru a istorisi despre o minune cât se poate de vestită aici, precum şi despre alte lucruri pe care le voi spune pe scurt. La capătul acestui Pământ, undeva înspre Tramontana (Nord) se află o peşteră pe ţărmul Oceanului deasupra căreia se înalţă o stâncă mare; în acel loc, şapte bărbaţi sunt cufundaţi, nu se ştie de când, într-un somn adânc şi acei oameni au trupurile şi veşmintele lor neatinse de stricăciune (lucru care ne face să ne minunăm dacă ne gândim la timpul foarte lung de când se află ei acolo), iar neciopliţii şi barbarii locuitori ai acelor meleaguri fac din acei oameni obiect de veneraţie. Acei oameni care dorm acolo par a fi, judecând după înfăţişarea lor, romani, într-o bună zi cineva a vrut, în lăcomia lui, să-l despoaie pe unul din acei oameni; dar numaidecât, aşa cum se spune, braţele i-au luat foc şi asemenea pedeapsă i-a înfricoşat atât de mult pe ceilalţi încât nimeni n-a mai cutezat să-i atingă pe acei oameni. Şi după cât se crede, asemenea pază divină va face aşa încât oamenii aceia să se păstreze aşa cum sunt multă vreme de acum încolo; adică până în ziua în care trezindu-se ei din somn şi fiind de felul lor creştini vor ajuta prin cuvântul lor la mântuirea locuitorilor acelor meleaguri". Întâmplarea cu pricina este menţionată şi în Coran.

Dar întâmplarea cea mai ciudată este legată de Sf. Anton şi se întâlneşte într-o hagiografie medievală anonimă dedicată sfântului egiptean, întemeietorul monahismului creştin, care a trăit la trei sute de ani după Hristos. În timpul meditaţiilor lui în pustiu, Sf. Anton s-ar fi întâlnit cu o făptură ciudată, mică de statură. Şi cronica relatează următoarele: «„Într-o vâlcea stâncoasă închisă din toate părţile, a văzut un pitic pocit la faţă, cu coarne şi cu picioarele bifurcate aidoma caprelor. La vederea acelei făpturi, Antonio, ca un bun oştean al Domnului ce era, s-a înarmat cu scutul credinţei şi cu coiful speranţei;

dar creatura aceea i-a oferit fructul pe care-l avea în palmă pentru a-i servi drept hrană la drum, precum şi ca semn de pace. Văzând aceasta, Antonio s-a oprit şi a întrebat-o pe acea făptură cine era. Şi a primit răspunsul următor: „Sunt o făptură muritoare, unul din locuitorii Deşertului, cărora Păgânii le-au făcut nedreptatea de a-i numi în fel şi chip, ca de pildă fauni, satiri şi coşmaruri. Eu am fost trimis aici în chip de reprezentat al tribului meu. Vă rugăm să obţineţi pentru noi mila Stăpânului vostru şi al nostru care, aşa cum am aflat, a venit într-o bună zi să mântuiască lumea şi al cărui glas a răsunat pe tot pământul". În timp ce satirul rostea aceste cuvinte, pe obrajii bătrânului drumeţ (Sf. Antonio) au prins a curge lacrimile, dovadă a emoţiei sale deosebite şi a bucuriei pe care o încerca. El se bucura pentru slava lui Hristos şi pentru nimicirea Satanei şi se minuna că putuse înţelege în tot acel timp graiul satirului şi lovind pământul cu toiagul a spus: „Vai şi amar de tine Alexandrie, care în loc să-l slăveşti pe Dumnezeu i-ai slăvit pe nişte monştri! Vai şi amar de tine, oraş al prostituatelor în care îşi dau întâlnire toţi demonii din lume. Ce mai aveţi de spus acum? Voi, animale, care mai vorbiţi de Hristos, voi care în loc să-l slăviţi pe Dumnezeu îi slăviţi pe nişte monştri..." Nici nu terminase bine de vorbit că făptura aceea sălbatică şi dispăruse ca şi cum ar fi avut aripi. Nu creadă nimeni în această întâmplare de nu vrea; dar adevărul ei a fost dovedit şi de cele întâmplate în timpul domniei lui Constantin, un eveniment la care a fost martoră o lume întreagă. Şi anume o făptură din acel soi a fost adusă vie la Alexandria şi arătată lumii ca pe ceva nemaipomenit. Mai apoi, după ce a murit, pentru ca leşul să nu-i putrezească din cauza căldurii, i-a fost pus în sare şi dus la Aritiohia pentru ca împăratul să-l poată vedea"». Nu este cu putinţă a se comenta această istorisire care pare a fi nici mai mult nici mai puţin relatarea unei întâlniri de aproape şi care apare întrucâtva în aceeaşi formă în *Legendele creştine* datorate lui Santucci.

Tot aceste legende spun că atunci când a fost martirizată Sfânta Marina de Antiohia, „la un semn al lui Dumnezeu norii au prins a se coborî din munţi în timp ce îngerii cântau din toţi rărunchii"; iar „vreme de trei nopţi s-a fost văzut o lumină minunată deasupra tigvei Sfântului Pavel" care fusese aruncat într-o groapă comună; şi că Sfântul Nicolae obişnuia să-şi facă apariţia, pentru a săvârşi minuni, într-un nor oval de lumină întru totul asemănător unui OZN modern. Acest nor este înfăţişat într-un tablou din Şcoala lui Gentile da Fabriano intitulat *Minunea Sfântului Nicolae* şi în care se arată cum sfântul salvează o corabie dintr-o furtună, tablou păstrat în Pinacoteca Vaticanului.

Dar astfel de relatări neobişnuite se găsesc din belşug în arhivele bisericeşti; şi nu trebuie să uităm faptul că problema salvgardării culturii şi istoriei, după criza Imperiului Roman şi după invaziile

barbarilor, a trecut în mâinile călugărilor şi preoţilor care au ştiut să consemneze în mod conştiincios tot ceea ce se întâmpla în Europa medievală. Din nefericire, o bună parte din această documentaţie n-a ieşit niciodată din arhivele Vaticanului, din diferite motive (şi nu trebuie neapărat să se vadă în acest lucru o atitudine de cenzură, care a existat, fără îndoială, în cazul textelor eretice, evanghelice apocrife) începând cu reaua administrare bibliotecară a unora, cu lipsa de chef a altora de a traduce nişte documente considerate drept lipsite de importanţă (fapt discutabil, fără doar şi poate; pentru că de curând au fost efectuate nişte traduceri costisitoare pe spezele unor Bănci şi Institute de Credit) şi terminând cu necesitatea de a se păstra cu grijă documentele rare. Subsemnatul, fost bibliotecar şi profesor de religie, am scotocit ani buni prin arhive şi biblioteci, cu o răbdare exemplară, reuşind în cele din urmă să strâng laolaltă o mulţime de date din ceea ce am ţinut să rebotez cu numele de „vatican files" (dosarele Vaticanului), adică documentaţiile privind OZN-urile adunate de slujitorii Bisericii; de cele mai multe ori această cercetare n-a fost deloc uşoară. Într-o parohie din zona Lodi se află o cronică veche care pomeneşte de nişte fiinţe asemănătoare unor călugări care într-o bună zi au picat, aşa ca din cer, în ţinutul Lodi. Cei care cunosc bine ufologia ştiu despre existenţa unor întâlniri de aproape cu nişte fiinţe având înfăţişarea unor „călugări cu glugă" (prezente alături de Omuleţii cenuşii în operaţiile de „abductions" ale americanului de-mai-multe-ori răpit Whitley Strieber care le descrie pe aceste fiinţe în cartea sa *Communion*); dar atunci când un coleg de-al meu, ufologul Giuseppe Monticelli, i-a cerut preotului local permisiunea de a vedea documentul care putea avea legătură cu evenimentele OZN, preotul respectiv — bănuitor şi agasat — l-a gonit de acolo.

În această cercetare pe care am efectuat-o m-am bazat, în primul rând, pe pregătirea mea de profesor, fără a mai pomeni de cea de ziarist (fiindu-mi dat să mă confrunt cu multă suspiciune în mediile ecleziastice mai mult din partea preoţilor decât din cea a călugărilor). Nişte date cât se poate de interesante pot fi întâlnite în acel *corpus* de care am amintit şi pe care ne-am obişnuit să-l numim *Legende creştine* şi care legende, deşi nu au o încadrare istorică precisă, sunt considerate de Vatican relativ adevărate (dar care nu au implicaţii pe plan doctrinar). Datorită acestor legende, uneori destul de inconsistente, cei prea conştiincioşi şi prea devotaţi i-au slăvit ca pe nişte sfinţi pe slujitorii Bisericii, au construit bazilici şi catedrale şi i-au înălţat rugi lui Dumnezeu pentru evenimentele considerate adeseori drept miraculoase dar care îşi puteau găsi o explicaţie poate mai puţin pământeană şi mai mult extraterestră. S-a relatat, bunăoară, faptul că în secolul al XII-lea, atunci când Sf. Bernard se ruga în biserica Santa Maria Scala Coeli din Roma (reconstruită în anul 1582),

în timpul slujbei ar fi văzut cum în cer a apărut o scară „pe care suia sufletul răposatului pentru care se ruga“. Departe de a fi nişte născociri misticoide de ale epocii, acele evenimente ieşite din comun au fost relatate şi în zilele noastre (mă voi opri aici pentru scurt timp numai asupra cazurilor anterioare naşterii oficiale a ufologiei din anul 1947). Unul dintre evenimentele de mare răsunet din acest secol a fost apariţia pe cerul localităţii Spello, în ziua de 27 mai 1920, a trei stele. Înainte de terminarea slujbei de seară, ţinute „cu aproape jumătate de oră înainte de apusul soarelui”, Sf. Gaspar predica de la tribuna aflată în piaţa Maggiore, în faţa unei mulţimi de vreo şase mii de persoane; mai înainte de a se da binecuvântarea papală s-a văzut pe cer, în partea răsăritului, „o cruce de culoare azurie”; această cruce era alcătuită din trei stele având fiecare dimensiunea „unei monede de aur”. Aceste stele se aflau la „trei sau patru palme deasupra capului slujitorului lui Dumnezeu” şi formau un triunghi, deoarece una se afla mai sus, iar „celelalte două, laterale, se aflau mai jos”. Şi nu străluceau „chiar aşa ca steaua Fosfor sau Espero” dar aveau, totuşi, „o lumină vrednică de a fi luată în seamă”. Crucea aceea luminoasă se micşora puţin câte puţin într-o parte (pe măsură ce sfântul „se apropia de sfârşitul predicii” — spune credinţa populară), „până ce a ajuns a lua forma unei praştii” şi în cele din urmă a dispărut. La această apariţie lumea a rămas ca năucită; mulţi au fost cuprinşi de o mare tulburare care l-a cuprins pe însuşi episcopul eparhial, monseniorul Lucchesi, care a izbucnit în plâns preaslăvindu-l pe Sfântul Gaspar.

FARFURII ZBURĂTOARE DEASUPRA BISERICILOR

Scotocind prin *vatican files* (dosarele Vaticanului) aflăm că în ziua de 12 februarie 1106 nişte „stele” luminoase şi-au făcut apariţia pe cerul oraşului Bari. Evenimentul acela neobişnuit ne-a fost transmis de istoricul Antonio Beatillo, călugăr iezuit, care în anul 1637 a încredinţat tiparului prima istorie a oraşului Bari *(Historia di Bari principal citta della Puglia /* Istoria oraşului Bari capitala regiunii Puglia). Beatillo relata că „în ziua de 12 februarie, la ceasurile amiezii, au apărut deasupra oraşului Bari nişte stele ce se vedeau foarte bine ca şi cum ar fi fost miezul nopţii şi alergau una după alta ca într-un turnir dând semne că ar cădea pe pământ. Ce lucru anume voiau ele să prevestească ştim cu siguranţă dat fiind că pe vreme aceea aproape toată Europa şi nu numai ea, ci şi alte părţi ale lumii se aflau în război şi într-o sărăcie amarnică”. Aproape în chip de justificare a acelei ştiri răsunătoare care părea a anunţa un război spaţial, Beatillo ţinea să precizeze faptul că povestirea sa era luată dintr-o *Cronică* a lui Giovanni Nauclero (istoricul suedez Verge zis Nauclerus, 1430-1510),

autor al unei *Cronici latine,* din „timpurile lui Adam şi până în anul 1500”. Istoricul Vito Antonio Melchiorre observă faptul că nu se ştie de unde anume va fi luat Verge datele amănunţite privind evenimentul de la Bari care a avut loc cu patru secole mai înainte de el, precum şi faptul că textul cronicii cu pricina este de negăsit. Se cuvine să mai spunem aici că Beatillo s-a dovedit a fi un istoric serios; alte apariţii pe cerul zonei Bari au mai fost semnalate între luna decembrie 1853 şi februarie 1854. Ştirea a fost reluată de un alt istoric, Francesco Babudri, într-un articol publicat într-un ziar local în anul 1952, care relata despre „nişte discuri luminoase care brăzdau cerul oraşului făcând nişte salturi ca de căprioară, în sus, pentru a cădea mai apoi şi a recâştiga imediat înălţime. Alte discuri păreau a se clătina aidoma omului beat pentru a se opri apoi într-un punct anume ca şi cum ar fi fost pironite acolo de un cui uriaş”. Iar altele se urmăreau unul pe altul ca şi cum s-ar fi jucat de-a baba oarba. Apoi, dintr-o dată, ca şi cum ar fi ascultat de o comandă, au executat o săritură şi au pornit-o în goana mare spre stratosferă.

În luna ianuarie a anului 1953 a fost descoperit în abaţia din Ampleforth un manuscris vechi; în acest manuscris se pomenea faptul că în anul 1290 un disc zburase deasupra abaţiei din Byland, în Yorkshire. Stareţul mănăstirii împreună cu călugării se pregăteau să se aşeze la masă când unul din confraţi a dat buzna în refector spunând că afară se ivise o mare minunăţie. Au alergat cu toţii afară şi au văzut un disc mare, de culoare argintie, care a zburat încet deasupra lor.

În lucrarea sa *Historia de Statu Ecclesiae Dunelmensis,* Robert de Greystane relatează faptul că, atunci când a murit — în anul 1320, în ziua de Sfântul Grigore — superiorul abaţiei din Durham a fost înmormântat în absidă, în faţa altarului principal. După moartea sa, pe cer şi-a făcut apariţia o lumină puternică ce părea a străluci chiar deasupra mormântului. Apoi s-a văzut cum obiectul acela a prins a coborî şi cum s-a deplasat aiurea.

În *Cronica Albertina* (1393-1394) se poate citi: „(În 1394) au apărut pe cer, la începutul lunii septembrie, mulţi Assud (termen necunoscut — nota autorului) precum şi nişte stele zburătoare, în acelaşi an, în ziua de 2 a lunii septembrie, la cel de al doilea ceas al nopţii un mare Assub (alt termen necunoscut) a apărut în faţa ochilor celor ce se strânseseră în piaţa din Forli ca să se uite la acea minunăţie, deplasându-se cu încetineală prin aer dintr-o parte într-alta a mulţimii adunate acolo preţ de două rugăciuni Pater Noster; avea o lungime aparentă de doi paşi şi când a dispărut a lăsat — după spusele celor aflaţi acolo — un miros greu asemănător celui de ceva ars, în timp ce alţii care pretindeau că văzuseră şi ei acea minunăţie au spus că acel Assub de foc era la fel ca cel de mai înainte; iar mai apoi acel obiect a mai zăbovit oarece vreme în văzduh şi apoi a dispărut încet-

încet şi n-a mai rămas din el decât un nor de urme de fum care au luat forma unui şarpe şi care lucru era vrednic de a fi privit...”

În seara zilei de 16 septembrie 1408 au fost văzute pe cerul Romei trei stele în formaţie de luptă. Întâmplarea aceea a fost descrisă, en passant, de către Antonio Di Pietro, preot canonic de la Vatican,în lucrarea *Diario di Roma dall'anno 1404 all'anno 1417* (Jurnal al Romei de la anul 1404 la anul 1417), păstrată în Arhiva Vaticanului. „Imediat după apusul soarelui” — povesteşte Di Pietro — „odată ce noi sus-numiţii şi adică don Guglielmo Di Pietro, don Luca Pippi şi eu am ajuns în piaţa San Pietro am văzut împreună cu alţii, printre care Mattia Capodecarne, Agesilao Teodori — cârciumarul meu Giovanni Cioneo — şi cu mulţi alţii, o stea foarte frumoasă care venea dinspre Tarrione şi se îndrepta înspre Castel Sant'Angelo împreună cu alte două stele mai mici care străluceau şi ele. Şi ne-am minunat cu toţii de acel spectacol”. În anul 1428 „în timpul nopţii de dinaintea zilei de 3 martie, la ceasurile 01,30, a fost văzută la Forli — de către mai mulţi oameni vrednici de încredere — deasupra mănăstirii Minoriţilor o pălălaie cât poate zilele în formă de turn iară mai apoi deasupra acesteia o coloană care părea şi aceea de foc, iară minunea aceea a fost văzută Ja Forli de multă suflare adicătelea călugări, târgoveţi şi lăcuitori de prin vecinătăţi, de prin munţi sau de prin câmpii. Şi fiecare dintre ei văzuse pălălaia aceea în locul pomenit. Era pe vremea bunului F. Domingo Firmano (Domenico Capranica, Episcop de Fermo, Mai-marele bisericesc al regiunii Romagna cu reşedinţa la Forli). În acelaşi an, în ziua de 3 martie s-a fost văzut în văzduh la Forli ceva aşa ca o făclie aprinsă care a ţinut aşa de la ceasurile 01,00 la ceasurile 03,00...” În ziua de 28 iunie 1444 au apărut deasupra altarului bisericii S. Maria del Sasso, în apropiere de Bibbiena, în ţinutul Casentino, nişte globuri („globbi”) misterioase care i-au făcut să se minuneze nevoie-mare pe cei care le-au văzut. Şi se pare ca din aceste globuri ar fi ieşit nişte tineri înveşmântaţi în alb. Despre aceste lucruri relatează autorul cronicii, un călugăr benedictin din Camaldoli, don Massimo, care spune următoarele: „În anul 1444, când am fost eu la Sancta Maria (cred că era în ajunul zilei de Sf. Petru), în aceeaşi seară primarul din Bibbiena care era Ilarione di Conte Compagni şi care se înturna de la o vânătoare, o dată ce s-a aflat aproape de Biserica de care am pomenit, la două zvârlituri de băţ, a văzut el şi tovarăşii lui un glob cam de mărimea unui guguloi de ceară pentru luminat. S-a lăsat în genunchi numaidecât şi a prins a merge în genunchi până la biserică în chip de mare pocăinţă. Notarul lui care se afla cu el a crezut că era acela un lucru divin; şi a mers el pe acoperişul bisericii să vază dacă nu cumva cineva meşterise ceva pe acolo. Şi o dată ce a ajuns el pe acoperiş a prins a se bâţâi şi a ţipa că

de nu-i dădea cineva o mână de ajutor cădea de acolo. În aceeaşi seară a mers vestea prin toată cetatea cum că apăruseră luminile acelea. Şi au venit numaidecât toţi cei din Bibbiena de au rămas cetatea aproape goală şi plângeau şi se jeleau şi strigau cu toţii în gura mare: îndură-te de noi Doamne! şi-şi cereau iertare unii altora cu osârdie". Iară Messer Lorenzo, parohul din Bibbiena a spus că mai văzuse el în mai multe rânduri nişte lumini deasupra bisericii şi ziua şi noaptea şi le văzuseră şi copiii din Cetate care se duceau la biserică sâmbătă seara; iară de multe ori globurile acelea lăsau un „odor tare frumos". Dară primarul din Bibbiena, Ilarione di Conte Compagni, şi unii dintre lăcuitorii din Arezzo văzuseră cu osebire „văzuseră cum veneau pe drumul care duce la Charnenza o mulţime de flăcăi toţi în straie albe şi i-au văzut cum o iau prin câmpia din Sancta Maria şi intră în biserică". Şi toată suflarea din Bibbiena a aflat despre acea întâmplare care este povestită în manuscrisul *Dei fatti miracolosi avvenuti presso il torrente Vessa, non lungi da Bibbiena* (Despre nişte întâmplări nemaipomenite care s-au petrecut lângă torentul Vessa nu departe de Bibbiena), manuscris inserat în *Codice Moreniano,* colecţia Frullani 29, pagina 56, păstrat în biblioteca Riccardiana din Florenţa.

Un alt eveniment misterios datează din ziua de 6 august 1492 (Columb se pregătea pe atunci să descopere America) din ajunul conclavului în cadrul căruia avea să fie ales papă Alexandru VI. Întâmplarea aceea a fost relatată de Stefano Infessura, grămătic al Senatului Poporului Roman, în scrierea sa Diario della citta di Roma (Jurnal al oraşului Roma) care consemnează faptele petrecute între anii 1429 şi 1494. Redactat în latină şi în italiană, jurnalul respectiv a fost descoperit în Biblioteca Estense din Modena de către Muratori. În acest jurnal se poate citi: „În ziua de 6 august toţi cardinalii au intrat în conclav care se ţinea în Capela Palatului Apostolic (urmează numele). În aceeaşi zi, pe la ceasurile trei, a apărut un semn şi anume au fost văzute pe cer către răsărit trei sori mari foarte albi şi strălucitori, au fost văzuţi aceştia de mulţi oameni din toate stările veniţi acolo anume să-i vază pe acei sori. Iară cardinalii care se pregăteau să intre în conclav s-au oprit locului pe scările de la Sfântul Petru. Şi întâmplarea aceea a mai fost pomenită şi de Antonio, episcopul din Agri şi de Mariano Boccaccio şi de mulţi alţii care au văzut-o de-adevăratelea şi aşa au susţinut, aşa cum au văzut-o şi cardinalii care urcau scările bisericii mai sus amintite. Acest semn foarte mare care s-a văzut pe cer a fost, după cum s-au temut unii, un semn de mare năpastă" (şi, într-adevăr, papa Borgia s-a dovedit a nu fi unul dintre cei mai buni suverani pontifi).

LUMINILE DIN SANSEVERINO

În primele ore ale nopţii dintre 16 şi 17 ianuarie 1584, deasupra porţii din zidul care străjuia intrarea în Sanseverino de Ancoria (pe care în anul 1560 pictorul Giangentile di Maestro Lorenzo pictase o Fecioară cu pruncul) a fost văzută „o mare lumină care a strălucit prin văzduh vreme de un ceas deasupra locului în care se afla imaginea Fecioarei”. Locuitorii de pe acele meleaguri au crezut imediat că era vorba despre o minune legată de imaginea aceea sfântă; primii care au văzut acel fenomen au fost locuitorii colinelor din faţa localităţii Sanseverino, în vreme ce în oraş fenomenul nu fusese observat dat fiind faptul că Statutul Municipal interzicea — sub pedeapsa unei amenzi de cinci bani — circulaţia pe timp de noapte. Primii martori norocoşi ai evenimentului au fost Simone Scialati şi soţia sa Polissena care sculându-se ei în noaptea aceea pentru nişte treburi de-ale casei şi trăgând din întâmplare jaluzelele de la fereastra care avea vedere spre Pescara au putut să vadă spectacolul acela neobişnuit. S-au minunat nevoie-mare şi şi-au chemat şi vecinii care în acest fel au fost şi ei martori la acel eveniment nemaipomenit.

În aceeaşi noapte, Bernardino Santone din Colleluce şi fiica sa, care locuiau la ţară pe un deal aflat în faţa oraşului Pescara şi care ieşiseră din căsuţa lor „ca să le dea de mâncare dobitoacelor” au văzut, spre marea lor mirare, o mulţime de lumini ca nişte stele şi două raze care din locul acela se înălţau spre cer. Şi tot în noaptea aceea un drumeţ care o pornise spre Parolito, un sat din apropierea oraşului, se minuna şi el de „strălucirea aceea nemaipomenită care făcea să se vadă foarte bine zidurile din Sanseverino”.

Evenimentul a stârnit un interes deosebit şi vestea acelei „minuni” s-a răspândit repede. Timp de patru zile s-a înregistrat în acel loc un pelerinaj neîntrerupt; preotul canonic Luca Tardoli, a adunat datele despre „apariţia aceea miraculoasă” şi a întocmit un raport detaliat pentru bolognezul Giovanni Bovio, episcop de Camerino, eparhia de care depindea pe atunci oraşul Sanseverino. În ziua de 22 ianuarie 1584 episcopul îi răspundea lui Luca Tardoli că, în conformitate cu normele impuse de Conciliul din Trento, „pelerinajul la imaginea sfântă nu era nici de oprit şi nici de încurajat, dar era interzis să se săvârşească vreun act religios şi să se facă rugăciuni sau daruri” (dar oamenii n-au prea ţinut seama de aceste norme).

În seara zilei de 25 februarie 1584, un grup de călugăriţe cisterciene de la mănăstirea Sfânta Ecaterina au asistat la un nou fenomen, fapt care a făcut să crească până la delir evlavia populaţiei. Maica Severina da Stigliano a spus că văzuse „în jurul Maicii Domnului o lumină foarte mare, ca şi cum ar fi răsărit soarele”; iar o altă călugăriţă, al cărui nume nu se cunoaşte, ar fi văzut în seara zilei de întâi martie ceva ca o scenă puternic iluminată şi „ceva strălucitor care deplasându-se prin aer se îndrepta spre Madonna de’ Lumi”. Tot

în aceeaşi mănăstire, în timp ce călugăriţele cântau litaniile, pe la două noaptea au văzut pe cer o lumină foarte puternică. Au alergat toate numaidecât la ferestre strigând: „Luminile, luminile”! şi au văzut cum luminile acelea veneau dinspre Loreto şi „străluceau atât de tare încât se putea vedea foarte bine valea râului Potenza”. La puţin timp după aceea, într-o seară de după Paşti, maica Eustachia Teofilo şi maica Lucrezia Margarucci au văzut cum înspre Pescara apărea „o lumină mare care părea a străluci pe cer deasupra bisericii din Sanseverino” şi au mai văzut pe cer ceva ca o crăpătură de culoare roşie şi albastru închis „care strălucea atât de tare încât se puteau vedea foarte bine biserica şi turnul Comunităţii cu toate că văzduhul era năpădit de o ceaţă groasă”.

Pe 6 iunie, tot la orele două noaptea, cea căreia i-a fost dat să fie prima care să vadă apariţia acelor lumini nemaipomenite a fost Lucia, fiica unui oarecare Agostino Teofilo care locuia în apropierea bisericii S. Francesco.

În anul acela s-a dovedit a fi mare numărul celor care fuseseră martorii unor asemenea apariţii „miraculoase”. Într-o cronică redactată la puţin timp după aceea citim următoarele; „Făcliile acelea foarte luminoase purtate de îngeri străluceau atât de tare încât unii credeau că în ceasurile acelea era ziuă cu adevărat şi nicidecum noapte; iară strălucirea aceea care purcedea din locul cu Sfânta Icoană către cer limpezea văzduhul precum lumina soarelui de amiază. Iară aceste lumini şi străluciri au fost văzute nu numai de mulţi cavaleri şi târgoveţi şi călugări şi cucernice matroane, ci şi de mulţi călători aflaţi pe drum la vreme de noapte şi care se minunau şi ei nevoie-mare”. În locul cu pricina, în care se afla imaginea Maicii Domnului, a fost înălţată în acelaşi an o capelă, iar mai apoi o Biserică (în care se păstrează şi astăzi, în altar, imaginea aceea sfântă), biserică ce a fost terminată în anul 1601. Aşadar nişte fenomene OZN au determinat construirea unei biserici; şi acest lucru s-a întâmplat destul de des în istoria creştinătăţii.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în anul 1470 la Tocco da Casauria (Pescara) în urma apariţiei „unor lumini misterioase” (sau„limui“) ce păreau a proveni dintr-un puţ al mănăstirii Santa Maria del Paradiso (a franciscanilor sau minoriţilor); locul acela se afla lângă o pădure numită şi pădurea luminilor, fapt care ne face să credem că şi acolo s-ar fi înregistrat asemenea fenomene.

LUMINILE ÎMPĂRĂŢIEI CERURILOR

Vorbeam adineauri despre construirea de biserici în urma unor evenimente OZN; ei bine, construirea Bisericii Mănăstirii S. Salvatore

este legată tocmai de o manifestare de acest gen. În anul 789 regele longobard Rachis călărea prin apropierea localităţii Monte Amiata a Siena Sicilia, când, deodată a văzut cum un glob de lumină a coborât din cer şi s-a aşezat pe vârful unui brad gros desfăcându-se mai apoi în trei sfere luminoase care clipeau. Înfricoşat de apariţia aceea, Rachis a crezut că văzuse Sfânta Treime, motiv pentru care a hotărât să abdice şi să îmbrace veşmântul de călugăr. Pe locul acela a fost înălţată o mănăstire care i-a dat satului numele actual. În locaşul sfânt pelerinii pot vedea şi în zilele noastre (şi cine ştie ce vor fi înţelegând ei dacă nu cunosc întâmplarea), un tablou pictat pe lemn cu următoarea legendă: „Aici, deasupra unui brad Mai-Marele Împărăţiei Cerurilor i s-a arătat în chip de făclie cu trei braţe unui rege drept-credincios. Acesta este locul şi lemnul de pomenire”.

Iar în nişte locuri minunate, pline de verdeaţă de prin părţile Veronei, lângă un lac pitoresc, la Peschiera del Garda, se înalţă Sanctuarul Sfintei Fecioare din Frasin; este vorba despre un complex de clădiri care datează de pe la începutul lui 1500 construit în urma apariţiei Sfintei Fecioare care i s-ar fi arătat unui ţăran din partea locului, Bartolomeo Broglia. Acesta lucra pe peticul său de pământ din ţinutul Pigna care tocmai fusese eliberat de ocupaţia trupelor franceze (1510) când, deodată, s-a trezit faţă în faţă cu un şarpe care avea de gând să-l atace. Legenda spune că în acel moment Bartolomeo i-a cerut ajutor Sfintei Fecioare şi numaidecât deasupra unui frasin s-a ivit o imagine luminoasă. Pe locul apariţiei a fost construită o bisericuţă dată o vreme în grija călugărilor din ordinul Servi di Maria; mai târziu, în anul 1514, călugării minoriţi chemaţi în acele locuri de Primăria din Peschiera au construit Biserica Sfintei Fecioare din Frasin.

Întru slăvirea Sfintei Fecioare căreia i s-ar fi datorat victoria cruciaţilor asupra turcilor în bătălia de la Lepanto a fost construită mănăstirea Prea Fericita Fecioară Maria la Fontanellato (Parma); iar la Zocca di Modena, Sanctuarul Sfintei Fecioare din Verucchia a fost construit în urma apariţiei Maicii Domnului care i s-ar fi arătat unei păstoriţe, în anul 1400 (de fapt se spune că s-ar fi arătat şi anul 1100 şi în anul 1600); şi acelaşi lucru s-a întâmplat în anul 1073 la Montefortino Ambro (Ascoli Piceno), când Maica Domnului i s-ar fi arătat unei păstoriţe surdomute, Santina, redându-i acesteia graiul; în acel loc a fost construit mai târziu Sanctuarul Sfintei Fecioare din Ambro. În mod ciudat, există mai multe întâmplări de acestea aproape identice. Toate acestea au fost înregistrate prin părţile Novarei, într-o zonă înţesată mai înainte de eretici de tot soiul şi în care s-au înregistrat apariţii de ale Sfintei Fecioare, iar mai apoi apariţii UFO. La Vacciago, nu departe de Orto — după cum a relatat istoricul Elia Olina în scrierea sa *Diario* — Jurnal (care cuprinde întâmplările

petrecute între anii 1523 şi 1560) — în ziua de 28 martie sau mai a anului 1543, o imagine luminoasă „aidoma unui soare care strălucea din plin“ — şi care s-a dovedit a fi imaginea Sfintei Fecioare — a apărut deasupra unui prun şi i s-a arătat unei tinere păstoriţe (un „boboc”) mute, Giulia Manfredi, redându-i acesteia graiul. Iar atunci când „Sfânta Fecioară” s-a mişcat pentru a pleca de acolo s-a produs un curent de aer atât de puternic încât „clopotele bisericii parohiale au început să bată; şi pentru că nu era nici ora şi nici ziua în care să fi trebuit ca aceste clopote să bată, oamenii au început să se întrebe unii pe alţii care să fi fost pricina acelor bătăi de clopot; şi pentru că n-a ştiut nimeni despre acel lucru s-au dus cu toţii la preot să-l întrebe pe el şi mare le-a fost mirarea să afle că nu ştia nici acesta. Şi clopotele continuau să bată, aşa fără să le tragă nimeni de funie şi băteau scoţând un sunet dulce...” În anul 1628 bisericuţa aceea a devenit Sanctuarul Bobocului... Demn de luat în seamă aici este faptul că în interior, pe unul din cei patru stâlpi pe care se sprijină bolta, se află o pictură care înfăţişează pe una din Virtuţi, reprezentată cu un sceptru de lemn şi cu o planisferă asemănătoare cu cea — despre care veţi citi — de la Montalcino. O întâmplare aproape asemănătoare celei de mai înainte s-a repetat la începutul secolului următor nu departe de acele locuri, la Varallo Pombia, într-o altă zonă frecventată astăzi de OZN-uri şi de prezenţe eterice. O frescă aflată în biserica satului, dedicată Sfântului Petru şi executată la o dată incertă (dar înainte de 1600) aminteşte de a nu ştiu câta apariţie a Sfintei Fecioare şi de minunea care i-a redat graiul unei ţărăncuţe surdomute. Un amănunt ciudat al acestei întâmplări (despre care nu se ştie când anume s-a petrecut) este acela că în schimbul minunii săvârşite „Sfânta Fecioară” şi-ar fi luat şi dus cu sine o vacă. Dar ce avea să facă în Rai cu vaca Sfânta Fecioară? Şi aici se naşte întrebarea dacă întâmplarea cu pricina, deformată de credinţa populară, nu ascunsese cumva un eveniment OZN. Se ştie că în foarte multe cazuri de vizite ale extratereştri lor aceştia s-au dovedit a fi răspunzători pentru nişte furturi sau mutilări de animale; iar faptul redobândirii graiului de către fetişcana surdomută ar putea fi explicat prin şocul pe care ea l-ar fi avut la acea apariţie. O pictură aflată în biserica din Varallo aminteşte şi aceasta de întâmplarea de mai sus; în partea de jos a picturii scrie: „Dă-mi o vacă i-a spus Sfânta Fecioară fetişcanei surdomute. Iar fetişcana căreia i se dezlegase limba ca prin minune i-a răspuns: Stai să-i spun mamei. Iar mama, care se pierduse de tot de bucurie auzindu-şi fata vorbind, a spus: Nu o vacă, ci două. Ba nu, să i le dai pe toate...” Dincolo de banalitatea cu care a fost vehiculată această întâmplare este de reţinut faptul că în acea zonă se petreceau cu adevărat nişte lucruri ciudate. În ziua de 26 mai 1432 „Sfânta Fecioară” i se arătase unei ţărănci din Caravaggio, iar în ziua de 7 septembrie 1528 o „lumină

nemaipomenită" o călăuzise pe Maria della Torre di Ornavaso, care păzea o turmă, la o bisericuţă pe care mai apoi evlavia populară a transformat-o în Sanctuarul Sfintei Fecioare din Boden. Şi în aceeaşi ordine de idei, istoricul Don Selva păstrează pentru noi amintirea unei întâmplări asemănătoare petrecută prin părţile Lombardiei de data aceasta. Istoricul relatează următoarele: „Pe la jumătatea secolului al XIII-lea o fetişcană surdo-mută din naştere din Mezzana ducea la păscut o mică turmă de oi; şi dintr-o dată a văzut o lumină mare printre crengile unui stejar din apropiere; şi lumina aceea s-a făcut din ce în ce mai mare şi din mijlocul ei a apărut o Doamnă impunătoare cu o aureolă în jurul capului. Fetişcana a dat fuga acasă şi i-a povestit tatălui ei despre cele întâmplate. Apoi tatăl şi fiica şi împreună cu ei nişte oameni care aflaseră numaidecât ştirea aceea nemaipomenită s-au dus la locul în care fetişcana văzuse minunea aceea dar acolo n-au mai văzut nimic altceva decât turma de oi. Dar chiar dacă oamenii ajunşi acolo n-au mai putut vedea nimic, ei au avut, totuşi ci dovadă de netăgăduit a acelei întâmplări şi anume aceea că de atunci fetişcana surdomută auzea şi vorbea". Potrivit unui document din Arhiva Arhiepiscopală din Milano pe locul acela a fost construit un Sanctuar ce poartă numele „Madonna della Ghiarida" (Sfânta Fecioară din Ghindă).

BEDA, CĂLUGĂRUL UFOLOG

Venerabilul Beda (672-735), călugăr benedictin din Wearmouth, supranumit „Tatăl istoricilor englezi" şi proclamat sfânt, poate fi considerat, pe bună dreptate, un precursor al ufologilor. Spirit cât se poate de versatil, călugărul s-a distins prin vasta sa cultură astronomică (a scris, printre multe alte lucrări, *De signis coeli*) şi astrologică, matematică, retorică şi meteorologică. În cartea a patra a lucrării sale *Historia ecclesiastica gentis anglorum* relatează o întâmplare foarte ciudată petrecută în anul 664. Într-o noapte, în timp ce nişte călugăriţe se rugau la mormintele din cimitirul de lângă mănăstirea Barking din apropierea Tamisei, s-a văzut cum o lumină mare s-a coborât din cer, le-a învăluit pe călugăriţe, apoi s-a învârtit în jurul mănăstirii după care a dispărut în slava cerului. Lumina aceea era atât de puternică încât — ne spune Beda — „ar fi putut să facă să pălească până şi soarele de amiază". În dimineaţa următoare câţiva tineri credincioşi au spus că razele luminii aceleia orbitoare pătrunseseră şi prin interstiţiile uşilor şi ferestrelor. Sfântul Beda, „englezul cel mai învăţat al acelor vremuri" şi „tatăl istoriei engleze" ne-a lăsat moştenire patruzeci de cărţi de o valoare deosebită prin acurateţea cu care el a dat la iveală şi a selecţionat nişte informaţii demne de luat în

seamă; astfel că „orice întâmplare pe care o relatează el este demnă de crezare, ca un fapt real şi nu ca o închipuire” — a spus eseistul englez W. Raymond Drake. În chiliuţa lui din Jarrow, nu prea departe de Durham, Beda a consemnat cel puţin alte patru apariţii de obiecte zburătoare care au fost înregistrate şi în diverse cronici, în legătură cu prima dintre acestea ne spune următoarele: „Prin anul 600 după Hristos, Petru superiorul mănăstirii (Sf. Augustin, de lângă Canterburry) a fost trimis în chip de legat în Gallia şi acolo s-a înecat, undeva pe lângă Ambleteuse. Şi de atunci deasupra mormântului său în fiecare noapte apărea o lumină care se pogora din cer, lucru care i-a făcut pe oamenii locului să creadă că acela trebuia să fi fost un om al lui Dumnezeu, drept care i-au dezgropat leşul şi l-au înmormântat în biserica S. Maria din Boulogne” (Cartea întâi, capitolul 33). Şi relatarea continuă: „În anul Domnului 634, trupul lui Osvaldo, regele Northumbriei, ucis în bătălie, a fost lăsat pe un car în faţa mănăstirii Bardney, în Lincolnshire. Şi toată noaptea s-a văzut o coloană de lumină care pornind de pe acel car ajungea în slava cerului astfel încât putea fi văzută bine din mai toate localităţile provinciei Lindsay“ (Cartea a Treia, capitolul 9). „În anul 630 după Hristos, doi preoţi englezi au fost ucişi de păgâni în Saxonia, iar trupurile lor au fost aruncate în Rin. Şi o rază mare de lumină care urca de acolo şi până în cer i-a însoţit pe aceştia noapte de noapte atât timp cât ei au plutit pe apele fluviului. Pepin, regele francilor, a poruncit ca trupurile lor să fie înmormântate cu mare pompă în biserica Sf. Cunibert (Cartea a Cincea, capitolul 10). „În mănăstirea Barking, la Aedilburg (Ethelsburgs) a urmat la stăreţie Hildilid..., iar după ce a murit şi a fost îngropată, osemintele ei au fost mutate în biserica Prea Fericitei Maici a Domnului... (de mai sus) şi acolo a apărut adeseori o lumină cerească ce era însoţită de un odor minunat şi nespus de dulce”; iar mai apoi s-au fost văzut nişte minuni, ca şi cum acea „lumină sclipitoare” ar fi purtat cu ea nişte pulberi tămăduitoare (acelaşi lucru s-a spus şi despre o serie de apariţii ale unui pretins OZN la Sassalbo, în Lunigiana, în vara anului 2001, când s-a pomenit de un nămol „curativ”). Şi se mai relatează că: „Toretgyd, o călugăriţă din mănăstirea Barking, pe când ieşea din chilia ei, la vremea crăpatului de ziuă, a văzut ea limpede un leş mai strălucitor ca soarele care era înfăşurat într-un giulgiu de muselină şi care era purtat pe sus după ce fusese luat din partea aceea a mănăstirii în care se odihneau maicile. Şi tot căznindu-se ea să vază ce anume era acel lucru care era dus pe sus, s-a dumirit că leşul acela era tras către ceruri cu ajutorul unor sfori de aur şi a tot fost tras aşa spre ceruri până ce n-a mai fost chip să-l vază”. Această din urmă întâmplare care s-a petrecut în zona „de vârf ufologic” a mănăstirii Barking şi a fost descrisă în Cartea a Patra, capitolul 9, este cât se poate de interesantă prin prezenţa acolo a ceea

ce ufologia din zilele noastre identifică a fi drept nişte „raze trăgătoare” lansate din farfuriile zburătoare şi având drept scop ridicarea unor lucruri sau a unor fiinţe; aşa încât nu ne miră „răpirea” unui cadavru dacă ne gândim la faptul că în zilele noastre cronicile ufologice sunt pline de cazuri înregistrate în America Centrală şi de Sud, cazuri de cadavre mutilate de către nişte aşa-zişi extratereştri în nişte scopuri (prelevare de ţesuturi umane? prelevare de mostre?) care ne scapă pentru moment. La fel de demnă de luat în seamă este asociaţia cu „sforile mai strălucitoare ca aurul” din relatarea din cronica ecleziastică mai sus amintită. Aceleaşi sfori sunt prezente în iconografia greco-bizantirină care se referă la naşterea lui Hristos. În creaţiile respective, realizate în tehnica mozaicului, de la Istanbul (Khariye Giarni, 1307-1320), Palermo (Cappella Palatina, secolul al XII-lea), precum şi din biserica mănăstirii Daphni din Atena (din jurul anului 1100) întâlnim aceleaşi „sfori” surprinse în momentul în care Pruncul este aşezat pe pământ în peşteră. În primul mozaic sforile, care se aseamănă şi cu un mănunchi de raze de lumină, par a fi „lansate” dintr-o sferă, în timp ce în cel de al doilea s-ar părea că ar fi lansate dintr-un obiect în formă de trabuc (nu este cu putinţă a se stabili cu exactitate acest lucru, deoarece „cometa” a fost răzuită, *în mod întâmplător,* de pe perete rămânând acolo doar o umbră fusiformă). Iar într-o miniatură armenească prezentă într-o Biblie din secolul al XIII-lea mănunchiul de raze de lumină se loveşte de pereţii peşterii dând naştere unei forme ciudate de stea care pare a exploda şi a se lăţi, precum o pată de ulei, fapt care face să se creadă că în intenţiile pictorului „lumina” aceea ar fi trebuit să aibă o consistenţă anume şi că deci nu era cu mult diferită de moderna „lumină solidă”, numită astfel pentru înfăţişarea sa aproape palpabilă, lumină care se vede coborând din multe OZN-uri moderne.

Tot în anul 664 bunul şi prea credinciosul Sebbi, rege al Saxoniei orientale, a relatat faptul că trei bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte strălucitoare i s-au arătat pe când se afla bolnav la pat. La trei zile după aceea a murit. Paisprezece ani mai târziu, un băiat din mănăstirea Bosham, de lângă Chichester, care era bolnav, a povestit despre o vizită pe care i-au făcut-o doi bărbaţi care atrăgeau atenţia prin îmbrăcămintea şi prin înfăţişarea lor, unul fiind ras ca un călugăr, iar celălalt având o barbă lungă şi păreau a fi fost amândoi „trimişi de cerul însuşi”.

Nişte evenimente asemănătoare mai sunt relatate în alte cronici ecleziastice; printre altele în aceea a episcopului Gregorio din Torus, în *Historia francorum,* în care se vorbea despre nişte globuri nemaipomenit de luminoase care zburaseră deasupra teritoriului francez în anul 583; iar în scrierea *Annales laurissenses* se relata că în anul 776 se părea că două scuturi zburătoare i-ar fi călăuzit pe saxoni

în timp ce aceştia atacau cavaleria lui Carol cel Mare la Sigisburg; coborându-se din cer, obiectele acelea zburătoare i-ar fi ajutat pe saxoni să câştige bătălia punându-i pe fugă pe francii înspăimântaţi la vederea acelor saxoni care zboară şi se agită deasupra unei biserici; şi în scrierea *Cronicile anglo- saxone* se relatează despre nişte lumini „foarte puternice care au apărut în anul 795 în Northumbria băgând spaima în locuitori". „Erau aşa ca nişte lumini" — povesteşte cronicarul — „pe care nu le mai văzuse nimeni vreodată, care semănau cu nişte fulgere; şi s-au mai văzut şi nişte balauri roşii cum zburau pe cer". Şi în scrierea *Flores historiarum* a călugărului benedictin Roger din Wendover se relatează: „În anul 796 au fost văzute în mai multe părţi ale Angliei nişte globuri mici care zburau de jur împrejurul soarelui".

În anul 795 nişte întâmplări nemaipomenite au băgat spaima în populaţia din Northumberland; acestea sunt relatate de cronicarul normand Gaimar în lucrarea sa *Istoria englezilor* scrisă în anul 1135. „În vremea aceea de care vă vorbesc" — scria el — „s-au văzut nişte minuni deasupra aşezării; au apărut nişte semne roşii pe care niciun muritor nu le mai văzuse vreodată; păreau a fi aşa ca nişte flamuri stacojii apropiate de pământ, iar apoi s-au pornit nişte vijelii mari şi fulgere". Aceste întâmplări au fost relatate cu un oarecare presentiment al unor calamităţi de către cronicile anglo-saxone din anul 795. Einhard (Eginard), biograf al lui Carol cel Mare şi autor al lucrării *Vita Caroli Imperatoris* (Viaţa împăratului Carol) relatează la rândul său, în cel de al treizeci şi doilea capitol al scrierii sale, faptul că în anul 810, în timp ce călătorea spre Aquisgrana, regele văzuse cum „s-a coborât din cer, aşa dintr-o dată, un glob care avea o lumină foarte mare" şi cum se îndrepta de la dreapta spre stânga „zburând cu iuţeală pe cerul senin"; era atât de strălucitor încât l-a făcut pe calul regelui să se ridice pe picioarele dinapoi şi apoi să cadă la pământ lovindu-se grav. O altă cronică din aceeaşi perioadă relatează despre nişte sfere misterioase văzute de oştenii lui Pepin I în timpul campaniei din Spania. În legătură cu o bătălie crâncenă purtată în anul 827 se pot citi în manuscrisul *Ludovici Pii Vita* (Viaţa lui Ludovic cel Pios) următoarele: „Drept este să spunem că acea prăpădenie a fost vestită de mai înainte de nişte apariţii în văzduh a unor lucruri cumplite. În timpul nopţii, acestea erau ba nişte lucruri care abia licăreau, ba nişte focuri mari şi roşii ca sângele". Apariţia aceea a fost confirmată şi de Einhard în scrierea sa *Annales Eginhardi.* Cercetătorul Eliphas Levi, celebrul autor al lucrării *Storia della magia* (Istoria magiei) a descris psihoza care a pus stăpânire pe oameni la vederea acelor manifestări neobişnuite ale cerului în modul următor: „Sub domnia lui Pepin cel Scurt s-au înregistrat în Franţa nişte fenomene cu totul neobişnuite. Aerul era plin de chipuri omeneşti, pe cer se

oglindeau ca în nişte miraje imagini de palate, grădini şi de fructe în mişcare, de corăbii cu pânzele în vânt şi de oşti desfăşurate în formaţie de luptă. Întreaga atmosferă părea a fi ceva de vis. Şi puteau cu toţii să vadă în mod clar până şi amănuntele acelor tablouri fantastice. Să fi fost, oare, vorba despre o epidemie care ataca organele vederii sau de o perturbaţie atmosferică ce proiecta imagini de miraj în aerul condensat? Minţile erau deja pline de acele închipuiri nemaipomenite când au apărut acele miraje pe cer şi chipurile omeneşti în nori. Oamenii au confundat visele cu realitatea şi mulţi au crezut că fuseseră răpiţi de nişte creaturi eterice; nu se mai vorbea decât despre nişte călătorii pe tărâmul silfilor, aşa cum astăzi se vorbeşte despre nişte mobile animate şi despre nişte manifestări fluide. Nebunia aceea pusese stăpânire până şi pe minţile cele mai luminate astfel că până la urmă a trebuit să intervină Biserica".

PAŞAPORT PENTRU MAGONIA

Dar evenimentul care a avut cel mai mare răsunet în acea epocă a fost înregistrat la Lyon. Întâmplarea aceea a fost relatată de Agobard, episcopul local, unul dintre cei mai învăţaţi şi mai renumiţi prelaţi ai secolului al IX-lea (şi care a fost mai apoi canonizat) în scrierea sa *Contra insulsam vulgi opinionem de grandine et tonitruis,* „Am văzut şi auzit mulţi oameni căzuţi pradă unei atât de mari prostii şi cufundaţi într-o atât de mare nebunie încât să creadă că ar exista un tărâm anume pe care ei îl numesc Magonia, un tărâm spre care se îndreaptă corăbii înaintând prin nori spre a duce acolo roadele pământului pe care le-au vătămat grindina şi furtunile; iar corăbierii plătesc tribut tartorilor furtunilor şi primesc în schimb grâne şi alte roade. Printre acei oameni a căror nebunie oarbă era atât de mare încât puteau crede asemenea lucruri i-am văzut pe unii care-i luaseră dintr-o adunare pe patru semeni de-ai noştri, trei bărbaţi şi o femeie, şi-i duceau în lanţuri şi oamenii în lanţuri, spuneau ei, căzuseră de pe corăbiile acelea. După ce îi ţinuseră închişi o vreme le dăduseră drumul şi-i aduseseră în faţa acelei mulţimi, aşa cum am mai spus, şi în faţa noastră pentru a fi omorâţi cu pietre. Dar până la urmă adevărul a ieşit la lumină" — a spus autorul scrierii. Şi continua: „În van un filozof scoate la lumină himerele pe care le-a plăsmuit mintea lumii şi oferă dovezi materiale, concrete, a lucrului contrar. Oricât de mare ar fi experienţa lui şi oricât de puternice ar fi argumentările şi judecata lui e de ajuns să intervină un cutărică cu tichie de doctor pentru ca puterea adevărului să nu mai fie în stare să se manifeste. Oamenii cred mai abitir în tichia unui doctor decât în ceea ce văd cu ochii lor. Oameni buni, în mama voastră Franţa aţi avut dovada acestei nebunii

care i-a cuprins pe toţi. Pe vremea domniei lui Pipin, faimosul farmazon Zedechia şi-a pus în gând să-i convingă pe toţi oamenii cum că Stihiile ar fi diriguite de oameni. Iar înşelăciunea de care s-a folosit a fost aceea să-i sfătuiască pe Silfi să se înfăţoşeze tuturor, în văzduh. Lucru pe care Silfii l-au făcut cum nu se poate mai bine. Aşa se face că făpturile acelea s-au fost văzut prin văzduh în chip de oameni, când mergând la pas şi înveşmântaţi ca nişte luptători, când odihnindu-se pe crengi sau în nişte corturi măreţe; iară alteori acele creaturi au fost văzute pe nişte corăbii făurite cum nu se poate mai bine care zburau prin văzduh după cum băteau vânturile".

„Ce anume se va fi întâmplat? Credeţi cumva că epoca aceea neştiutoare va fi catadicsit să-şi dea barem cu părerea cu privire la acele apariţii nemaipomenite? Lumea a crezut numaidecât cum că vrăjitorii ar fi pus stăpânire pe văzduh pentru a face să izbucnească furtunile şi a face să cadă grindina peste ţarini. Iar învăţaţii vremii împreună cu slujitorii Bisericii şi cu oamenii legii au împărtăşit credinţa prostimii. Şi până şi împăratul a împărtăşit credinţa prostimii; iară închipuirea aceea fără temei a ajuns atât de departe încât înţeleptul Carol cel Mare şi mai apoi Ludovic cel Bun au hotărât să-i supună la dăjdii pe toţi năpăstuitorii văzduhului. În legătură cu aceste lucruri se dă de ştire în primul capitol al scrierii Capitolari".

„Iar Silfii văzând că prostimea şi până şi capetele încoronate se speriau atât de tare de ei au hotărât să facă să piară această părere pe care oamenii o aveau despre ei răpind nişte bărbaţi din mai multe părţi pentru a le arăta acestora frumoasele silfide. Republica lor, modul lor de ocârmuire pentru ca să-i ducă mai apoi îndărăt pe pământ, pe fiecare la locul lui. Şi cum au zis aşa au şi făcut. Şi se strângea lumea din toate părţile să le vadă pe acele făpturi cum coborau din ceruri şi lumea aceea credea nesmintit că făpturile acelea erau nişte vrăjitori veniţi acolo să otrăvească roadele pământului. Şi luaţi de valul unor asemenea fantasmagorii oamenii au purces a le chinui pe acele făpturi nevinovate. Iar numărul celor ce au pierit osândiţi la moarte prin foc şi în apă în toată împărăţia aceea nu se poate şti".

Iar o altă sursă de informaţie relatează: „Într-o bună zi, o zi ca oricare alta, au apărut pe cerul oraşului Lyon nişte obiecte zburătoare mici din care au coborât trei bărbaţi şi o femeie. Şi toată suflarea oraşului s-a îngrămădit în jurul lor strigând că erau nişte vrăjitori trimişi de Grimaldo, craiul din Berreventum, duşmanul lui Carol cel Mare, trimişi să nimicească roadele de pe ţarinele francilor. Şi degeaba au încercat să se apere cei patru nevinovaţi spunând că erau şi ei locuitori de pe acele meleaguri şi că fuseseră răpiţi cu puţină vreme înainte de către nişte oameni nemaipomeniţi care le arătaseră nişte minuni nemaivăzute şi că voiau să povestească tuturor ce le fusese dat

să vadă. Mulţimea, dezlănţuită nici n-a vrut să ştie de cele spuse de acei oameni întru apărarea lor şi se pregătea să-i dea pradă focului când prea bunul Agobardo, episcopul de Lyon, care fusese călugăr în acel oraş şi se bucura de mare preţuire, auzind el acea larmă s-a grăbit să ajungă acolo şi după ce a ascultat el învinuirile aduse acelor oameni precum şi cele spuse de aceştia întru apărarea lor, a hotărât în mod solemn cum că şi unii şi ceilalţi greşiseră, că nu era adevărat că oamenii aceia ar fi căzut din cer şi că ceea ce spuseseră ei că văzuseră era cu neputinţă. Iar mulţimea a dat crezare cuvintelor rostite de bunul părinte Agobardo mai mult decât ar fi dat crezare propriilor lor ochi; drept care s-a liniştit şi le-a dat drumul celor patru reprezentanţi ai Silfilor şi a primit cum nu se putea mai bine cele scrise de Agobardo în cartea sa întru dovedirea celor spuse cu acel prilej. Aşa încât cele spuse de cei patru întru apărarea lor s-au dovedit a fi de prisos".

Întâmplarea cu pricina şi modul în care a fost relatată reprezintă versiunea dată în anul 1670 de abatele Nicola Pierre Henry de Montfaucon — cunoscut mai bine cu numele de Montfaucon de Villars — autorul cărţii *Il conte di Gabalis, ovvero conversazioni sulle scienze segrete* (Contele de Gabalis sau conversaţii pe tema ştiinţelor secrete). Cartea respectivă, care se ocupă în mod amănunţit de existenţa acelor duhuri uşoare care întruchipau elementul aerului — silfi — şi care strânge laolaltă multe tradiţii păgâne greco-romane, orientale, ebraice şi medievale este considerată de unii autori drept un text erotico-burlesc atribuit unui libertin de pe la sfârşitul secolului al XVII-lea, iar de alţii drept un adevărat tratat de magie iniţiatică a cărui tipărire a fost făcută cu preţul vieţii autorului (care a fost asasinat în mod misterios pe şoseaua care leagă Parisul de Lyon; cu două sute de ani mai târziu asasinatul avea să fie revendicat de nişte reprezentanţi ai sectei rozacrucienilor drept pedeapsă pentru că autorul cu pricina ar fi „profanat şi ridiculizat tainele organizaţiei Rosa + Croce în care fusese iniţiat" — aşa cum a scris magul Stanislas de Guaita).

În legătură cu acestea ufologul Yves Naud a spus următoarele: „Nişte ocultişti au crezut în acea vreme în existenţa unei civilizaţii non-umane în măsură să-şi trimită reprezentanţii pentru a stabili o legătură cu noi. Unul dintre aceştia ar fi fost, câteva secole mai târziu, Paracelsus. Celebrul medic şi alchimist elveţian (1491-1541) credea că acele creaturi misterioase care străbăteau cerul şi pământul la bordul acelor *corăbii din nori* ale lor nu erau nişte închipuiri lipsite de temei, ci au existat cu adevărat".

„Evreii" — a scris Paracelsus (şi fragmentul este reluat de Villars) — „obişnuiau să le numească pe aceste creaturi — care sunt ceva între îngeri şi oameni — Sadaim, iar grecii le spuneau — inversând ordinea literelor şi adăugând o silabă — Daimones. Filozofii din vechime credeau că demonii erau nişte duhuri ale văzduhului care diriguiau

elementele muritoare şi care sunt necunoscute în acest secol celor care caută să afle Adevărul în sălaşul lui străvechi, adică în Cabala şi în teologia evreilor care posedă măiestria deosebită de a păstra legătura cu Fiinţele eterice şi de a comunica cu toate acele vieţuitoare ale văzduhului".

Paracelsus îl cita pe Plutarh care enunţase o întreagă carte în legătură cu natura acelor fiinţe: „Lui Plutarh i se pare absurd faptul că nu există o zonă de mijloc între cele două margini: şi anume una nemuritoare şi una muritoare; şi că nu poate exista în natura un gol atât de mare încât să nu fie nimic între cele două margini".

Mergând pe urmele lui Plutarh, Paracelsus le-a dedicat o întreagă carte acelor „lucruri elementare" cum li se spunea pe acea vreme dat fiind că se credea că erau compuse dintr-un singur element (aerul). Dar Paracelsus a avut grijă să-l avertizeze pe cititor în legătură cu pericolul care-l păştea dacă ar fi avut el de a face cu acele fiinţe eterice: „N-aş vrea să vorbesc aici despre relele care s-ar putea abate asupra celor care ar vrea să rişte acest pericol, despre pactul cu acele fiinţe eterice care ni se arată şi ne vorbesc". Într-o lucrare intitulată *De ce ne apar aceste fiinţe*, Paracelsus a spus că: „Orice lucru pe care Dumnezeu îl creează mai devreme sau mai târziu i se arată şi omului. Uneori Dumnezeu îl pune pe om faţă în faţă cu diavolul şi cu duhurile rele pentru ca omul să se convingă de existenţa acestora. Iar de acolo, din slava cerului, El ni-i trimite şi pe îngeri care sunt slugile Lui. Şi acele fiinţe ni se înfăţişează nu pentru a rămâne între noi şi a se uni cu noi, ci pentru ca noi să fim în stare să le înţelegem. La drept vorbind aceste apariţii sunt rare. Dar de ce ar trebui să fie altfel? Nu este, oare, de ajuns ca unul dintre noi să vadă un înger pentru ca noi să credem cu toţii în existenţa şi a altor îngeri?"

Aşa cum s-a mai spus, Paracelsus s-a născut în anul 1491. În acelaşi an, în ziua de 13 august, Fazio Cardano a primit vizita celor şapte personaje ciudate despre care am vorbit în capitolul precedent.

CORĂBIILE VĂZDUHULUI

Încă din anul 1211 Gervasiu de Tilbury, un învăţat aventurier aflat mai întâi în slujba regelui Henric II şi mai apoi în cea a împăratului Otto IV, consemna în scrierea sa *Banalita imperiali* (Banalităţi imperiale) o întâmplare ciudată: „S-a petrecut aievea, într-o zi de sărbătoare, în Bretagna, după ce lumea ieşise de la slujba din biserică şi începuse să se împrăştie care încotro, în momentul acela era cam întuneric din pricina norilor groşi. Şi tocmai atunci a apărut ancora unei corăbii care după ce s-a învârtit în jurul ei de şapte ori a rămas înţepenită într-o grămadă de pietre. Mulţimea a prins a ţipa. Şi în

vreme ce unii vorbeau despre minunea aceea s-a văzut cum funia a prins a se mişca aşa ca şi cum cineva s-ar fi trudit să scape ancora din prinsoare. Dar în pofida mai multor încercări ancora n-a putut să fie scoasă de acolo. Şi atunci în văzduhul acela pâclos s-a auzit un glas aidoma celui al corăbierului care strigă să se ridice ancora din adâncuri. Fără a mai adăsta, oamenii de pe corabie au trimis pe unul de ai lor care şi-a dat drumul jos pe frânghie, aşa cum fac şi astăzi marinarii noştri ţinându-se când cu o mână când cu cealaltă. După ce omul acela a dat drumul ancorei a fost luat în primire de cei de faţă şi împins în toate părţile din mână în mână. Neputând respira aerul acela dens şi umed din părţile noastre omul şi-a dat duhul. Atunci corăbierii aflaţi sus au ţinut sfat în pricina morţii tovarăşului lor şi la un ceas după aceea au tăiat funia şi lăsând de izbelişte ancora au plecat de acolo. Întru pomenirea acelei întâmplări, din fierul ancorei rămase acolo s-au fost făcut gratiile de la uşile bazilicii care rămâne deschisă pentru ca lumea să le poată vedea". O întâmplare aproape identică a fost relatată de scrierea *Speculum Regali in Kongungs Skukkaja* potrivit căreia în secolul al treilea o corabie care străbătea cerul şi-ar fi coborât ancora care ar fi rămas înţepenită în arcul de deasupra uşii bisericii din Cloera, din Irlanda. Iar un bărbat şi-ar fi dat drumul pe frânghie ca s-o deblocheze. Gervasiu de Tilbury relatează acest lucru într-un stil gazetăresc cât se poate de clar, fără cea mai mică surprindere, ca şi cum ar fi fost convins de realitatea întâmplării. În relatarea sa precizează faptul că astronauţii aceia aveau dimensiunile unui om normal, vorbeau o limbă articulată şi nu se deosebeau de locuitorii Pământului.

DOI CURIOŞI PLECAŢI LA VÂNĂTOARE DE DOSARE X

La fel ca Venerabilul Beda la vremea sa, Mathieu Paris (sau Mathieu de Paris), autor al scrierii *Historia anglorum* şi Roger de Wendow cu lucrarea sa *Flores historiarum,* au consemnat pentru noi mai multe apariţii UFO din trecut. Astfel Mathieu relata următoarele: „Anul Domnului 1077. În acest an, în Duminica Floriilor, către ceasurile şase, pe un cer cu totul senin, şi-a făcut apariţia lângă soare o stea uriaşă. Anul 1110. În acest an s-a ivit o cometă, în mod cu totul ciudat, dat fiind că venind ea de la răsărit a urcat în slava cerului şi s-a fost văzut cum ea în loc să se mişte înainte se mişca tot îndărăt. Anul 1120: în acest an, în ziua de 13 mai, o lumină din cer s-a fost aşezat pe Mormântul Domnului Nostru". Iar Roger de Wendow scria următoarele: „Anul 1189; în acest an în Anglia s-a fost văzut o minune

nemaipomenită şi cu totul surprinzătoare, s-a fost văzut într-o linişte mare de către mulţi oameni care le pot dovedi acest lucru şi acum acelora care n-au fost văzut minunea aceea. Pe drumul mare care duce la Londra, într-un sat numit Dunstapiel în care nu se afla nici picior de vrăjitoare, cei care la un ceas după amiază s-au uitat din întâmplare în sus au văzut pe bolta senină a cerului imaginea cu semnul Domnului nostru Iisus Hristos care strălucea nespus de mult, aşa ca o lumină orbitoare albă ca laptele, iară alături se afla imaginea unui om răstignit aşa cum este zugrăvită în biserica înălţată întru pomenirea Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos, preaslăvit de drept-credincioşi. În anul 1200, în luna lui decembrie, cu puţină vreme mai înainte de Sărbătoarea Naşterii Domnului Nostru, în ţinutul York s-au fost ivit pe cer, în prima parte a nopţii, cinci luni. Prima dintre ele s-a fost ivit înspre miazănoapte, cea de a doua înspre miazăzi, a treia înspre apus şi a patra înspre răsărit. Iară cea de a cincea lună strălucea în mijlocul celorlalte patru şi era înconjurată de o puzderie de stele. Aceasta din urmă s-a tot învârtit de cinci sau de şase ori în jurul celorlalte patru luni, cu stele cu tot. Această apariţie a fost văzută cu mirare mare de către mulţi oameni preţ de un ceas, iară după aceea a dispărut din vederea lor“. Iar Mathieu, ca un ecou, relatează şi el: „Anul 1200. S-a dat de veste cum că s-a fost trimis drept de la bunul Dumnezeu o epistolă de mustrare către locuitorii Pământului, aşa cum fusese prorocit; iară epistola aceea au rămas aşa atârnată în văzduh vreme de trei zile şi trei nopţi şi atunci tot omul a căzut la pământ rugându-se ca minunea aceea să fie un semn de bine pentru lumea aceasta. Apoi epistola aceea s-a coborât deasupra Ierusalimului şi a rămas atârnată deasupra altarului din biserica Sf. Simion de pe Golgota, acolo unde a fost răstignit Iisus Hristos. În anul 1227, în Germania, pe când Maşter Oliver predica în favoarea cruciadelor, a apărut — şi a fost văzut bine de toţi cei prezenţi — un crucifix care era suspendat în aer. În legătură cu această întâmplare au fost trimise nişte scrisori secrete sigilate întocmite de mai mulţi prelaţi, trimise pe adresa Universităţii din Paris şi acolo au fost citite cu voce tare în public”.

„Crucifixele” au fost văzute şi în anul 1189 şi în anul 1227 şi acestea ne amintesc de faimosul crucifix văzut pe cer de Constantin şi (se pare) de toată oastea lui.

Şi Mathieu ne informează în continuare: „Anul 1236. Şi în acest an, în luna mai, au apărut pe cer, deasupra liniei de hotar dintre Anglia şi Tara Galilor, nişte minuni: şi anume s-au fost văzut nişte oşteni ţanţoşi şi cu chip duşmănos înarmaţi şi înşiraţi în linie de bătaie. Acest lucru le-ar părea cu neputinţă tuturor celor care aud vorbindu-se despre aşa ceva cu toate că acelaşi lucru se poate citi şi la începutul Cărţii lui Maccabei. Iar nişte oşteni înşiraţi în ordine de

bătaie au fost văzuţi şi în Irlanda. Despre această din urmă apariţie am auzit-o vorbind pe o rudă apropiată a ducelui de Gloucester...” La câţiva ani după aceea, scrierea *Chronicon de Lanercost* relata: „În ziua de 27 iulie a anului 1295, pe cerul Scoţiei au fost văzute nişte scuturi roşii cu emblema regelui Angliei unite între ele şi care formau rânduri dese. Şi erau atât de multe; încât acopereau toată bolta cerească...”

DELIRURILE SFÂNTULUI GEROLAMO

Dar nu toate relatările trebuie să fie considerate drept autentice şi acest lucru este valabil şi pentru cele de obârşie strict bisericească, chiar dacă fac parte din acele *Legende creştine.* Papa Innocenţiu III, bunăoară, obişnuia să spună — şi să tot repete acest lucru — că în vremea naşterii lui Hristos „au apărut în partea răsăritului trei sori care au format un singur astru, fapt care simboliza unitatea şi trinitatea lui Dumnezeu”. Această afirmaţie este, evident, apocrifă; şi aceasta nu numai pentru că Biserica a ajuns să-l considere pe Iisus drept unul singur şi în acelaşi timp întreit abia după multe şi îndârjite dispute teologice (care au culminat până şi cu persecuţiile şi masacrarea acelor aşa-zişi eretici care credeau că Hristos era cu totul deosebit de Dumnezeu-Tatăl) dar şi pentru că data *reală* a naşterii lui Mesia nu se cunoştea pe acea vreme (şi mai reprezintă şi astăzi subiect de discuţie) şi a fost stabilită în mod convenţional în ziua de 25 decembrie. O parte din aceste istorisiri, în general legende populare, erau scoase din evangheliile apocrife (Sfântul Gerolamo vorbea despre acele „deliramenta apocryphorum”, deliruri ale scrierilor apocrife) şi erau inventate în întregime sau scoase din „apoteozele” păgâne. În alte cazuri era vorba despre martirologii sau „passio” — nişte înşiruiri neverosimile de suplicii (cam pe la jumătatea distanţei dintre panegiric şi polemică) care în unele cazuri puteau să cuprindă şi nişte manifestări cereşti.

Până şi în reconstruirea legendară a întâmplării cu magii şi cu steaua călăuzitoare de la Betleem s-a brodat mult în legătură cu faptul că „atunci când au ajuns, chipurile, pe drumul cel bun, a apărut şi steaua care le-a luminat calea, aşa cum face soarele atunci când străluceşte pe cerul senin, astfel că pentru ei nu exista nici un fel de deosebire între zi şi noapte; şi au putut merge aşa, liniştiţi, cale lungă şi fără de oprelişti... iar mai înainte ca magii să purceadă la drum, Maria a luat giulgiul în care era înfăşurat Iisus şi l-a dat magilor. În clipa aceea magilor li s-a înfăţişat un înger în chip de stea, una şi aceeaşi stea care îi călăuzise, iar ei au purces la drum sub lumina aceea şi au tot mers până ce au ajuns la casele lor” (din fragmentul „Magii”, din *Legendele creştine* de Luigi Santucci). Potrivit aceloraşi

Legende, în masivul muntos Gran Sasso s-ar afla locul în care diavolul obişnuia să-i ducă pe bieţii drumeţi pe care-i răpea; despre acest lucru ne vorbeşte o tradiţie din Abruzzi cunoscută cu numele de *I due venditori d'olio* (Cei doi vânzători de ulei); un element ciudat îl constituie aici faptul că în zilele noastre mai mulţi ufologi — bazându-se pe numărul mare de apariţii OZN în zonă — s-au pus de acord în ceea ce priveşte existenţa în acea zonă de munte (în care îşi desfăşoară activitatea şi nişte centre de cercetare ştiinţifică) a nici mai mult, nici mai puţin a... unei baze a extratereştrilor! Să fie, oare, vorba aici despre repunerea pe tapet a unui mit actualizat şi tehnologizat sau va fi încercând încă o dată mintea omenească să vadă prin „ochelarii lui Kant" nişte evenimente anormale care îşi fac simţită prezenţa de sute de ani?

VIZITATORII EXTRATEREŞTRI DIN DOSARELE EBRAICE

Relatarea lui Alberto Guglielmotti, ofiţer din Marina Pontificală, participant la bătălia de la Lepanto, are o notă de intrigă. În cele spuse de el este demnă de notat referirea la „coloanele de foc" de amintire biblică; „În noaptea de dinaintea zilei de 21 septembrie (anul 1571) a apărut pe cer un semn care oamenilor li s-a părut a fi o minune. Cerul era senin, bătea un vânt răcoros dinspre miazănoapte şi stelele străluceau; şi iată ca dintr-o dată s-a văzut prin văzduh o flacără mare şi strălucitoare, aşa ca o coloană lungă şi oamenii se uitau la ea cuprinşi de mare mirare. Aceasta cu toate că în zilele noastre se dovedeşte cum că printre fenomenele electrice din atmosferă care se petrec mai cu seamă la începutul verii trebuie să se numere nu numai flăcăruile de gaze şi lumina Sfântului Elmo, ci şi globurile de foc şi bârnele de foc aşa ca aceasta; cu toate acestea oamenii care au văzut asemenea minune au tras nădejdea de bine, nădejdea unor mari izbânzi... Au crezut că acea coloană de foc avea să călăuzească pe mare corăbiile creştine, aşa cum l-a călăuzit în pustiu pe poporul lui Israel..."

Printre materialele păstrate în arhivele bisericeşti, un loc cu totul deosebit îl ocupă scrierile ebraice şi creştine apocrife datând din primele secole de după Hristos şi din care s-au inspirat numeroase *Legende* şi tradiţii catolice. Într-o lucrare anterioară intitulată *UFO progetto Genesi* (UFO — planul Geneza) (Editura MIR), cel ce scrie aceste rânduri a trecut în revistă mai multe din aceste scrieri ebraice pe care le-am rebotezat *jewish UFO files,* povestirile ebraice de la origini care cuprindeau — sub un strat de misticism — nişte amintiri

ancestrale ale unor întâlniri de aproape cu nişte fiinţe extraterestre; adeseori aceste fiinţe erau identificate cu nişte giganţi, cu demoni şi cu îngeri. Faptul că nu toţi îngerii — şi îndeosebi cei răspunzători de un „păcat al cărnii" cu femeile de pe Pământ — au fost nişte „spirite curate" ale tradiţiei creştine a fost relevat până şi de primii părinţi ai Bisericii, aceiaşi care, aşa ca Metodiu, considerau că „Raiul era ceva între lumea muritorilor şi cer" şi deci, un fel de zonă liberă care să îngăduie întâlnirile dintre aleşii acestei planete şi „trimişii" *(malakim* — regii-mesageri) ai spaţiului. „îngerii căzuţi" despre care vorbesc evangheliile apocrife şi despre care se pomeneşte în mod vag în Geneză — fie ebraică fie creştină — se comportau nici mai mult nici mai puţin la fel ca modernii „extratereştri răpitori"; de-a lungul veacurilor aceste figuri, pe cât de neobişnuite pe atât de carnale, au dobândit caractere satanice. Fapt dovedit în anul 1997 de ufologii Chuck Missler şi Mark Eastman în scrierea *Alien encounter, the secret behind the UFO phenomenon:* „În mod obişnuit se crede că îngerii căzuţi şi demonii ar fi unul şi acelaşi lucru. Fapt e că aceste nume au fost folosite în mod frecvent în ultimele secole în literatura iudeo-creştină ca fiind sinonime. Şi totuşi rabinii din vechime şi primii Părinţi ai Bisericii credeau că aceste fiinţe erau nişte entităţi separate şi bine distincte". După toate probabilităţile, Origene, unul din Părinţii Bisericii, a fost primul care a enunţat ipoteza căderii îngerilor, care s-ar fi petrecut mai înainte de apariţia pe Scenă a oamenilor, formulând părerea potrivit căreia Satana i s-ar fi împotrivit lui Dumnezeu „încă de la începutul începuturilor". O dată cu Origene asistăm la primele denaturări fie exegetice fie de traducere ale Noului Testament. Cei-Ce-Veghează — acesta fiind numele îngerilor căzuţi însărcinaţi cu supravegherea universului — au devenit atunci nişte diavoli cu chip hidos (înfăţişaţi drept îngeri luminoşi până în secolul III după Hristos şi mai apoi drept nişte monştri cu înfăţişare caprină şi leonină şi înlănţuiţi şi cu capul în jos); şi s-a impus credinţa cum că, ei ar fi fost „căzuţi" nu pentru că avuseseră legături neîngăduite cu neamul omenesc, aşa cum credeau primii Părinţi, ci pentru că se îndepărtaseră de Dumnezeu în epoca precosmică. Ideea lui Origene a fost răspândită de Sf. Augustin şi a mai fost dezvoltată în acelaşi timp ideea existenţei unui infern ca tărâm al întunericului; viziune, aceasta, luată de la Iuda 6, care susţinea că îngerii căzuţi fuseseră închişi în „întuneric" (*zophos*, dar se referea la întunericul din lumea subpământeană sau — aşa cum se spune în cea de *A Doua Epistolă sobornicească a lui Petru,* 2,4 — la Tartarul păgânilor). Şi puţin câte puţin „stăpânitorii cosmici ai acelui întuneric" *(Epistola lui Pavel către Efeseni,* 6, 2, în traducere catolică, ce se deosebeşte de cea protestantă), din îngeri prizonieri ai infernului ebraic au devenit stăpâni ai infernului creştin. Acesta din urmă, plăsmuit după chipul şi asemănarea deşertului palestinian al

Gheenei, în care nu exista altceva decât „plâns şi scrâşnet din dinţi”, a fost mai apoi transformat într-o văgăună a focului veşnic, expresie luată dintr-o frază a lui Siracide (7,17) care îi condamna pe nelegiuiţi să fie lăsaţi pradă „focului dinlăuntru şi viermilor”. Dar în Biblie simbolul focului este bivalent: Iacob şi Israel şi toţi cei scăpaţi de foc devin la rândul lor un foc (Abd 18), copărtaşi la *focul divin*.

Această invenţie în legătură cu infernul nu este unică. Versiunea biblică numită a Celor Şaptezeci (traducerea din aramaică în greacă) a denaturat textul *Psalmului 96* spunând că „toţi zeii popoarelor erau nişte demoni” („idoli”, în versiunea originală). Dar demonii, spiritele rele din vechime, nu aveau nici în clin nici în mânecă cu diavolii creştini; şi acest lucru ni-l demonstrează unul dintre primii Părinţi ai Bisericii, Martirul Iustin, cel mai important dintre apologeţii greci ai secolului al II-lea după Hristos, care a activat printre creştinii non-semiţi; Iustin a scos în evidenţă faptul că atât traducerea prin „demoni”, cât şi cea prin „idoli” erau greşite; potrivit celei de a *Doua apologie* a sa, „demonii” se născuseră din unirea îngerilor cu fiicele oamenilor. „Iustin nu se referă la tradiţia potrivit căreia din îngeri s-ar fi născut giganţii, din ale căror leşuri ar fi ieşit la rândul lor demonii; ci se pare că el vede în demoni mai degrabă urmaşii direcţi ai îngerilor dat fiind că erau dotaţi cu o natură asemănătoare celei a strămunilor lor angelici” — a comentat istoricul Henry Ansgar Kelly.

Nici exegeţilor medievali nu le-a scăpat natura imperfectă a unor „îngeri”. Acest lucru este dovedit de acele *Haggadah* sau *Legendele Evreilor* care spun că acele fiinţe nu erau din cale-afară de inteligente: „Nu numai creaturile Pământului, dar şi îngerii au crezut că Adam a fost Domnul; atunci când Dumnezeu a făcut ca el să se cufunde în somn, îngerii au înţeles că acela era doar o fiinţă omenească”. Aceleaşi *Legende* ne spun că şi atunci când Lillith — care, potrivit ebraismului, ar fi fost prima soţie a lui Adam şi care mai apoi a fost transformată în demon pentru că era prea independentă — atunci când, dat fiind că i se acrise de bărbatul ei a rostit numele inefabil al lui Dumnezeu, a fost răpită din cer şi dusă aiurea; „şi au fost găsit-o în Marea Roşie” — spun textele; şi ni s-a confirmat faptul că „este adevărat că Domnul Dumnezeu i-a hărăzit omului grădina Raiului pentru ca omul s-o cultive şi să aibă grijă de ea, dar că omul mai trebuie să ţină seama şi de Porunci” şi că „dobitoacele şi *îngerii* îi îndeplineau omului toate dorinţele sale (slujitorii slugilor?). „Toate acestea s-au întors pe dos după căderea omului. Şi până şi îngerii şi *creaturile cereşti* (bine distincte — nota autorului) s-au întristat când au aflat de actul de nesupunere a lui Adam. Iar în locul copacului vieţii Dumnezeu i-a aşezat pe heruvimi, numiţi şi spadele din care ţâşneşte foc, pentru că la nevoie îngerii îşi pot schimba înfăţişarea. Adam şi Eva se bucuraseră de minunăţiile Paradisului doar pentru puţină vreme, preţ

de ceva mai mult de câteva ceasuri. Acea zi fatală a fost prima a lunii Tishri". *Legendele Evreilor* ne mai povestesc faptul că după izgonirea din rai, Adam a rătăcit prin şapte lumi cereşti, planete inferioare, adică puţin evoluate din punct de vedere tehnologic, pe care acele *Haggadah* le definesc drept „cele şapte pământuri"; pe unul din aceste pământuri şi anume „Arqa — lumea Arconţilor sau a îngerilor căzuţi, supraveghetori ai cosmosului" — Adam ar fi dat peste urmaşii lui Cain (a cărui vagabondare prin biblicul şi populatul „ţinut al lui Nod" — ţinut pe care nu-l scăpau din ochi hervimii — nu era decât un surghiun pe altă planetă); despre urmaşii lui Cain, textul ne spune că „unii dintre ei erau uriaşi, iar alţii pitici". Şi mai aflăm din acele *Haggadah* că atunci când Adam a murit, sufletul său a fost luat şi dus — în faţa Evei — „de un car de lumină pe care îngerii îl conduceau în cer"; iar trupul lui a rămas pe pământ până când a putut să fie îngropat (potrivit legendelor, pe atunci nu exista obiceiul înmormântării); iar mai apoi potopul avea să-l dezgroape. În sfârşit, este interesantă părerea în legătură cu crearea lui Adam, exprimată în cea de a *Doua Carte a lui Enoh* şi anume aceea că Dumnezeu spune că primul om era, de fapt, un înger: „I-am hărăzit locul pe Pământ, ca unui al doilea înger, slăvit şi mare şi glorios" (30, 8-11).

În aceeaşi ordine de idei, aşa cum am ţinut să subliniez în cartea *UFO — planul Geneza,* concepţia ebraică medievală înfăţişa — în *Talmud Hagigah* — un cosmos împărţit în „niveluri progresive de lumină"; casta rabinilor a reuşit să impună viziunea unui cosmos antropocentric, făcând un joc de cuvinte din versetul lui Isaia (66,1) care spunea: „Cerul este scaunul Meu de domnie iară pământul este aşternutul picioarelor Mele" subînţelegând prin aceste cuvinte că Dumnezeu crease numai Cerul şi Pământul; la început şi mai apoi în plin Ev Mediu a circulat în mod paralel, în cadrul grupurilor ezoterice şi iniţiatice, credinţa în acea „o mie de lumi cărora Dumnezeu le pusese pecetea purităţii" (cuvinte menţionate în textele *Idra zutha şi Idra Rabba):* Pământul nostru era despărţit de universurile externe de un hotar fizic, ce putea fi trecut, totuşi, cu ajutorul unui soi de Stargate (fizica modernă vorbeşte despre acele *whormholes)*. Această concepţie s-a pierdut în urma unei traduceri greşite a Genezei (1,6) în care se relatează că „Dumnezeu a spus: să fie un cer deasupra". Dar versiunea originală, care a supravieţuit într-un text ebraic din Evul Mediu timpuriu (comentat în secolul al XII-lea de către misticul Yishaq cel Orb), textul *Midrash Konen,* care atrăgea atenţia „să nu se citească *raqia* — boltă cerească — ci qeria — crăpătură, ochi de lumină. Prin această *crăpătură în cer,* un soi de trecătoare de dimensiuni uriaşe, ar fi trecut, chipurile, diferitele neamuri străine din spaţiu; iar trecătoarea aceea făcea legătura între Pământ şi restul universului, univers alcătuit dintr-o „mie de mii de lumi", precum şi

cu locuitorii acestui rest de univers, acei „heralzi sau er'ellim şi cu îngerii mesageri şi acei ofannim şi cu serafimii şi hasmalim"; şi, potrivit textului *Masseket Ashilut* sau „Tratat despre emanaţie", „miriadele sau shin'annim; crisoliţii sau topazele sau tarshishim; şi ar mai fi trecut şi acei *ishim sau fiinţe omeneşti* în frunte cu Shefanyah; şi mesagerii sau *mal'akim;* şi *fiii lui Dumnezeu sau Elohim-ii* în frunte cu Hofni'el. Iar mai-marele tuturor acestora este Metatron; iar acolo se află spiritele oamenilor şi pietrele de război, oştile, *carele* şi căpeteniile călăreţilor, aşa cum s-a mai spus; iară carele lui Dumnezeu sunt în număr de mii şi mii (Psalmul 68,18). Este lumea *îndeplinirii,* acolo unde se află şi acei *Ofannim..."* („îngerii" cu chip de roţi identificaţi, aşadar, cu farfuriile zburătoare pe care le conduc).

Metatron (din cuvântul grecesc metathronos) era îngerul care „stătea în spatele tronului" lui Dumnezeu. Împreună cu acest înger se mai aflau în cer, potrivit talmudului babilonian — *Talmud Bavli Masseket Hagigah* — şi acei misterioşi hashmal, „nişte creaturi de foc care vorbeau" şi care îşi făceau apariţia „într-o vijelie mare şi într-un mare nor şi într-un foc învârtejit care trimitea lumini orbitoare de jur împrejur, iar în mijlocul tuturor acestora se afla ceva: hashmal (pilotul?); şi mai erau acolo şi heruvimi — îngerii misterioşi al căror nume „heruvim" ar fi provenit — potrivit părerii rabinului Abbahu — din ke-ravya, „ca un copilaş", pentru că aveau chipul unui copilaş (aşa ca Omuleţii Cenuşii...).

Iar rabinii ştiau — în mod contrar celor ce se cred în legătură cu aceste lucruri — ştiau foarte bine faptul că cerurile erau atât de îndepărtate de planeta noastră încât o călătorie în spaţiu ar fi putut să dureze veacuri întregi (dar cosmogonia medievală creştină considera că aştrii s-ar afla destul de aproape de noi). „De la Pământ la ceruri este o cale de 500 de ani" — relatează textele *Hagigah* şi *Liqquthe Amarim* (Culegere de zicători); această din urmă scriere mai vorbeşte în mod expres şi despre nişte „lumi care se arată", precum şi despre nişte „lumi ascunse care nu se arată" (menţionate şi în scrierea *Tiqqune ha zohar,* în ediţia din Zhitomir). Iar în textul *Midrash Konen* lumile acelea erau şi estimate ca număr şi anume la 4500 pentru fiecare punct cardinal sau 18.000 în total şi toate erau locuite de „îngeri" care alcătuiau „miile de mii de oşti". Şi toate lumile acelea se aflau sub oblăduirea „Sfântului" identificat în persoana lui Dumnezeu) care, aidoma unui general iscusit, „inspecta zi de zi pe fiecare din aceste lumi". Textul mai preciza şi faptul că unele din aceste fiinţe s-ar fi aşezat pe Pământ, în valea Gheenei (identificată mai apoi cu infernul) unde ar fi fost trimişi în chip de pedeapsă îngerii răzvrătiţi conduşi de Samma'el, Qippod şi Ngdsgyl; aceştia s-ar fi aflat, chipurile, într-o zonă bine precizată şi anume „la marginile lui Babei", adică pe teritoriul actual al Iraqului. Făcând deosebire între lumile

inferioare şi cele superioare, textul *Midrash Konen* explica faptul că „deasupra învelişului (atmosfera — nota autorului) se află nişte ceruri numite boltă, firmament, raqia; acolo se află soarele şi luna, stelele şi astrele fixe şi îngerii care le ocârmuiesc". Aceşti Supraveghetori paşnici sunt descrişi bine în tratatul *Hagigah* care îi prezintă drept nişte „entităţi intermediare care conduc universul" şi care îşi fac apariţia însoţiţi de o lumină orbitoare (tipică pentru OZN-uri) şi care au înfăţişarea unor „fiinţe omeneşti, dar se mişcă cu o iuţeală şi cu o putere de neînchipuit la nişte fiinţe pământeşti. Pot să aibă nişte dimensiuni uriaşe, dar se mişcă cu iuţeala fulgerului" (este evidentă aici referirea la accelerările bruşte ale OZN-urilor); textul precizează faptul că aceste făpturi sunt, totuşi, fiinţe omeneşti: „şi îngerii asudă; şi uneori plâng şi ei", — adică au o comportare cât se poate de omenească. Şi se pricep de minune să-şi ia înfăţişarea unor oameni. Încă în *Epistola lui Pavel către Evrei* (13,2) se putea citi: „Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri". Şi *Cartea lui Enoh* spune răspicat cum că fiinţele eterice ale cerului se pricepeau, la o adică, să-şi ia chip şi trup de om. Şi în textele *Haggadah* se pot citi următoarele: „Spiritele cerului sălăşluiesc în ceruri, dar spiritele Pământului, care au luat fiinţă pe Pământ, sălăşluiesc pe Pământ". Iar odraslele acestor spirite, precum Cain, precum Noe, sunt ceva aparte. Despre Noe textele *Haggadah* spun că, în clipa în care s-a născut, înfăţişarea sa era atât de înfricoşătoare („ochii lui păreau a fi nişte raze de soare; şi atunci când i-a deschis, toată casa a fost năpădită de lumină") încât „tatăl lui, Lamech, s-a speriat tare de tot şi a dat fuga la tatăl lui, Matusalem, căruia i-a spus: Am adus pe lume un copil ciudat care nu pare a fi o fiinţă omenească, ci o odraslă a îngerilor cerului. Nu este la fel ca noi, este cu totul deosebit; ochii lui sunt ca nişte raze de soare, iar faţa lui străluceşte. Nu mi se pare că i-am dat viaţă eu, ci îngerii şi mă tem că în timpul vieţii lui se va întâmpla pe Pământ ceva cu totul aparte. De aceea am venit la tine, părinte al meu, să te rog să mergi la părintele Enoh pentru a afla de la el, care sălăşluieşte printre îngeri, pentru a afla din gura lui tot adevărul".

„O jumătate de duzină de pseudoepigrafe din Vechiul Testament pun pe seama celor ce le-au fost dedicate meritul de a fi călătorit prin cer" — afirmă specialistul în studii biblice Morton Smith. În *Legendele Evreilor* se relatează că lui Eliezer

- credinciosul servitor al lui Avraam — îi este dat să treacă de viu pragul raiului", aşa după cum şi lui Avraam i-a fost dat să fie dus în ceruri. Arhanghelul Mihail s-a pogorât din nou pe Pământ şi l-a pus pe Avram într-un car de heruvimi, condus de şaizeci de îngeri, care s-a înălţat la ceruri şi mai sus deasupra unui nor. Şi fiind Avram în acel car, a zburat el deasupra întregului Pământ şi de acolo de sus a văzut

el toate cele şi bune şi rele". Acelaşi text relatează despre *păgânul* Labano care, odată ce l-a întâlnit el pe Dumnezeu „a străbătut într-o singură zi un drum pentru care i-ar fi trebuit şapte zile şi a ajuns el la muntele Galaad".

Şi creştinismul de la începuturile sale a făcut nişte referiri cât se poate de clare la nişte înălţări la cer şi îndeosebi la alte: lumi locuite şi nu de îngeri, Iisus, care în Evanghelia după Ioan (17,14) spunea despre el că „eu nu sunt din lumea aceasta", în acelaşi text (versiunea americană) spunea: „Eu mai am şi alte oi care nu sunt din turma aceasta; şi se cuvine să le strâng laolaltă şi pe acestea..."

O dată cu marii exegeţi ai Creştinismului (Sf. Augustin şi-a legat numele de scrierea sa *Angelologia)* imaginea „custozilor cerului" s-a disociat de ebraism; Sfântul Toma de Acquino a vorbit despre nişte „spirite pure", iar apologetul Lacantius despre nişte „îngeri imateriali dar care, comparaţi cu Dumnezeu, par a avea consistenţă, trup.

Alte amănunte în legătură cu aceşti „îngeri" le putem afla din scrierea *Sefer hekalot* sau Cartea Sanctuarelor; este un text redactat, poate, în spaţiul babilonian în secolele V-VI după Hristos; atribuit lui Rabbi Ishmael ben Elisha — un învăţat evreu care a trăit realmente în Palestina în secolele I-II după Hristos — textul cu pricina a fost redactat în cel puţin trei etape; aceste lucruri ar fi fost povestite de Enoh, răpit şi dus în cer de îngerul Metatron şi adus în faţa acelei *merkavhah*, carul lui Dumnezeu (dar, de fapt, cartea relatează o serie de „viziuni" extatice avute de rabin). Povestirea are toate elementele pentru a putea fi considerată drept o relatare a unei adevărate răpiri în stil OZN, la bordul unei farfurii zburătoare. Luat „de către aceia din generaţia potopului" şi dus în cer „într-un car de foc tras de cai strălucitori şi mânat de un Servitor Ales" patriarhul întâlneşte „cetele de foc şi oştile furiei, pe acei înfocaţi shin'anim şi pe strălucitorii heruvimi, pe focoşii *hashmallim* şi pe luminoşii serafimi". „Iar îngerul acela m-a pus să stau de pază zi de zi la Tronul Preamărit".

Dar prezenţa lui Enoh-lshmael în interiorul acelei *markavhah* stârneşte mânia celor două tagme de îngeri — Ofannim şi serafimi — care din această pricină încep a se certa cu îngerul Metraton; dar acesta are ultimul cuvânt fapt pentru care îngerii „au deschis gura şi au spus: Cu adevărat Enoh este vrednic să se uite la *merkavhah".* Plimbat prin ceruri, patriarhul este informat în legătură cu „toate tainele universului şi cu toate felurile creaţiei" orânduite de Creatori şi de Dătători-de-formă (întrupaţi în una şi aceeaşi fiinţă — Dătătorul-de-formă al Creaţiei sau *Josher bereshit).* Şi patriarhul află numele celor şapte Căpetenii care stau în fruntea „unei oştiri cereşti şi fiecare din această căpetenie este slujită de câte 496.000 de îngeri-slugi"; şi mai află Enoh despre rotaţiile *(rahat)* „aştrilor în orbitele lor"; şi mai află despre o tabără de-a străinilor pe Lună diriguită de „Offani'el,

Principele care se află acolo împreună cu 88 de îngeri"; şi mai află cum că Cel-Prea-înalt are „o puzderie de care", adevărate corăbii zburătoare prin ceruri (care duc cu gândul la avioanele militare din zilele noastre şi care, aidoma avioanelor de astăzi, sunt împărţite în funcţie de tip şi de viteză): de la carele heruvimilor la cele „ale vântului" (a se vedea avioanele de vânătoare), de la carele iuţi — „carele norului iute" (cărora le-am spune supersonice) la „carele mult-cuprinzătoare" (adică în măsură să transporte trupe, aidoma avioanelor cargo), de la „carele cu chip de roată" (adică tipurile circulare, aşa ca OZN-urile) la „carele din neguri" (ce ne duc cu gândul la avioanele invizibile) şi aşa mai departe.

Dar ceea ce îl impresionează cel mai mult pe patriarh este momentul în care i se arată un fel de înscris numit *pargod* sau ţesătură care cuprinde un fel de fişă genetică, un arbore genealogic al „tuturor generaţiilor care s-au perindat prin lume, precum şi tot ceea ce au făcut acelea sau ce vor face ele până la sfârşitul tuturor generaţiilor". Şi aceasta este o referire la OZN-uri care prezintă un paralelism tulburător cu literatura modernă în legătură cu răpirile efectuate de OZN-uri: astfel, mai mulţi cercetători americani susţin faptul că extratereştrii ar fi intervenit, de veacuri bune, din punct de vedere genetic, în neamul omenesc (această ipoteză a fost prezentată în chip de găselniţă proprie într-un episod din *Dosarele X)*. Iar *Cartea Sanctuarelor* afirma acest lucru acum două mii de ani!

EVANGHELIILE APOCRIFE SECREFE

Tot în cartea *OZN-uri — planul Geneza* scriam că deşi nu aparţin toate tradiţiei ebraice, şi aşa-zisele *evanghelii apocrife* (adică cele nerecunoscute de versiunea biblică a Celor Şaptezeci ca fiind canonice) ne arată nişte lucruri cât se poate de interesante pentru cercetarea noastră; se cuvine să scoatem în evidenţă faptul că în ultimele decenii — aşa cum apreciază o elită a cercetărilor internaţionali — cel puţin 90% din scrierile cu privire la Noul Testament nerecunoscute de Biserică pot să se bucure de o credibilitate asemănătoare celei de care se bucură scrierile autorizate. O luare de poziţie asemănătoare a dat naştere în trecut unor critici violente şi nu este un secret faptul că unele texte apocrife cum ar fi Manuscrisele de la Marea Moartă — expuse în Anii Nouăzeci atât în muzeele americane cât şi în cele ale Vaticanului — au fost ascunse în mod voit vreme de mulţi ani, aceasta pentru a nu se afla conţinutul lor, fulminant pentru unii şi eretic şi deviator pentru alţii.

Se cuvine să mai subliniem aici faptul că multe dintre aceste texte care prezintă nişte aşa-zise predici ale lui Iisus sau copiază numeroase

fragmente din scrieri în legătură cu Noul Testament, au fost inventate în întregime sau denaturate de mai multe ori în cursul veacurilor prin ştersături sau adăugiri, de către nişte grupuri de gnostici sau filozofi care n-aveau nici în clin nici în mânecă cu ebraismul de la începuturi (există până şi evanghelii neoplatonice şi musulmane). Învăţăturile cuprinse în aceste scrieri îi erau atribuite în mod obişnuit lui Iisus, aceasta pentru a li se conferi o mai mare credibilitate; dar dincolo de aceste mistificări evidente nu se poate trece cu vederea faptul că unele din aceste scrieri relatau şi nişte fenomene ca apariţii de nori zburători sau nişte manifestări extraterestre petrecute în realitate, dar care erau inserate într-un context religios, interpretate ca fiind nişte manifestări supranaturale. De aici se poate desprinde ideea că dacă întâmplările biblice au fost — aşa cum consideră cercetătorul american Joseph Campbell — nişte simple mituri legate de viaţa cea de toate zilele a unor triburi sau populaţii, trebuia să fi existat, totuşi, ceva de natură obiectivă care să fi dat naştere *ideii* acelor manifestări cu totul neobişnuite cunoaşterii; aşa cum au fost, bunăoară, acele care zburătoare ce aveau aceleaşi caracteristici ale OZN-urilor din zilele noastre.

Zaharia (6,1) pomenea de patru care ce s-ar fi ivit la un moment dat între doi munţi şi s-ar fi urcat pe cer şi erau aidoma unor vârtejuri. De altfel obiectele zburătoare neidentificate şi norii sunt o constantă în întâmplările relatate în textele cu privire la sfintele scripturi fie ele scrieri canonice fie eterodoxe. Într-un apendice la versiunea etiopiană a *Cărţii lui Enoh* se pot citi următoarele: „Am văzut acolo pe cer ceva ca un nor care se distingea bine, numai că, din pricina depărtării acelui obiect, nu am putut desluşi toată partea de deasupra; şi am mai văzut că din el ieşea cu zgomot o flacără mare şi avea înfăţişarea unor munţi de lumină care se tot învârteau şi se mişcau care încotro”. Şi Enoh îl întreabă pe îngerul care l-a răpit şi l-a dus în cer şi care se află lângă el: „Ce este lucrul acela care străluceşte aşa? Pentru că nu e cerul acolo, e ceva ca o flacără care luceşte şi face o larmă ca de ţipete şi de plânsete şi de văicăreli a jale mare?”

În *Torah* stă scris: „Moise şi cu Iosua s-au dus la tabernacol. Acolo a apărut Dumnezeu într-un nor care s-a aşezat la intrarea tabernacolului. Şi atunci când preoţii au ieşit din Sanctuar, norul acela a cuprins toată Casa Domnului”. Iar în *Cartea Regilor* scrie: „Atunci Solomon a spus: Şi Domnul a spus că El va sălăşlui în nor”; iar în cea de a *Doua Carte a Paralipomenilor* scrie: „Casa Domnului a fost învăluită de un nor, iar preoţii nu mai puteau sta acolo şi nici să ţină slujba din pricina negurii, pentru că Slava Domnului umpluse toată Casa Lui”. Motivul ceţei se întâlneşte şi în *Cartea înţelepciunii* în care se relatează că ceaţa şi întunericul i-au învăluit pe egipteni care îi năpăstuiau pe evrei: „Iar năpăstuitorii nu erau la adăpost niciunde

pentru că peste tot auzeau larmă mare şi vedeau chipuri slute de arătări înfricoşătoare. Şi nu era nici un foc care să le dea lor lumină; şi nici stelele de pe cer nu aveau puterea de a lumina bezna aceea cumplită. Toţi ceilalţi oameni se bucurau de o lumină mare şi-şi vedea fiecare liniştit de treburile lui. Numai oamenii aceia erau cufundaţi într-un întuneric mare, de nepătruns...”

Iar în *Apocalipsa lui Ioan* se poate citi: „Şi au auzit un glas puternic care răsuna din ceruri şi care le spunea lor: Veniţi aici sus. Şi s-au urcat ei la cer pe un nor şi acolo i-au văzut vrăjmaşii lor”. Iar în *Apocalipsa lui Petru* (apocrifă) scrie: „Şi a venit aşa pe neaşteptate un nor mare care s-a lăţit pe deasupra capetelor noastre. Şi era norul acela cu totul şi cu totul alb. Şi i-a luat cu el pe Domnul nostru Iisus, pe Moise şi pe Ilie. Iară eu, Petru, am prins a tremura de spaimă. Iară atunci cerul s-a fost deschis”.

Şi mai citim în *Apocalipsa lui Baruch* (apocrifă): „Şi am fost văzut un nor care urca din mare şi era plin de ape albe şi negre şi de alte culori şi avea pe marginile de sus ceva ca nişte fulgere. Şi mai înainte ca norul acela să se facă nevăzut au prins a cădea nişte ape negre care s-au fost amestecat cu focul care aducea cu el prăpădenie mare... Şi am văzut cum fulgerul acela de la marginea de sus a norului îl face pe nor mai mic şi-l azvârle asupra Pământului. Iară fulgerul acela a prins a lumina mai apoi întreg Pământul”.

Iar din viziunea profetică a lui Esdra aflăm că: „Am văzut cum pe mare se pornise o vântoasă care stârnise valuri. Apoi am văzut cum vântoasa aceea făcuse să se ivească din mare o arătare ca de om; iară arătarea aceea ca de om zbura o dată cu norii cerului şi ori încotro îşi întorcea chipul pentru a se uita tremurau toate la vederea chipului aceluia... Apoi am văzut cum toţi cei care se strânseseră acolo ca s-o înfrunte pe arătarea aceea au fost cuprinşi de teamă mare; şi am văzut cum arătarea aceea scotea pe gură ca nişte flăcări mari şi cum din limba sa săreau scântei şi toate se îndreptau către cei ce veniseră s-o înfrunte. Şi la puţină vreme după aceea n-am mai văzut nimic altceva decât cenuşă şi am simţit miros de fum”.

În *Evanghelia lui Efrem Şirul,* în care se prezice sfârşitul lumii, se poate citi: „Şi atunci îngerii vor veni din toate părţile şi îi vor lua pe toţi sfinţii şi pe toţi drept-credincioşii şi îi vor duce cu ei în nori, în slava cerului”.

Norii aveau să reprezinte o constantă a culturii ebraice; într-o *Ilustraţie a unui basm* din anul 1483, datorată rabinului Jitzhaq Ben Ahelomouh se pot vedea cinci oameni (inclusiv rabinul) care se uită la un fel de cometă alcătuită dintr-un cap în formă de soare şi un corp în formă de nor alungit ca un trabuc şi având deasupra sa stele şi diferite motive ornamentale geometrice. Să fie, oare, vorba despre o farfurie zburătoare *ante litteram*?

Este un lucru probabil, dacă nu cumva sigur, ca apariţia unui OZN în veacurile trecute să fi fost interpretată drept trecerea unui „nor divin”; funcţia acestor nori zburători introdusă, după toate probabilităţile, a posteriori în multe texte parabiblice este descrisă minuţios într-o evanghelie apocrifă veche de două mii de ani şi care atestă vechimea unui asemenea fenomen. Această evanghelie, cunoscută sub numele de *Transito della Beata Vergine Maria* (Adormirea Prea Fericitei Fecioare Maria) este o operă atribuită — pe drept sau pe nedrept — unui martor ocular din vremea lui Hristos, Iosif din Arimateea, evreul pios, unul dintre cei care s-au aflat alături de familia lui Iisus în momentele răstignirii acestuia; el a fost acela care a oferit pânza — numită Sindon — necesară acoperirii mortului şi tot el a fost acela care a păstrat potirul din care s-a băut la cina cea de taină în evanghelia care i se atribuie se descrie în mod detaliat adormirea Maicii Domnului. Astfel se relatează faptul că cu trei zile înainte de adormirea sa, Sfânta Fecioară ar fi primit vizita unui înger purtând o ramură de palmier care i-ar fi adus vestea despre apropiata ei „înălţare la cer“ fără a-i preciza dacă avea să se înalţe acolo vie sau fără viaţă. Iar când a venit ziua aceea, „la ceasurile trei, toţi apostolii, mai puţin Sf. Toma, s-au trezit că sunt luaţi pe sus şi duşi de un nor tocmai la Ierusalim, în faţa casei Mariei”.

Iosif relatează că erau cu toţii năuciţi de călătoria aceea neaşteptată şi nu erau în stare să-şi dea seama de ce anume li se întâmplase; unul dintre ei, Simon Petru, ar fi spus: „Nici unul dintre noi nu ştie de ce ne aflăm noi aici. Eu mă aflam în Antiohia şi m-am trezit dintr-o dată aici”. Miraţi din cale-afară şi fără a-şi aduce aminte de nimic toţi apostolii s-au trezit că fuseseră aduşi acolo de nişte „nori” (acest caz le-ar da apă la moară ufologilor). Şi scrierea aceea veche continuă cu relatarea sosirii acolo, într-o duminică şi tot „la ceasurile trei” a lui Iisus. Şi acela este punctul culminant al întregii întâmplări: Sfânta Fecioară se săvârşeşte din viaţă şi sufletul ei este dus în cer; iar asupra celor prezenţi acel fapt a avut acelaşi efect pe care l-a avut asupra apostolilor transfigurarea biblică a lui Iisus pe muntele Tabor: şi anume toţi cei aflaţi acolo au căzut cu faţa la pământ rămânând aşa ca paralizaţi şi inconştienţi preţ de un ceas şi jumătate, în timp ce sufletul Mariei „se înălţa la cer învăluit într-o lumină nemaipomenită”; şi s-a spus că în timp ce norul ducea sufletul Maicii Domnului „sus în cer” s-a auzit un vuiet mare „ca un cutremur” care a zgâlţâit pământul. Aşadar şi în această relatare foarte veche întâlnim nişte elemente fizice tipice apariţiilor de OZN-uri: zgomote, lumini, nori şi până şi paralizia totală a celor prezenţi, precum şi pierderea memoriei tuturor mai puţin a unuia dintre ei (adică a celui care a descris întâmplare, „adormirea” Maicii Domnului în cazul în speţă). O dată ce şi-au revenit în fire, discipolii, tulburaţi şi

„zgândăriţi de Satana” s-au gândit să îngroape sau să ardă trupul Mariei — mai spune cronicarul. Hotărându-se până la urmă pentru înmormântare, discipolii se pregăteau să depună în mormânt trupul Sfintei Fecioare, când, dintr-o dată, s-a petrecut o a doua întâmplare nemaipomenită: şi anume în momentul acela şi-a făcut apariţia din cer o „lumină misterioasă: care i-a culcat la pământ pe toţi cei prezenţi acolo; şi tot în clipa aceea trupul Mariei era ridicat spre cer de o putere nevăzută spre a fi dus — spune evanghelia cu pricina — drept în Rai; şi imediat după aceea toţi discipolii aveau să fie duşi înapoi, fiecare la casa lui, de acelaşi „nor gros”.

Întâmplarea cu înălţarea la cer a trupului Mariei nu pare a fi rodul unei singure imaginaţii înflăcărate; în legătură cu aceasta mai există încă cel puţin două scrieri mai puţin amănunţite care au fost inspirate, după toate probabilităţile, de nişte evenimente „ufologice” care nu aveau nimic de a face cu Sfânta Fecioară, dar care au fost interpretate prin prisma unei viziuni mistice, întâmplarea aceea a fost transmisă prin veacuri de arta slavă. În această artă există o pictură pe lemn care înfăţişează evenimentul amintit mai sus: şi anume o înfăţişează pe Sfânta Fecioară în timp ce se înalţă la cer, precum si pe apostoli, doi câte doi, care zboară pe cer purtaţi fiind de nişte nori ciudaţi din care cad picături de apă. Dar în timp ce evanghelia lui Iosif din Arimateea este, după cât se pare, de origine ebraică şi are o vechime de două mii de ani, pictura amintită mai sus este de origine iugoslavă şi anume este creaţia, din anul 1638, a pictorului Kozrna, a fost descoperită la Piva şi are o vechime de numai trei sute de ani. Nu se poate crede cum că cei doi autori, cel al evangheliei şi cel al picturii s-ar fi copiat unul pe altul; pictura lui Kozma este cunoscută de trei secole, în timp ce evanghelia apocrifă, din care în epoca medievală existau doar câteva fragmente în limba latină, a fost reconstituită de filologul german Tischendorf şi a fost scoasă la lumină de specialiştii în materie de Biblie abia în acest secol. Să credem, aşadar, că atât Iosif din Arimateea, cât şi pictorul Kozma ar fi asistat *în mod independent* la nişte apariţii OZN şi ar fi interpretat întâmplările respective în cheie supranaturală, ca pe nişte reminiscenţe sau viziuni ale unor evenimente divine din trecut? În acest caz Kozma ar fi reprodus zborurile OZN-urilor folosindu-se de iconografia mistică ortodoxă; pentru că, într-adevăr, pictura sa este strâns legată de o frescă iugoslavă mai veche prezentă în naosul Bisericii Sfânta Sofia din Ohrida încă din secolul al XI-lea; mai există şi alte picturi asemănătoare, care o înfăţişează deci pe Sfânta Fecioară în clipa „adormirii” înconjurată fiind de „îngeri din corăbiile cerului”, dar aspectul norilor este cu totul diferit de cele *văzute* de Kozma; în Galeriile Tretiakov din Moscova se află cel puţin trei asemenea picturi: una datează din secolul al XV-lea şi aparţine Şcolii din Tver; o alta,

intitulată „La dormizione” (Adormirea Maicii Domnului) datează de la începutul secolului al XIII-lea (şi se mai numeşte „icoana din mănăstirea Dijmelor din Novgorod”) şi este o lucrare în tempera pe lemn care reproduce, în mod clar, o schemă clasică pentru arta ortodoxă rusă: Sfânta Fecioară aflată pe patul de moarte şi avându-i la căpătâi pe Iisus, pe apostoli şi pe îngerii care coboară din cer; dar în acest caz apostolii care sosesc în zbor sunt înfăţişaţi în nişte nori reprezentaţi într-o manieră grosolană care nu are nici o legătură cu picturile iugoslave şi care conturează în mod banal chipurile umane; aceşti nori nu mai apar în tabloul „Adormirea Maicii Domnului”, pictat de Teofan Grecul în 1392, tablou care se află şi acesta în Galeriile Tretiakov. Aşadar „îngerii din corăbiile cerului” din tabloul Adormirea Maicii Domnului nu reprezintă întotdeauna o constantă în arta slavă. Şi sunt înfăţişaţi numai incidental în procedeul *picătura care curge,* aşa ca în viziunea lui Kozma. Şi întrucât nu a fost cu putinţă să se stabilească vreo legătură directă între opera pictorului din Piva şi evangheliile apocrife menţionate mai sus trebuie să deducem din aceasta — până la proba contrarie — faptul că aceste întâmplări sunt independente şi de natură ufologică. În afară de aceasta, paralizia care-i cuprinde pe cei prezenţi (eveniment asociat în zilele noastre cu diferitele cazuri OZN, ca şi pierderea memoriei) este menţionată şi în papirusul Bodmer, cunoscut cu numele de *Naşterea lui Iisus din Fecioara Maria* sau *Protovanghelul lui Iacob,* care relatează faptul că în timpul naşterii lui Iisus oamenii din Betleem, ca şi dobitoacele, au rămas ca de piatră, Iosif povesteşte următoarele: „M-am uitat în sus şi am văzut cum păsările se opresc din zbor; m-am uitat pe pământ şi am văzut nişte muncitori cu mâinile băgate într-un vas; cei care dădeau să ducă mâncarea la gură încremeneau aşa; şi toţi aveau privirea înălţată spre cer. Iară oile care erau mânate înainte încremeneau şi ele; păstorul dădea să ridice mâna pentru a le lovi dar mâna i se oprea în aer. Apoi, aşa dintr-o dată, toate prindeau a se mişca la fel ca mai înainte... Iar peştera în care trebuia să se nască Iisus s-a fost acoperit cu o lumină mare la care nu te puteai uita. Iară mai apoi lumina aceea s-a făcut tot mai mică până ce a apărut Pruncul”.

Iar în *Evanghelia lui Matei* citim: „De dimineaţa şi până seara strălucea deasupra peşterii o stea cât toate zilele cum nu s-a mai văzut de când e lumea şi pământul”.

RACHETE CARE APAR ÎN TABLOURI ŞI ÎN PICTURI

Se spune că un nor l-ar fi dus în cer pe Iisus în timp ce propovăduia în Galileea. Iar în Memoriile lui Nicodim citim că: „Stau de mărturie Adda, Finee şi Ogia. În vreme ce şedea pe muntele

Mabrech şi-i învăţa pre ucenicii Săi, am fost văzut un *nor de lumină* care i-a acoperit pe Iisus şi pe ucenicii săi. Şi când Iisus s-a ridicat în picioare norul acela l-a luat şi l-a dus în cer. Dară ucenicii Săi au rămas pre pământ şi se rugau". Lumina aceea — potrivit *Evangheliei* apocrife a *lui Petru* — s-a întors mai apoi şi a luat cu ea trupul lui Iisus răstignit şi apoi îngropat: „În vreme de oştenii stăteau de strajă s-a auzit un glas puternic care venea din ceruri. Iară oştenii aceia au văzut cum cerurile s-au fost crăpat şi cum au ieşit din ele doi bărbaţi care au coborât pe pământ învăluiţi într-o lumină mare şi s-au apropiat de mormânt". În multe icoane bizantine înălţarea la cer a lui Iisus este înfăţişată într-un mod oarecum nefiresc şi anume Mântuitorul zboară spre cer în interiorul unei forme ovoidale de culoare roşie (numită şi *migdala* sfântă care ar reprezenta, chipurile, un peşte stilizat, nume care în limba greacă aminteşte de cuvântul „Hristo" — Christos, urisul lui Dumnezeu — cuvânt asociat şi cu unii sfinţi, ca San Marino şi până şi cu unii îngeri), formă/obiect având în multe cazuri nişte aripioare — eleroane să zicem — de foc; iar ucenicii aflaţi de faţă sunt culcaţi la pământ ca de un jet puternic şi asurzitor; pentru că ei îşi acoperă ochii şi urechile, iar hainele li se umflă de aerul dislocat de „rachete".

Unei asemenea migdale i-a fost dedicat, în anul 1970, un timbru comemorativ. În *Faptele Apostolilor* canonici (versiune americană) înălţarea la cer se încheie cu cuvintele următoare: „Şi norul l-a luat pe Iisus ascunzându-l vederii lor". Şi momentul naşterii Mântuitorului este reprezentat în icoanele bizantine într-un mod bizar şi anume Pruncul Iisus pare a coborî din cer dintr-un nor pe o rază de lumină asemănătoare unei funii (aşa cum am putut vedea bunăoară scenele înfăţişând Naşterea din mozaicul de pe bolta Bisericii Daphni din Grecia şi în Cappella Palatina din Palermo. Amândouă reprezentările datează din secolul al XII-lea; sau într-o miniatură armenească din secolul al XIII-lea, precum şi în tabloul *Naşterea lui Iisus* al rusului A. Rubliov, din secolul al XV-lea. Aici nu poate fi trecut cu vederea un fenomen de contaminare. Astfel, în zona Torino întâlnim o serie de picturi, frescele înfăţişându-l pe Sf. Eraldo din Abaţia din Novalesa care vădesc o consonanţă stilistică evidentă cu pictură bizantină.

Cometa metalică din care se desprind nişte fascicule de raze de lumină este o constantă a artei bizantine şi ortodoxe greceşti; iar într-o icoană ucraineană din secolul al XVI-lea, cunoscută cu numele *Botezul lui Hristos* se poate vedea o asemenea cometă, pe cât de mică pe atât de nefirească, alcătuită dintr-un semicerc din care se desprinde un fel de fus telescopic terminat cu un oval. Iar din oval pleacă cele trei săgeţi care îl lovesc pe Iisus aflat în Iordan.

Şi tot în cazul artei din Est este clasică reprezentarea unor imagini de migdale sfinte şi de chipuri cereşti înăuntrul unor sfere: astfel în

pictura *Buna Vestire* din şcoala din Novgorod (Rusia) din secolul al XII-lea, Tatăl Ceresc, cu sceptrul în mână, priveşte la îngerul care i se înfăţişează Sfintei Fecioare stând într-un vehicul jumătate migdală şi jumătate car de heruvim de al lui Ezechiel, vehicul alcătuit din capete de îngeri şi de animale, toate acestea

Sfânta Fecioară şi Sf. Ioan cel Mic, pictură din şcoala lui Lippi. În spatele Sfintei Fecioare se află un obiect încadrat într-un dreptunghi; să fie, oare, acesta un OZN?

fiind încorporate în obişnuita emisferă (stilizare a norului divin). Această imagine poate fi întâlnită şi în Occident, spre exemplu în ilustraţia *înălţarea la cer* din „Sacramentarul" (cartea cu rugăciuni) din Saint-Etienne (sec. XI, Biblioteca Naţională din Paris). Iar chipurile cereşti din sferele acelea, care se crede că ar fi ale unor îngeri, apar şi în *Icoana Maicii Domnului*, creaţie a şcolii din Iaroslav, din secolul al XIII-lea (Galeriile Tretiakov din Moscova) şi ilustrează versetul lui Isaia (7, 10-15).

La Ianina, în Grecia, în mănăstirea Aghios Nicolaos Spanaos, se află o frescă ce datează din jumătatea secolului al XVI-lea şi care o înfăţişează pe Fecioara cu Pruncul într-o peşteră, precum şi cometa în chip de emisferă metalică (ce reflectă lumina soarelui) şi care trimite pe pământ un fascicul de raze de lumină ce se termină în chip de stea

şi care se reflectă mai apoi (tot în formă de stea) pe pereţii peşterii. Acelaşi fascicul de raze de lumină „în formă de stea“ cade pe hlamida Sfintei Fecioare din pictura Buna Vestire din şcoala lui Lippi. Şi nişte urme ale acestei influenţe se întâlnesc şi în fresca ce datează din secolul al XVI-lea intitulată *Sfânta Fecioară din Biserica Santa Maria delle Grazie,* frescă aflată în Sanctuarul cu acelaşi nume din Orbe (Viterbo); pe hlamida Sfintei Fecioare, hlamidă făcută din pânză albastră şi presărată cu stele galbene, se poate observa la nivelul umărului stâng o sferă strălucitoare — simbolul miruirii mistice.

Imaginile înfăţişând migdalele sfinte se întâlnesc în mod frecvent în textele ieşite din mâinile copiştilor; într-un manuscris păstrat în Biblioteca Vaticanului (cota „U.L. 57, 1“) se poate vedea imaginea unui profet care asistă la apariţia neaşteptată a unei migdale luminoase în al cărei interior se mişcă în mod haotic patru heruvimi cu aripi duble; iar Teofan Grecul pictează, cam pe la anul 1403, un tablou înfăţişându-l pe Hristos care se înalţă la cer într-o sferă prevăzută cu şase aripioare (eleroane, chipurile) ca o stea cu şase colţuri — steaua lui David — în timp ce apostolii se aruncă la pământ. Nişte migdale se pot vedea şi în tablourile lui Perugino (1445-1523), cum ar fi *Învierea lui Hristos* în miniatura care-l înfăţişează pe Hristos în chip de judecător din Evangheliarul armenesc din Surxat (sec. XII); în timpanul portalului central al catedralei din Chartres (sec. XIII) pe care este înfăţişată scena „Preamărirea lui Hristos”; în icoanele ortodoxe provenind din şcoala cretană (sec. XVI) păstrate în muzeul Benaki din Atena (într-una din aceste icoane se poate vedea un Hristos — aureolat cu o migdală de culoare verde care îl închide ca într-o găoace de ou — în timp ce, mergând, îl ia de mână pe un bătrân). Iar migdala pictată din Biserica Mântuitorului din Constantinopol, imagine înfăţişându-l pe *Hristos înviat care îi scapă de la moarte pe patriarhi* este alcătuită din trei straturi suprapuse din care cel de deasupra este presărat cu stele în chip de hublouri.

NINSORI DE POMINĂ

În schimb nişte nori cu totul deosebiţi, tipici pentru meleagurile florentine, sunt cei ce apar în chip de OZN-uri în tablourile lui Piero della Francesca (1453-1484), de la tablourile *Învierea* — păstrat în Pinacoteca Sfântului Mormânt — şi până la tabloul *Legenda despre Crucea cea adevărată*; iar în tabloul *Înălţarea,* de Andrea Mantegna (Galleria degli Uffizi, Florenţa). Mântuitorul urcă în cer păşind pe numeroase capete de heruvimi şi pe un strat de nori.

În legătură cu norii este interesantă întâmplarea relatată de călugărul Bartolomeo da Trento în scrierea *Liber epilogorum in gesta*

sanctorum, din anul 1244, privind ninsoarea care a căzut la Roma în noaptea dintre 4 şi 5 august — în timpul pontificatului lui Liberiu (325-366) — pe când în oraş era o căldură sufocantă, în acea noapte Sfânta Fecioară le-a apărut în vis atât papei, cât şi unui patrician bogat din Roma, pe nume Giovanni, cerându-le acestora să construiască un locaş de cult dedicat ei exact pe locul în care avea să ningă în ziua următoare. Cei doi, la fel de înfricoşaţi, s-au dus a doua zi devreme să vadă zăpadă despre care le vorbise sfânta Fecioară şi au văzut-o de-adevăratelea, într-un strat pufos şi încă neatins, pe colina Esquilino. Şi dat fiind că în locul acela se distingea deja pe zăpadă forma caracteristică predestinată ca atare, papa Liberiu a construit pe acel loc — aşa cum spune tradiţia — locaşul sfânt cunoscut cu numele de Biserica Santa Maria Maggiore sau Bazilica Liberiana. Susţinut cu bani de patricianul Giovanni şi de soţia acestuia, suveranul pontif a pus temeliile a ceea ce avea să devină cea mai somptuoasă biserică închinată Mariei; de aici şi numele de Sfânta Maria Mare. Acel eveniment nemaipomenit (cum altfel ar putea fi numit, cum ar putea fi explicată prezenţa zăpezii la Roma în luna august şi pe deasupra şi într-o suprafaţă delimitată?) l-a inspirat pe cunoscutul pictor florentin din secolul al XV-lea Masolino da Panicate care, aflat la Roma cu ocazia comemorării întemeierii bazilicii, i-a dedicat acelui eveniment un tablou foarte frumos intitulat *Minunea zăpezii.* În legătură cu aceasta, cercetătoarea Enza Massa a spus următoarele: „Uitându-ne cu atenţie la această capodoperă este cu neputinţă să ne scape nişte amănunte care fac din ea un mister între mistere. Ce reprezintă, oare, acele pete întunecate de pe fundal care se micşorează în perspectivă şi care par a se desprinde din pata aceea mult mai mare de deasupra lor? Nu sunt, cu siguranţă, fulgi de zăpadă date fiind dimensiunile lor...“ În tablou se poate vedea cum papa — înconjurat de suita sa şi de notabilităţile oraşului — se apucă să traseze cu ajutorul unei sape linia temeliilor; deasupra lor şi a caselor se poate vedea un nor uriaş peste care tronează un glob în interiorul căruia se află Iisus şi Sfânta Fecioară. Iar dedesubtul norului se află alţi douăzeci si şase de norişori având forma... unei farfurii zburătoare. Tabloul cu pricina a înfierbântat de ani şi ani de zile imaginaţia ufologilor dată fiind asemănarea, izbitoare, dintre „norii” aceia miraculoşi şi discurile cu cupolă (un ufolog a comparat mulţimea aceea de norişori cu OZN-urile apărute în formaţie în America, la Lubbock, în anul 1951; iar alţi ufologi i-au comparat pe acei norişori cu aşa-zisele farfurii zburătoare fotografiate de „contactatul” George Adamski din Statele Unite). Întru confirmarea acestei explicaţii ufologice se cuvine să amintim faptul că în timp ce Masolino lucra la *Tripticul Zăpezii* (operă terminată în anul 1429), în ziua de 3 martie 1428 — potrivit celor scrise în jurnalul său de episcopul din Fermo, Domenico Capranica — au fost văzute

zburând pe cer nişte „lămpi aprinse”. „Nu ar fi exclus” — conchide cercetătoarea Massa, convinsă fiind că zăpada aceea misterioasă nu era altceva decât nişte „scame de siliciu” care se văd deseori căzând din OZN-uri (poate nişte reziduuri ale arderii? În orice caz, o sticlă borosilicioasă cu grad mare de instabilitate) — „n-ar fi exclus ca o întâmplare atât de neobişnuită despre care aflase pictorul sau la care poate că şi asistase să-l fi impresionat atât de mult încât să-l facă să insereze o minune întâmplată de curând în reprezentarea alteia mai veche şi care se petrecea în ambianţa acelor vremuri aşa cum o dovedesc amănuntele legate de îmbrăcămintea — tipică secolului al XV-lea — personajelor înfăţişate (aşa cum se obişnuia, de altfel, să se procedeze pe atunci — nota autorului). Şi toate acestea nu pot însemna decât un singur lucru şi anume acela că Masolino, cu sensibilitatea lui de artist, va fi intuit faptul că între obiectele acelea misterioase din cer văzute în vremea lui şi *Minunea cu Zăpadă* trebuia să existe neapărat o legătură”.

Doctorul Roberto Volterri a descoperit până şi o relatare scrisă a acelei întâmplări: „Pictorul a făcut multe lucrări în tempera, care în vremurile tulburi prin care a trecut Roma s-au prăpădit sau s-au rătăcit: o lucrare la biserica Santa Maria Maggiore, într-o capelă de lângă sacristie, lucrare în care se află patru sfinţi bine zugrăviţi şi în mijloc Sfânta Maria a Zăpezilor; şi portretul papei Martin care cu o sapă croieşte drumul temeliilor acelei biserici iară lângă papă şade împăratul Sigismund al doilea...” Dar, de fapt — precizează Volterri — aici nu este vorba despre tabloul lui Masolino: „Nu, aici avem de a face cu *Viaţa lui Tommaso,* a lui Ser Giovanni di Monte Cassai — cunoscut mai bine cu numele de Masaccio — aşa cum ne-o descrie Vasari în *Vieţile celor mai buni pictori, sculptori şi arhitecţi...* Să fie vorba, oare, despre una şi aceeaşi operă, pe care o cunoaştem de acum foarte bine, sau există cine mai ştie pe unde un alt tablou pe tema ninsorilor de pomină, a acelor „scame de siliciu”? Există aici un element care ne deşteaptă bănuieli şi anume acela că întâmplarea înfăţişată de Masolino s-a petrecut pe la jumătatea secolului al IV-lea, pe timpul papei Liberiu (352-366) şi nu atunci când pe tronul papal se afla Martin V (1417-1431)...“

Un nor alcătuit din trei straturi suprapuse şi din ale căror încheieturi (trei) porneau tot atâtea fâşii de lumină care aveau să-l atingă pe Sfântul Pavel pe drumul Damascului a fost identificat de ufologul Gianfranco degli Esposti în biserica Calvenzano din Bergamo. „Primul lucru care îţi atrage atenţia aici“ — a spus cercetătorul mai sus amintit care studiase amănunţit fresca aceea executată între anii Treizeci şi Patruzeci — „este un nor ciudat în formă de cerc şi bombat la mijloc, cu totul deosebit de cei care se detaşează pe fundal şi din

care pleacă o rază de lumină care nu numai că îl culcă la pământ pe Saul din Tars (potrivit credinţei oficiale) dar bagă spaima în oamenii din escortă şi mai ales în cai dintre care unul pare a-i da mult de furcă unui oştean". Un mod de reprezentare asemănător în anumite privinţe celui comentat de Degli Esposti a fost descoperit „în tabloul *Viziunea Sfântului Beriedict,* opera artistului bavarez Cosmos Damian Asams şi care în zilele noastre se află în biserica mănăstirii Weltenburg în apropiere de Kahlheim, în Germania. Şi în acest tablou se poate vedea un fel de rază care îi atinge fruntea Sfântului predestinat; amănuntul ciudat şi în acelaşi timp semnificativ este reprezentat aici de sursa acelei luminozităţi şi anume o sferă întunecată înconjurată de un halo, care sferă sfâşie norii năvălind pur şi simplu în cadru şi care sferă reprezintă luna sau vreun alt corp ceresc"

OZN-URILE DIN PICTURILE RENASCENTISTE

„Renaşterea" — a scris ufologul francez Paul Misraki în *Del segni del cielo* (Nişte semne din cer) — „a văzut născându-se nişte opere literare ale căror autori, de tot felul şi folosind un limbaj uneori obscur alteori limpede, ne-au împărtăşit din aventurile lor nemaipomenite în legătură cu unele întâlniri pe care le-au avut cu nişte creaturi nemaivăzute venite din alte lumi şi care în urma unor vizite de pomină le-au transmis nişte cunoştinţe secrete". Poate că nu va fi fost chiar aşa, dar un lucru este sigur şi anume acela că în multe opere, cel puţin în cele de pictură, nu lipsesc unele reprezentări cu totul neobişnuite. Aşa de exemplu, într-o Biblie din Urbirio, din secolul al XV-lea şi care se păstrează la Vatican, este reprodusă imaginea unui glob de foc la care se uită cu atenţie un paznic-călare. O parte a desenului, care dă titlul operei, înfăţişează meditaţia Sfântului Ieremia. În partea dreaptă, un nobil păzit de un bărbat înarmat, se uită la un obiect de foc aflat pe cer şi deasupra căruia se vede un soi de băţ sau de antenă. Un alt obiect având conturul de neconfundat al unei farfurii zburătoare de culoare albă a fost pictat de artistul slav Myassiedov în anul 1908 pe bolta catedralei din Sofia. Fresca îl înfăţişează pe Dumnezeu ţinând pe genunchi pe Pruncul Iisus; are braţele desfăcute larg care par să sfâşie norii, iar cu mâna stângă pare să arate un OZN, obiect pe care credinţa populară l-a interpretat ca fiind Porumbiţa Sfântului Duh.

Şi nişte globuri la fel de ciudate apar în două tablouri, *Fecioara cu Pruncul,* de Filippino Lippi şi *Buna Vestire,* de Carlo Crivelli; în aceste ultime două cazuri am putea avea de a face cu o stilizare a norului lui Dumnezeu (Yahweh sau Jahveh pentru izraeliţi) despre care vorbeşte Biblia. Tabloul lui Crivelli a fost realizat prin „imitarea" unor autori

precedenţi, aşa cum se obişnuia în arta din vechime. Reuşind eu să ajung până la izvoare, am putut să înţeleg ce anume a însemnat la origine norul acela misterios. Pictorul se inspirase din şcoala lui Niccolo Alunno; de altfel o lucrare înfăţişând *Buna Vestire* şi atribuită în mod greşit lui Alunno se păstrează într-o colecţie particulară din Londra şi înfăţişează, într-adevăr, un interior de casă cu îngerul care i se arată Sfintei Fecioare care stă pe un tron cu două braţe şi având în faţă un scăunel pentru îngenuncheat în partea de sus se vede un nor care se deschide într-un cerc în interiorul căruia se află Dumnezeu care sloboade într-un mănunchi de raze Porumbiţa Sfântului Duh. Scena a fost însuşită de Maestro del Giudizio di Paride al Bargello, autor al unei Sfinte Fecioare stând pe tron, lucrare aflată tot la Londra în colecţia Lady Aberconway. Pictorul a eliminat din lucrarea sa îngerul şi norul şi i-a înfăţişat pe Fecioară şi pe Prunc stând pe acelaşi tron înfăţişat în lucrarea falsului Alunno; în sfârşit, într-un tablou pictat cu adevărat de Alunno, *Buna Vestire,* tablou aflat în Pinacotea din Bologna, tronul a fost eliminat dar au rămas în schimb scăunelul pentru îngenuncheat şi îngerul; dar scena a fost mutată în exterior, sub un portic având drept fundal nişte case; a dispărut din scenă şi Dumnezeu dar a rămas norul. Aşadar Crivelli a recopiat, evident, acest tablou; a plasat acţiunea la Ascoli (tabloul înfăţişează renunţarea la toate activităţile oraşului în ziua aceea a sărbătorii Bunei Vestire), a păstrat scena cu îngerul în partea stângă şi cu Sfânta Fecioară îngenuncheată, în partea dreaptă; a păstrat şi el norul din care a făcut să ţâşnească o rază de lumină care, aşa ca la falsul Alunno, le atinge pe Porumbiţă şi pe Sfânta Fecioară. În acest caz a mai fost introdus şi un martor. Astfel că este lesne de înţeles că întâmplarea nu are un caracter ufologic, ca să spunem aşa, mai ales dacă ţinem seama de faptul că falsul Alunno se inspirase la rândul său dintr-un mozaic datând din secolul al XII-lea, aflat pe bolta baptisteriului bisericii S. Giovanni din Florenţa şi în care este înfăţişată aceeaşi scenă a *Bunei Vestiri*; în acel caz, din obişnuita emisferă se desprind patru raze şi pe una dintre acestea zboară Porumbiţa Sfântului Duh, zboară pe deasupra capului Sfintei Fecioare. Dar în cazul lui Crivelli avem de a face cu un fapt ciudat şi anume prezenţa unui martor care acoperindu-şi ochii cu o mână vede, totuşi, norul aceia al lui Dumnezeu. Teologia ebraico-creştină ne învaţă faptul că niciunui muritor nu-i este îngăduit să-l vadă pe Dumnezeu (aşa se face că în Biblie stă scris cum că Moise atunci când se întâmpla să-l întâlnească pe Dumnezeu trebuia să se bage într-o gaură din pământ şi să-şi acopere chipul). Astfel că prezenţa unui „martor” în tabloul lui Crivelli reprezintă o blasfemie sau o erezie şi este un fapt de mirare că i s-a îngăduit să includă în lucrarea sa o asemenea prezenţă. O lucrare diferită de cea de mai sus şi totuşi asemănătoare în anumite privinţe este tabloul păstrat în

Palazzo Vecchio din Florenţa — Sala lui Hercule — şi atribuit lui Filippino Lippi, şcolii lui Domenico Ghirlandaio şi care este, după toate probabilităţile, opera lui Miller — Maestrul picturii în stil „rotund".

Tabloul cu pricina îi înfăţişează pe Fecioara cu Pruncul şi în spatele lor pe doi păstori (dintre care unul are aceeaşi poziţie ca a martorului lui Crivelli) precum şi pe un câine şi toţi aceştia au privirile aţintite asupra norului lui Dumnezeu. Şi în acest caz ufologii au considerat că ar fi vorba despre o farfurie zburătoare; şi iată că, încă o dată, interpretarea s-a dovedit a fi una îndoielnică sau bivalentă. În acest tablou se poate vedea cum pe umărul stâng al Sfintei Fecioare se lasă o lumină în formă de stea, una şi aceeaşi care se vede în multe icoane bizantine. Este vorba aici despre mănunchiul de raze de lumină emanat de norul lui Dumnezeu. Cât despre „lumina în formă de stea", aceasta apare şi pe hlamida Sfintei Fecioare pictată în secolul al XVI-lea în biserica Santa Maria delle Grazie din Orte (Viterbo).

Şi tot în legătură cu nişte tablouri neobişnuite, cercetătorul Solas Boncompagni a descoperit un astfel de tablou oarecum ciudat; şi ne spune următoarele: „Detaliul din pictura *Buna Vestire* a lui Berruguete ne arată, mai mult decât orice altă operă de artă din vremea lui, faptul că intenţia pictorului era nu atât aceea de a înfăţişa şi a transmite ideea de cometă — care nu se pomeneşte deloc în Sfintele Scripturi când este vorba despre Buna Vestire — cât aceea de a reprezenta un fenomen nemaipomenit la care fie că asistase el însuşi fie că aflase despre acela de la alţii. În detaliul cu pricina se vede bine un obiect zburător prevăzut cu o cupolă şi cu o aripă care se roteşte. Obiectul are o poziţie oblică şi lasă o dâră. Dar de ce, oare, în secolele al XV-lea şi al XVI-lea nişte pictori ca Berruguete, Perugino, Sano di Pietro, ca de altfel şi autorul picturilor din mănăstirea dalmaţiană Visoki Decani şi până la meşterii tapiţeri înfăţişează în lucrările lor şi transmit mai departe aceste prezenţe nemaipomenite? Cu siguranţă că nu atât pentru a scoate în evidenţă un presupus *flap* al acelei perioade cât pentru că ei erau convinşi că acele fenomene erau legate de nişte întâmplări religioase" — a conchis el. Pictura de la mănăstirea Decani, despre care ne vorbeşte Boncompagni, este o frescă kossovană datând din anii 1335-1350 care înfăţişează doi omuleţi fără altă îmbrăcăminte decât un brâu şi care se grăbesc să intre în nişte corăbii ale cerului în formă de soare şi de lună şi prevăzute cu aripioare (eleroane, chipurile), corăbii care se află alături de Hristos răstignit. În partea de jos a picturii se vede Hristos care a înviat şi se înalţă la cer la „bordul" unei „migdale sfinte" prevăzută cu aripioare ca nişte eleroane de avion. Acest mod de reprezentare poate duce cu gândul la credinţa potrivit căreia în astre ar fi sălăşluit îngerii sau chiar sufletele

celor fericiţi; şi se mai poate vedea cum luna şi soarele îi plâng de milă lui Iisus şi aceasta în multe picturi bizantine şi până şi într-un basorelief care îl înfăţişează pe Hristos mort şi ţinut în braţele celor trei Marii, iar de cele două părţi ale crucii se văd soarele şi luna cu chip omenesc, lucrare care se află în capela contelui Checco di Montedoglio din mănăstirea Verna a Chiusi (Arezzo); în aceeaşi mănăstire se mai află şi un tablou uriaş în care se întâlnesc aceleaşi teme: Hristos răstignit, iar în cele două părţi ale crucii se văd soarele şi luna, având chipuri omeneşti, precum şi o ceată de îngeri în zbor.

Iar imaginea misterioasă care apare în dreapta lui Hristos aflat în clipa morţii şi înfăţişat în „Crucifixul" lui Mose Bianchi (Valmadrera, 1879) este imaginea unor nor.

Înălţarea la cer a lui Iisus care dispare într-un nor ca într-o crăpătură tridimensională este menţionată într-un manuscris cunoscut cu numele de *Pergamentul Sfântului Peter 21* aflat în Landesbibliothek din Karlsruhe (cota 45 r). Apostolii văd cum picioarele lui Iisus dispar într-un soi de spărtură nebuloasă de culoare azurie! Într-un desen păstrat în Biblioteca Capitolari din Padova (cota 51 v) se poate vedea aceeaşi scenă, mai puţin stilizată, şi anume cum Iisus dispare într-o emisferă de culoare albastră care se desface în două părţi pentru a-l cuprinde.

La fel este şi sfera strălucitoare din care Iisus şi un înger îi apar Sfântului Pavel aflat pe drumul Damascului, imagine reprezentată într-o pictură din şcoala Saxoniei Inferioare (secolul al XV-lea, Landesgalerie, Hanovra). Se poate vedea aici în mod clar cum Hristos se sprijină cu o mână de peretele interior al globului luminos care este, fără nici o îndoială, solid; ba chiar ai impresia că Iisus ar da să deschidă ca să iasă de acolo, aşa ca dintr-un cort. Iar într-o icoană de lemn, cunoscută cu numele de *Convertirea Sfântului Pavel,* din biserica Santa Maria al Castello, din Genova, Hristos îşi face apariţia dintr-un fel de gaură tridimensională din cer.

Potrivit celor relatate în presă, în Pinacoteca Brera din Milano, sub o pictură de Bernardino Luini (mai precis *Nimfa pădurii)* s-ar fi găsit o altă pictură datată cu aproximaţie din perioada 1200-1300. Luini ar fi pictat deasupra lucrării aceleia mai vechi care ar fi înfăţişat — potrivit publicaţiei respective — „un obiect ciudat învăluit în nişte lumini orbitoare şi care ar fi avut o formă de fus destul de apropiată de cea a lucrurilor enigmatice cărora le spunem în zilele noastre OZN-uri sau farfurii zburătoare şi mai având acel obiect un fel de deschizătură ovoidală în cadrul căreia se vedeau nişte creaturi umanoide dar cu patru braţe şi care păreau a se ocupa de nişte treburi ciudate". Potrivit autorului articolului, cam aceste imagini s-ar fi aflat în pictura originală care ar fi fost mai apoi acoperită cu o alta.

O a nu-ştiu-câta pictură a lui Botticelli — cunoscută sub numele de „Răstignirea mistică” — realizată între anii 1500 şi 1505 şi care se păstrează astăzi în Fogg Art Museum din Cambridge (SUA), îl înfăţişează pe Hristos pe cruce, iar în jurul lui se află patru scuturi în formă de cruce, de culoare albă, având în mijloc o cruce roşie; poate că prin acestea pictorul va fi voit să-i ia în râs pe preoţii locali; fapt e că scuturile albe par a se desprinde dintr-o sferă de lumină care se vede în partea stângă a picturii, sferă în interiorul căreia se află Dumnezeu ţinând în mână Cartea Legii.

Ufologul Matthew Hurley crede că a identificat diferite prezenţe ufologice în multe imagini înfăţişate în trecut, pe care el le prezintă în site-ul său pe Internet, „Historical artwork and UFOs”, URL http:// homepage.ntlworld.eom/m.hurley. Într-una din acestea, care face parte dintr-o serie de picturi din *Relinquary*
Box (secolele VI-VII după Hristos) aflat la Vatican şi care conţine şi nişte pietre provenite din Palestina, se poate vedea Maica Domnului stând în faţa mormântului Fiului ei, precum şi un vehicul ciudat care zboară pe deasupra mormântului. Hurley ne mai arată şi o pictură tibetană din secolul al X-lea inspirată din textul sfânt hindus *Prajnaparamita Sutra,* păstrată într-un muzeu japonez, şi care înfăţişează două „sombrero” — pălării care zboară pe cerul Indiei antice; şi desenul înfăţişând un obiect ciudat de forma unei roţi zburătoare care ar fi apărut în anul 900 după Hristos în Japonia, precum şi acela al unui alt obiect ciudat care ar fi apărut pe cerul oraşului francez Angers, în anul 842; şi o imagine din cartea franceză *Le livre des Bonnes Moeurs,* de Jacques Legrand, păstrată astăzi în Muzeul Chantilly Conde (ref. 1338, 297 part 15 B 8), imagine în care se pot vedea mai mulţi oameni care se uită la o mongolifieră (termen francez care denumeşte un balon aerostatic. Numai că pe vremea aceea, în Franţa anului 1338, nu existau baloane); şi ne mai arată un soi de trabuc aprins apărut în Franţa în anul 1643; şi un nor straniu în formă de disc înfăţişat de Lorenzo Monaco (sec. XV) în pictura *Apariţia lui Iisus şi a Sfintei Fecioare* (Metropolian Museum din New York); şi *Înălţarea Maicii Domnului,* de Arion (1490) în care se văd o mulţime de nori în formă de disc; şi un covor lucrat la Bruges în anul 1538 şi cunoscut cu numele de *Triumful verii* (Bayerisches National Museum) şi având pe el mai multe imagini în chip de discuri zburătoare (care ar reprezenta nişte insule, potrivit criticii oficiale); un medalion francez, din anul 1680, cu imaginea unei roţi zburătoare; două discuri zburătoare înfăţişate drept nişte stele şi având chip uman, aflate de o parte şi de alta a lui Hristos răstignit (potrivit unui model iconografic — aşa cum s-a mai văzut — tipic picturii orientale şi care simbolizează luna şi soarele care deplâng moartea lui Iisus) şi care fac parte dintr-o

frescă din secolul al XVII-lea care se află în Catedrala Svetischoveli din Mtskheta, în Georgia; *Botezul săvârşit de Hristos,* operă a flamandului Aert De Gelder (1710, Fitzwilliams Museum din Cambridge), cu un disc ce trimite patru fâşii de lumină în timpul ritualului botezului Sfântului Ioan în apa Iordanului, ritual săvârşit de Iisus; OZN-ul apărut pe cer în ziua de 16 decembrie 1742 şi despre care se vorbeşte în cel de al patruzeci şi doilea volum al scrierii *Philosophical Transactions,* 1742; fenomenul apariţiei din ziua de 18 august 1783, la orele 21,45, fenomen la care au asistat patru persoane care se aflau pe terasa Castelului Windsor din Marea Britanie şi care au afirmat că văzuseră pe cer un obiect luminos, fapt consemnat în *Philosophical Transactions of the Royal Society,* globul de lumină roşie văzut la Nanking, în China, în ziua de 28 septembrie 1890 şi desenat de pictorul Wu You-run (care a fost martor la acea apariţie). În sfârşit, un lucru cât se poate de ciudat este fresca datând din secolele VII-IX, aflată în bazilica Santa Maria foris portas din Castelseprio, Varese şi cunoscută cu numele de *Adoraţia magilor.* Această frescă îl înfăţişează pe Pruncul Iisus cu o aureolă stilizată în mod ciudat în trei antene dispuse în cruce grecească. La prima vedere, imaginea pare a fi mai mult cea a unui extraterestru decât una a Fiului lui Dumnezeu..

ASTRONOMII DE LA VATICAN

Unii filozofi ai Bisericii considerau faptul că universul ar fi locuit, dar acest lucru nu prea a fost pe placul Sfântului Scaun. Şi printre aceşti filozofi s-a numărat şi călugărul Giordano Bruno; despre acesta se cuvine să amintim că printre cele paisprezece capete de acuzare care l-au costat viaţa sfârşind el pe rug ca eretic, se află şi învinuirea de a fi „susţinut existenţa unor lumi nenumărate şi eterne" (al cincilea cap de acuzare). Printre altele. Bruno se ocupa şi de ezoterism, iar ca pictor a ilustrat scrierile sale *Il sigillo dei sigilii* (Pecetea peceţilor) şi *Opuscolo di Praga* (Cărticica din Praga — scrisă aceasta în anul 1588 în timpul celor şase luni petrecuţi la curtea împăratului Rudolf II şi conţinând diferite „diagrame ermetice"); a ilustrat scrierile sale cu vreo sută de „mandala"[1] din care multe amintesc (şi anticipează) în mod incredibil, acele *crop circles*; xilografiile acestor diagrame care seamănă într-o mare măsură cu pentaculele (talismanele în formă de stea în cinci colţuri) din tradiţia magico-alchimistă şi care păreau a fi nişte „pete" în textele psihologice ale lui Rorschach au fost mai apoi cenzurate sau pur şi simplu modificate (nu se ştie bine de ce) în ediţiile moderne ale operelor latine, astfel încât a fost necesar ca acestea să fie reconstruite după scrierile inedite şi după ediţiile originale din secolul al XVI-lea. Bruno a lăsat scris că el „copiase"

acele *crops* ante litteram după o „viziune” pe care o avusese şi în care i se înfăţişase „un cutărică pe care nu-l cunoştea şi de care nu-şi mai amintea cum anume arăta” şi tipul acela i-ar fi arătat nişte semne pe care le desena pe o tăbliţă. Şi fiinţa aceea i-ar fi explicat, în cheie criptică, acele desene cam aşa: «„Ai patru orbite de aştri care se rotesc în jurul soarelui, aflat în centru, şi pe care le-ai obţinut după ce ai tălmăcit şi răstălmăcit principiul acelei divine fiice a matematicii. Ai dobândit simţul care iţi deschide calea pentru a stabili măsura a cel puţin două dimensiuni... Iar acesta este mijlocul, instrumentul pe careţi-l pun în faţa ochilor şi-ţi poruncesc să-l ţii minte”. Prin acest procedeu straniu — i-ar fi spus lui Bruno vizitatorul său — el (Bruno) avea să poată să dezlege tainele universului, prin acel procedeu care părea a fi un proces deductiv al meditaţiei şi al filozofiei; şi în acel mod avea să poată „să deducă, cu siguranţă, cu exactitate, legile care ocârmuiesc natura lucrurilor, în măsuri sigure şi bine definite...“».

Şi alţii ar mai fi văzut nişte apariţii de farfurii zburătoare. „Un OZN sau un meteor de un tip neobişnuit” — a scris ufologul Jerome Clark — „s-a aşezat pe pământ în ziua de 17 noiembrie 1623, aşa cam pe la asfinţit. Potrivit celor spuse de călugărul Kepler, renumitul astronom, acest meteor ar fi fost vizibil din diverse părţi ale Germaniei. Din Austria s-a relatat că acel meteor ar fi produs un zgomot ca un trăsnet neaşteptat”; iar „în primăvara anului 1661 un preot din Ipswich a văzut zburând pe deasupra capului său trei discuri luminoase”. Acelaşi Clark a descoperit un articol într-un *Raport pentru Academia de Ştiinţe a Franţei,* din anul 1666, care relata următoarele: „În ziua de 17 noiembrie 1648, la ceasurile 10 de dinaintea amiezii, abatele de l'Acion a văzut pe cer, în dreptul lui S. Ajbin, o flacără albastră aidoma unei picături care s-a fost lăsat alene pe pământ preţ de vreo 7-8 minute”; şi mai relatează, în afară de aceasta, faptul că şi alţi astronomi, laici, văzuseră şi ei nişte apariţii OZN: şi anume sir Edmund Halley, care, în luna mai a anului 1667, văzuse: „o mare lumină pe cercare străbătuse cu mare iuţeală văzduhul din partea de miazăzi a Angliei”; iar Gottfried Kirch din Leipzig văzuse şi el în ziua de 9 iulie 1686, pe la ceasurile 1,30 de dinaintea amiezii, văzuse un glob de foc şi cu coadă care stătea nemişcat în slava cerului.

Dacă pe de o parte mărturiile astronomilor se înscriu printre cele mai demne de crezut, pe de altă parte se cuvine să scoatem în evidenţă faptul că multe din scrierile din vechime cărora ufologii le-au dat crezare mai demult nu sunt atât de sigure cum par a fi.

DOSARELE FALSE ALE OZN-URILOR

Montalcino este un orăşel, situat la patruzeci de kilometri de

Siena, unde, în biserica Sf. Petru, se află o pictură de Ventura Salimbeni (1567-1613), pictură oarecum deosebită: şi anume aceasta înfăţişează Sfânta Treime, iar alături o bizară şi uriaşă sferă de culoare albăstruie prevăzută cu nişte antene. Cei care au sesizat primii această manieră neobişnuită de reprezentare au fost doi cercetători şi anume: Roberto Cappelli, din grupul „Argonauţii", din Siena, care a studiat pictura timp de 22 de ani, şi ufologul japonez Yusuke Matsmura, care a făcut-o cunoscută în Orient prin nişte fotografii scoţând în evidenţă faptul că lucrarea cu pricina se asemăna foarte mult cu un Sputnik modern sau cu un satelit Vanguard (mai precis cu satelitul Vanguard II, lansat de NASA în februarie 1959). „Pe peretele drept al altarului lateral" — a spus Cappelli — „se află o pictură mare, care face impresie până şi unui ochi mai puţin atent, mai ales prin detaliul care se poate vedea în partea de sus" şi anume obiectul acela suspendat deasupra norilor, obiect în formă de glob ţinut de Tatăl Ceresc şi de Fiul Său de cele două *antene*. Da, da, este vorba chiar despre nişte antene, care par a fi metalice şi prinse de glob prin două şaibe; şi amândouă antenele au la cap câte o sferă mică de culoarea aurului; iar cea din stânga are deasupra şi o cruce mică de culoare roşie. Le-am numit antene pe aceste două beţişoare deoarece seamănă în mod impresionant cu acele dispozitive montate pe primii sateliţi artificiali. Iar obiectul acela, de o culoare între albastru deschis şi verde, este brăzdat de nişte linii verticale şi orizontale şi dă impresia că ar fi ceva metalic, dat fiind că oglindeşte lumina soarelui.

Un alt detaliu destul de interesant este ochiul care se află în partea de stânga jos a globului şi care seamănă cu *obiectivul* unui aparat fotografic sau al unei camere de luat vederi. Şi un lucru care miră şi mai mult este acela că imaginea porumbiţei albe care se află deasupra obiectului, la nivelul antenelor, este proiectată prin acest obiectiv pe ochiul unuia dintre prelaţii aflaţi în partea stângă a picturii şi care prelat se uită la glob".

Profesorul Alberto Piazzi a combătut teza satelitului *ante litteram* afirmând că sfera din Montalcino ar fi o reprezentare artistică a pământului şi că cele două antene ar fi nişte sceptre divine; iar ziaristul spaniol Javier Sierra a exprimat observaţia că „şi satelitul Vanguard avea o protuberanţă asemănătoare celei desenate pe sfera din Montalcino şi care corespundea, tehnic vorbind, obiectivului aparatului fotografic şi care trebuia să primească şi să transmită imaginile pe pământ. Precizia acestui detaliu şi până şi poziţia celor două antene — în număr de patru atât la Sputnik cât şi la Vanguard II — sunt elemente care nu pot fi socotite drept întâmplătoare"; şi Sierra găseşte drept intrigant faptul că sfera proiecta pe faţa prelatului — care nu era altul decât papa Clement VIII — imaginea porumbiţei Sfântului Duh, captată în cer şi retransmisă pe pământ. Şi se mai

întreba Sierra dacă nu cumva sfera aceea nu era altceva decât copia globului metalic pe care papa Clement i-l comandase lui Michelangelo pentru cupola bazilicii Sf. Petru. În acel caz, imaginea porumbiţei „transmisă" pe pământ putea avea un caracter simbolic. Vreme de mulţi ani n-a fost cu putinţă să se dea un răspuns la această problemă; şi nu există nici certitudinea paternităţii reale a acelei picturi de pe meleagurile sieneze, după cum nu este sigur nici titlul. Au fost descoperite două titluri în documentele vechi şi amândouă cât se poate de semnificative: „Disputa în legătură cu Sfintele Taine" (în acest caz imaginea porumbiţei din ochiul papei ar avea un sens denigrator) sau „Preamărirea Tainei împărtăşaniei".

Cercetătorul Volterri este de o altă părere: „Dar de ce, oare, nu vor fi fost reprezentate pe sfera pictată de Salimbeni, de exemplu, contururile pământurilor nou descoperite pe acea vreme dacă tot se reprezenta globul pământesc? De ce se vor fi adăugat nişte amănunte („ţeava" scurtă, bunăoară) ce cu greu pot fi considerate drept nişte puncte de sprijin ale planisferei, aşa cum au sugerat uneori nişte exegeţi cât se poate de pragmatici? Şi de ce, mă rog, să pictezi în nişte culori care amintesc de metal, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul picturii lui Landriani, *Sfânta Fecioară încoronată de Sfânta Treime* (Gallivaggio, Soridrio) şi în cazul multor altor sfere pe care am avut ocazia să le văd? Sau de ce, mă rog, să zugrăveşti nişte sfere cu reflectări sticloase, aşa ca în pictura lui J. Carreno de Miranda (1614-1683) intitulată *La Messe de fondation de l'Ordre des Trinitaires,* pictură păstrată la Luvru, şi în pictura lui Andrea Previtali (1480-1528) intitulată *Încoronarea Sfintei Fecioare* şi care se află la Brera?

În anul 1995, câţiva băieţi, instruiţi anume de mine, s-au deplasat la Montalcino şi au fotografiat pictura aceea din toate poziţiile posibile (riscând ca preotul de acolo să le măsoare spinările cu coada măturii, lucru care însă nu s-a întâmplat). Fotografiind pictura cu teleobiectivul, cei trei băieţi au observat următoarele: „beţişoarele de care apucă cele două figuri sunt prinse direct de suprafaţa sferei, fără vreun alt punct de legătură (şaibă); umbrele proiectate de beţişoare par a se datora unei surse de lumină care coincide cu soarele aflat în centru, în partea de sus a sferei; cele două beţişoare par a avea aceeaşi lungime, iar cel de care apucă Hristos are pe el o mică cruce de culoare roşie în capătul de sus; pe cercul mare al sferei (ecuator) se pot vedea două linii paralele intersectate de alte două linii perpendiculare şi se mai vede o linie, în partea stângă, ce pare a fi de sudură; sfera este colorată în nişte nuanţe, schimbătoare, de azuriu, gri şi verde; în partea de jos, în stânga, se poate vedea un cilindru mic, de culoare albă, şi cu baza de aceeaşi culoare cu a suprafeţei sferei. În

legătură cu aceste lucruri este interesantă observaţia exprimată de ufologul român Ion Hobana, potrivit căreia obiectul acela ar fi un vechi mapamond înfăţişând Universul, în care se pot distinge soarele şi o formă primitivă de trasare a meridianelor şi paralelelor; iar micul cilindru ar putea fi un pivot pe care să se sprijine sfera (ceva asemănător există şi la Vatican)". Şi cei trei băieţi conchideau: „Din examinarea fotografiilor şi a picturii originale nu se pot deduce nişte elemente care să ne facă să credem că ar fi vorba despre un eveniment ufologic, dar au fost găsite mai degrabă numeroase puncte în comun cu nişte reprezentări asemănătoare de origine religioasă provenite din Biserica Creştină Ortodoxă. Într-adevăr, în multe icoane provenite din Ţările de Est se pot vedea nişte sfere cu aceleaşi simboluri şi linii şi cu imagini fie numai ale lui Hristos fie cu Hristos şi Sfânta Treime". Acest tip de sfere, departe de a fi OZN-urile secolului al XVI-lea sau nişte prefigurări paranormale ale sateliţilor ruso-americani sunt, pur şi simplu, nişte mapamonduri de origine păgână (până şi una din Muzele grecilor, Urania — patroana astronomiei — ţinea în mână unul) pe care le întâlnim în iconografia creştină, mai întâi greco-ortodoxă şi mai apoi catolică şi, în sfârşit, la „mechitarişti" — o colectivitate de călugări armeni a căror congregaţie, întemeiată în anul 1701 la Constantinopol de către Petru Manuk, adică „cel-ce-mângâie" *(mechirar* în limba armeană) îşi propunea drept scop apărarea tradiţiilor armenilor catolici împotriva dominaţiei turceşti. Şi astfel de imagini mai puteau fi întâlnite şi în bisericile din zona venetă (mai ales în oraşul Methone, astăzi Morea, şi în insula San Lazzaro; ca de altfel şi la Trieste şi la Viena). Nişte imagini de acest tip se pot întâlni şi în textele mechitariştilor armeni în legătură cu Sf. Antonio — abate; iar eu am mai întâlnit o sferă asemănătoare pe cupola bisericii din Orta San Giulio, în zona Novara. În acel caz sfera era înfăţişată în faţa genunchilor Atotputernicului; un al treilea glob este prezent în altarul Apariţiei Divine, la Gallivaggio di S. Giacomo Filippo (Sondrio) şi este opera pictorului Duchino (1606); iar un al patrulea glob, de dimensiuni uriaşe şi de culoare albastră şi pe care Dumnezeu ţine în mână un sceptru, este pictat deasupra altarului în schitul Monte Giove a Fano (Pesaro). Iar în biserica Sfântului Martir Petru din Alzano Lombardo (Bergamo) se află două astfel de globuri, într-o pictură din secolul al XVI-lea datorată lui Giovanni Paolo Cavagna şi intitulată „Trinitatea disciplinelor albe"; aici un glob este ţinut de Dumnezeu şi celălalt de Fiul Lui, iar în mijloc se află porumbiţa Sfântului Duh.

Reprezentată în chip de planiglob, sfera Sputnikului este, în realitate, un „tetramorf": şi anume ceea ce grecii denumeau uneori un glob susţinut de mâinile lui Atlas şi devenit pentru creştini planeta Pământ din mâna Mântuitorului (manuscrisul S 14 din Biblioteca din

Lyon ne arată imaginea unui Hristos ţinând în mână o sferă de culoare albă); imaginea globului a fost folosită mai întâi de împăraţii romani şi mai apoi de cei creştini drept atribut al stăpânirii lumii. Avea o semnificaţie simbolică cu totul deosebită, ne informează — citându-l pe cercetătorul rus V. Soloviov — specialistul ceh în studii biblice Thomas Shpidlik de la Institutul Pontifical de Studii Orientale din Roma. „Sentimentul religios, cu care individul se naşte, i-a făcut pe oameni să le atribuie zeilor cârmuirea lumii" — a spus specialistul mai sus amintit adăugând faptul că în acest fel împăraţii romani (dar şi faraonii, adaug eu) care „îşi închipuiau că domnesc peste toată lumea au pretins pentru ei onoruri divine". Iar faptul că ţineau în mână acel tetramorf voia să arate tocmai acest lucru, că aveau putere asupra lumii întregi. Dar frescele din Orta, Montalcino şi imaginile din iconografia „mechitaristă" armeană vor să însemne că numai Dumnezeu are putere deplină asupra lumii. Iar în acest caz OZN-urile şi Sputnikul nu au nici un rol.

Aşa după cum eu aş respinge explicaţia „ufologică" dată în anul 1979 de cercetătorul Luciano Boccone acelor măturoi şi măturici reprezentate în Palatul Ducal din Urbino, în vremea lui Federico da Montefeltro (1444-1482); este vorba aici despre o serie de basoreliefuri aflate în Cappella del Perdono (Capela Iertării) din Palatul Ducal care ar reprezenta în mod convenţional un fel de steme sau nişte motive ornamentale de tip geometric; acestea sunt înscrise în nişte roţi dinţate şi par a fi, nici mai mult nici mai puţin, nişte ogive de rachete având în partea de jos flăcări. Boccone susţinea faptul că acestea ar semăna perfect — datorită şi culorii lor aidoma celei a crisolitului — cu misterioasa viziune biblică a profetului Ezechiel, aşa cum a fost reconstituită în cheie tehnologică de specialistul de la NASA Joseph Blumrich (care era convins de faptul că patriarhului din vechime i se arătase în deşert nu „Dumnezeu în măreţia Sa", ci un OZN); această din urmă teză pare destul de forţată, deşi nu se poate nega faptul că imaginile acelea misterioase, dacă ar fi disociate de contextul artistic, ar părea chiar nişte rachete în faza de lansare. Aceeaşi rezervă se cuvine s-o avem şi în ceea ce priveşte apariţia unui „castel zburător" de formă pătrată — cu bastion şi steaguri pe el — la Borgo S. Sepolcro, în ziua de Buna Vestire; această imagine este înfăţişată în pictura lui Sassetta da Cortina (1437-1444), „Iubirea de aproape a lui S. Francesco" care îl reprezintă pe sfânt în clipa în care îşi dă haina de pe el unui om sărac. Potrivit tradiţiei creştine, palatul zburător înfăţişat în pictura aceea (păstrată la Londra, la National Gallery) ar reprezenta Ierusalimul Ceresc; şi s-ar putea să fie aşa, dat fiind că palatul acela este aidoma, prin structură, celorlalte care se văd în pictura respectivă; iar în afară de aceasta este zugrăvit în culorile sfinte ale religiei creştine şi nu prezintă nici un fel de asemănare cu

farfuriile zburătoare moderne.

Şi aceleaşi lucruri s-ar putea spune şi în legătură cu strămutarea Sfintei Case din Loreto (casa lui Hristos) care potrivit legendei ar fi fost adusă de la Ierusalim pe calea aerului, în 1294, purtată fiind de îngeri de acolo şi până în Italia (unii ufologi au văzut în acest lucru o manifestare extraterestră; de fapt, casa, admiţând că a fost a lui Iisus, pare să fi fost adusă în Occident de către cavalerii templieri). În legătură cu această casă se spune că în timpul strămutării ei „a apărut pe cer o cometă care zbura înspre Orsa, înspre Occident".

În afară de aceste interpretări greşite, mai există în unele publicaţii din domeniu sau în unele de senzaţie nişte falsuri create înadins, cu bună-ştiinţă. Acest lucru s-a întâmplat în cazul „capsulei spaţiale" care ar fi iluminat, chipurile, muntele Athos şi care este înfăţişată într-o frescă intitulată *Sf. Ioan propovăduind Sfintele Scripturi* şi care se află în Protaton, biserica principală de muntele Athos. Publicată într-o revistă de ufologie, fotografia frescei respective (şi prezentată drept un goblen din Harai — *Protaton* — sic) această fotografie ni-l înfăţişează pe un bătrân, ucenic de al lui Hristos, ce poate fi identificat cu Sf. Ioan care, stând pe scaun, îi vorbeşte despre Apocalipsă tânărului călugăr Procoros; în spatele acestuia din urmă se zăreşte, undeva deasupra muntelui, un obiect oval cu o gaură în mijloc din care ţâşneşte un fascicul de raze de lumină şi care obiect lasă o dâră. Un al doilea fascicul de raze ţâşneşte dintr-o cometă care se vede în partea stângă a picturii, în spatele Sfântului Ioan. Atunci când am procedat la verificarea autenticităţii imaginii am avut o surpriză. În primul rând aşa-zisa fotografie nu era câtuşi de puţin imaginea unui goblen, ci un desen în alb şi negru; iar pe goblenul adevărat, o bucată de pânză groasă pe care erau zugrăvite două scene cu subiect religios, nu se vedea nici o sferă în spatele Sfântului Procoros. Sfera fusese adăugată mai târziu, desenată în peniţă, pe fotografia publicată în revista de ufologie! În schimb se afla acolo obişnuita cometă, tipică pentru arta ortodoxă bizantină.

Este explicabilă şi prezenţa celor doi sori din pictura *Povestirile lui Iosif,* de Andrea del Sarto, artist de la sfârşitul secolului al XV-lea; este vorba aici despre efectul optic — rar dar nu şi nemaipomenit — cunoscut cu numele de parhelie

Cremonen. & Brixienſes Placentinis promiſerunt eorũ urbis foueas infra quatuor mẽſes purgari facere,& ſi qđ damnum eis bello intuliſſet Federicus,illud inſtaurare.

1169 Anno ſubſecuto die quinta, ſeu ſeptima Septembris apparuerunt tres ſoles uerſus occaſum ultra duas horas, & cęteris deficientibus, medius tantum remanſit,& etiã tres lunæ.

1170 Et anno 1170. ab hora prima diei uigeſimi ſeptimi Iunij p quatuor menſes fere cõtinuos in Syria, ac Fęnitia, & multis alijs prouincijs orientalibus uiguerunt pręter modum terræmotus, ex quibus corruerunt multa ædificia, etiam ualde ſtabilia Antiochiæ, Laodiceæ, Aleppi, Ceſariæ Edeſæ, ac Tripoli, & multis alijs urbibus, ac oppidis, ex quibus Tripolis, & multa oppida funditus remanſerunt diruta cæde innumerabilium ex ibi incolis oppreſſorum, graui terrore ſuperſtitum.

1171 Summus Pont. ex conſulibus Cremonenſibus Henrico Medalia, dum Aymo Comes timens Rom. ob cladem eis illatam (ut pręfertur) permutato Tuſculo cum Verulis ſibi dandis p antipapam, & eo dimiſſo non fuiſſet admiſſus per Verulanos, nec antipapa per Tuſculanos Tuſculum ceſſiſſet ſummo Pont. illuc acceſſit. Et dum Rom. recuſaſſent eum Romæ recipere dimiſſis ipſis cura rerũ ſæcularium ex Tuſculo iuit Signiam.

1172

1173 Cremonẽſes eorum conſulibus Pontio Geroldo, Bernardo de Gadio, Raynaldo, ſeu Ribaldo Piſcarolo, Ottobello della Pilla, Henrico de Malanotte, Himerio Lombardo, Guazono Albrigono, & Lafranco Oſcaſale timentes, ne Federicus Cæſar Cremonam irrumperet, eamq; diriperet, cœperunt inſtaurare eius mœnia auxilio Mediolanenſium, inchoarunt q, mercatum extra ciuitatem inter portas Moſiæ, & diui Michaelis. Et Bononienſes,

Muti-

Apariţia la care a fost martor Carol cel Mare în relatarea lui Eginard.

CAPITOLUL 3
EXTRATEREŞTRII SFINTEI INCHIZIŢII

„Dar dacă eu scot degetul lui Dumnezeu,
împărăţia lui Dumnezeu a ajuns până la voi”
(Luca, 11,20)

Răpiţi de diavol — Coarne, OZN-uri şi pucioasă — Cealaltă faţă a Necuratului — Urme lăsate pe pământ şi semne lăsate pe piele — Legături exogamice — Să fie, oare, numai vina drogurilor? — The Little Green Men (Omuleţii verzi) — Războiul tainic purtat de aducătorii de mană

RĂPIŢI DE DIAVOL

La câteva secole de la acea dată — pe cât de fatidică, pe atât de apocaliptică — Anul O Mie, în Europa, precum şi pe pământurile descoperite rând pe rând şi colonizate de cultura occidentală, avea să se răspândească teama de vrăjitoare. Bine dirijată de autoritatea politico-ecleziastică a epocii, mai ales în Spania şi în Ţările anglo-saxone, teama de vrăjitoare şi de farmazoni a fost folosită adeseori drept un pretext pentru eliminarea unor adversari politici periculoşi (ale căror bunuri erau expropriate), a unor cugetători incomozi, a unor adepţi ai unor culte păgâne (dar şi satanice); în sfârşit, a mai fost folosită acea teamă pentru ca mânia maselor nemulţumite (din pricina neajunsurilor de tot felul şi a foametei) să fie îndreptată înspre nişte ţapi ispăşitori. La început vrăjitoria a fost drept un fel de plagă sau o boală la care era expusă populaţia. Unii autori ca Vignati şi Giordano da Bergamo au mers până acolo încât să descrie amănunţit nenorocirile de tot felul pe care coşmarurile, acei *incubi* (cuvânt provenit din acela din latina târzie *incubus* — cel-ce-zace-pe-cel-ce-doarme), demonii îmbrăţişărilor, le provocau fiinţelor care dormeau liniştite fără a bănui nimic, demoni pe care Alfonso da Spina i-a numărat printre cele zece soiuri de demoni existenţi. Aceşti demoni erau cunoscuţi încă de pe vremea grecilor care îi numeau *ephialtes* şi hyphialtes.

În scrierea sa *Witchcraft,* J.B. Russel a inclus vrăjitoria medievală în categoria unei plăgi sociale a regiunilor celor mai bogate, iar în nişte lucrări ca *De praestigiis daemonum* se susţinea faptul că acţiunile magice ale vrăjitoarelor nu erau altceva decât nişte halucinaţii ale

unor femei bolnave, bătrâne sau dezamăgite; în scrierile sale *De magicis artibus* şi *De Universo* Rabano Mauro dezaproba practicile vrăjitoreşti spunând că nimeni nu trebuia să admită cum că ar fi fost cu putinţă să se întreprindă ceva cu ajutorul artelor magice fără îngăduirea lui Dumnezeu; un exemplu evident, de totală neîncredere în acţiunile vrăjitoarelor, se putea întâlni în Irlanda în aşa-zisul *Sinod al Sfântului Patrick,* din epoca Sfântului Augustin. În canonul 16 al acestui complex de norme se prevedeau pedepse aspre pentru cei ce credeau în vrăjitorie, mai aspre decât pentru cei ce o practicau şi deşi se recunoştea faptul că autorităţile ecleziastice nu negau că se puteau face nişte minuni cu ajutorul diavolului, norma respectivă făcea dovada unui spirit critic remarcabil, mai răspândit, poate, printre misionar; decât în rândurile clerului indigen care moştenise superstiţiile din mediul propriu. Eruditul Michelet considera că starea de sărăcie din lumea satelor trebuia pusă pe seama tendinţei superstiţioase a oamenilor de a invoca spiritele (iar istoricul modern Hugh R. Trevor-Roper afirma că „s-a dovedit faptul că obsesia vrăjitoriei îşi afla obârşia în lumea oamenilor simpli"). Iar cercetătoarea Marina Romanello a scos în evidenţă faptul că numai între secolele al XVI-lea şi al XVII-lea învăţaţii Bisericii — determinaţi fiind de nişte motive istorico-sociale bine precizate — au fost obsedaţi de prezenţa tangibilă a răului personificat de diavol, fapt care i-a făcut să pornească acea vânătoare a vrăjitoarelor, mai ales în Germania, Franţa şi la Balmberg, în Franconia, acolo unde era deosebit de activ acel „episcop al vrăjitoarelor", Johann Georg von Dornheim, un torţionar sadic. Şi cercetătoarea Romanelli mai notează: „Tortura nu justifică numeroasele mărturisiri menţionate în documentele proceselor intentate vrăjitoarelor; tortura era interzisă, în fapt, în Anglia, ţară în care s-au înregistrat, totuşi, multe procese terminate cu mărturisirea vinei de către cei acuzaţi". Iar specialistul francez în demonologie, Jean Bodin, relatează în scrierea sa *Demonomanie* faptul că se convinsese de existenţa vrăjitoriei atunci când o femeie îi mărturisise în mod spontan că aparţinea acelui cult. Şi cercetătoarea Romanello mai adaugă: „Şi nu numai în ţările germanice — acolo unde tortura se practica în mod curent — s-au făcut auzite nişte glasuri — ca acela al duhovnicului iezuit Spee — împotriva acelor mărturisiri obţinute prin folosirea forţei (chiar dacă se dovedeau a fi în zadar)". Iar cercetătorul Henry Kelly confirmă şi el faptul că: „Şi Caro, autorul franc al scrierii *Canone Episcopi,* susţine că în timpul proceselor intentate vrăjitoarelor de Inchiziţie la începutul secolului al XIV-lea în regiunile franceze Carcassonne şi Toulouse, când a apărut pentru prima oară conceptul de sabat al vrăjitoarelor, natura învinuirilor nu a putut fi dovedită prin recurgerea la tortură; dar nu există nici un element care să se opună faptului că aceste învinuiri să

fie puse pe seama viselor şi a halucinaţiilor". În Italia, La Roveredo della Mesolcina, pe vremea Sfântului Carlo Borromeo, a fost descoperită o mişcare cu caracter eretic „în care se amestecau laolaltă farmece şi ritualuri diabolice; unele femei se adunau prin păduri, cu îngăduirea preotului local şi batjocoreau religia"; iar la Linale până şi parohul de acolo s-a dovedit a fi o unealtă a diavolului (şi care preot, fapt incredibil, n-a fost pedepsit pentru aceasta). Procesul intentat pentru aceste fapte, care a avut loc — aşa după cum relatează istoricul Sala — în ziua de 8 decembrie 1583, s-a terminat, printre altele, cu o sută cincizeci de sentinţe de achitare „în Forul Ecleziastic", pentru că, prin lege, Forul Civil nu avea nici o putere în acel caz, drept care magistraţii din zonă nu puteau să se pronunţe. Şi doar unsprezece pronunţări au fost lăsate la voia judecătorilor mireni". Se cuvine totodată a se scoate în evidenţă aici faptul că Biserica lombardă făgăduise încă de mai multă vreme pedeapsa cu tortura şi că Orânduielile din Milano nu îngăduiau tortura nici în timpurile Evului Mediu (şi cu toate acestea tortura a fost folosită de multe ori până când aceasta a fost oprită prin porunca prealuminatei minţi a împăratului Austriei, Iosif al II-lea, în anul 1784).

Aşadar există numeroase locuri comune în ceea ce priveşte procesele intentate vrăjitoarelor precum şi în legătură cu metodele, „tehnicile" folosite pentru a li se smulge acestora mărturisiri; fapt care ne face să credem că unele relatări ar putea fi autentice şi nu sugerate ca atare. Iar în procesele acelea autorităţile bisericeşti s-au dovedit a fi, de cele mai multe ori, cât se poate de prudente. Şi nu trebuie să uităm faptul că prin sita tribunalelor bisericeşti s-a cernut adeseori până şi soarta unor slujitori ai Bisericii, aşa ca în cazul călugăriţelor ursuline „posedate de diavol" din Aix-en-Provence sau din Loudun; ca şi faptul că papii Ioan XXI, Bonifaciu VIII, Clement V şi Ioan XXII erau consideraţi drept unii cere se ocupau de magia albă (şi în unele cazuri chiar de vrăjitorie); ca şi faptul că în anul 1317 i-a fost intentat proces şi lui Hugo Gerard, episcop de Cahors, care a fost învinuit de vrăjitorie. Iar la polul opus s-au situat nişte fanatici precum Torquemada sau Matthew Hopkins, dintre care ultimul a făcut să se dezlănţuie un adevărat „război civil" împotriva vrăjitoarelor din regiunea Alpilor şi Pirineilor.

Naşterea Sfintei Inchiziţii (creată în mod oficial în scopul „de a combate sau a preveni erezia") datează din anul 1184, an în care a luat fiinţă în fiecare dieceză o inchiziţie episcopală, instituţie care a dobândit mai apoi un caracter central, după ce cel de al IV-lea Conciliu de la Latern (1215) a hotărât că era de datoria Bisericii să stârpească erezia. Drept urmare, în anul 1231, papa Grigore IX a înfiinţat în toată lumea creştină tribunale în fruntea cărora se aflau

călugări dominicani şi/sau franciscani. Deşi există nişte documente care se referă la nişte procese intentate vrăjitoarelor încă din anul 1300, abia în anul 1478 se certifică faptul că papa Sixtus IV a instituit pe pământul iberic — la cererea expresă a regelui „Ferdinand şi a soţiei sale Isabelle — cumplita Inchiziţie spaniolă (dintre ai cărei cei mai cruzi executanţi s-a dovedit a fi călugărul dominican Thomas de Torquemada; şi acea inchiziţie a fost principala forţă care i-a persecutat pe evrei, pe acei „mistici iluminaţi" sau eretici, pe protestanţi şi, în America, pe acei „indios" convertiţi care erau bănuiţi de idolatrie); în Italia Inchiziţia a luat fiinţă abia în anul 1542 (aşadar în perioada numită, în mod cu totul greşit, a „întunecatului" Ev Mediu), a luat aşadar fiinţă Inchiziţia Romană sau Sfântul Oficiu, instituţie organizată de papa Paul III în scopul combaterii reformei protestante şi, mai târziu, a vrăjitoriei, iar o dată cu publicarea, în anul 1484, a scrierii *Summis desiderantes* datorată papei Innocenţiu VIII s-a statornicit credinţa potrivit căreia vrăjitoarele puteau avea influenţe nefaste asupra turmelor, recoltelor, precum şi asupra graviditătii (în zilele noastre acel „mit" este reluat în cazul extratereştrilor care mutilează, chipurile, animale, lasă urme în lanurile de grâu şi fură feţii din pântecele mamelor). „Ne-a fost dat să auzim, nu de mult" — scria papa — „cum că în unele părţi ale Germaniei de Sus, ca şi în episcopiile Magonz, Koln, Trevier, Salzburg şi Bremen mai multe persoane de ambele sexe, îndepărtându-se ele de la credinţa catolică se lasă pradă ispitelor diavoleşti ale cărnii, precum şi iezmelor, drept care lasă să piară dobitoacele şi roadele pământului..."

Fapt e că mai înainte de Anul O Mie Biserica socotea că magia neagră era doar o superstiţie şi nu le pedepsea pe vrăjitoare, ci îi pedepsea mai curând pe cei ce le prigoneau fără milă pe acestea, în secolul al XI-lea Burcardiu din Worms promulgase acele *Decreta* care puneau la index textele necromantice, precum *Corrector* fără însă a condamna persecuţiile. Dar atunci când, în secolul al XIII-lea, Biserica s-a trezit că este asediată de numeroase secte eretice care-i puneau în pericol unitatea religioasă, atunci Biserica a început să persecute riturile păgâne şi până şi pe aceia care recunoşteau că-l adorau pe diavol; în anul 1254 papa Alexandru IV a declarat că vrăjitoarele aveau să fie persecutate şi condamnate la moarte (la câteva secole după aceea, o dată cu moartea pe rug a Ioanei d'Arc, avea să se înregistreze prima victimă *politică* ilustră), precizând, totuşi, că vrăjitoria nu cădea sub jurisdicţia ecleziastică, ci era de competenţa puterii laice (fapt e că decretul său a fost inclus în dreptul canonic); iar Consistoriul din 1320 a stabilit că „vrăjitorii erau consideraţi şi ei eretici". Iar bulele papale *Quod super nonnullis* emise de Alexandru IV

în 1258 şi 1260 aveau să stabilească pedepse grele împotriva magiei, dar în ochiul ciclonului, ca să spunem aşa, aveau să sfârşească nişte cugetători de prestigiu ca adeptul magiei albe Pietro d'Abano şi Cecco d'Ascoli (mort pe rug); nişte consideraţii asemănătoare l-au determinat pe Toma d'Acquino să legitimeze persecuţiile susţinând el că „puterile magice existau şi coincideau cu cele date de Dumnezeu fiinţelor demoniace". În anul 1484 papa Innocenţiu VIII a emis o Bulă Pontificală în care se susţineau afirmaţiile destul de răspândite potrivit cărora vrăjitoarele ar fi avut puterea de a le face farmece atât oamenilor cât şi dobitoacelor, iar în anul 1487 i-a fost încredinţată tiparului scrierea *Malleus Maleficarum* („Obsesia vrăjitoarelor") a călugărilor dominicani Jakob Sprenger şi Heinrich Kramer, „Institoris" — un adevărat manual misogin şi sexofob care „îi învăţa" pe oameni cum anume să le recunoască pe vrăjitoare (care ar fi avut, chipurile, mai multe sfârcuri pe trup şi un anumit semn pe piele prin care diavolul le-ar fi marcat ca să ştie că sunt în stăpânirea lui; iar la copii — susţine cercetătorul Grillot de Givry — semnul ar fi fost făcut de diavol cu unghia sau cu cornul pe pleoapa stângă). În cele trei secole care au urmat au murit arse pe rug o sută de mii de persoane — mai ales femei — constrânse prin tortură să recunoască faptul că erau vrăjitoare şi acestea recunoşteau acel lucru numai pentru a scăpa de chinuri; dar nu întotdeauna Inchiziţia a acţionat în mod fanatic, în multe din cazuri învinovăţiţii au fost absolviţi de pedeapsă; în alte cazuri moartea prin ardere pe rug era cerută de mulţimea dezlănţuită care încerca să exorcizeze printr-o versiune creştinată a sacrificiului ritual teama de calamităţi. După unii autori, unii satanişti îl adorau efectiv pe diavol (poate din reacţie la puterea temporară a Bisericii şi la împovărătoarele „zeciuieli" percepute de aceasta); alţii — aşa cum susţine cercetătoarea engleză din timpurile moderne Margareth Murray (cea mai bine documentată specialistă în materie de vrăjitorie, care s-ar fi „convertit", chipurile, ca o răzvrătire la astfel de „credo", convertire privită cu suspiciune de istoricii canonici) — aşadar alţii erau, după cât se pare, nişte adepţi superstiţioşi ai cultelor păgâne care supravieţuiseră creştinării forţate a Europei; iar multe vrăjitoare nu aveau să fie altceva decât nişte precursoare ale feministelor modeme, rebele faţă de o cultură asupritoare a bărbaţilor. Cercetătorul Giorgio Galii consideră că „vrăjitoarele şi vrăjitorii credeau că ar avea nişte puteri pe care astăzi noi le-am numi parapsihologice. Poate că unii dintre aceştia vor fi fost dotaţi efectiv cu asemenea puteri, din moment ce ne aflăm în faţa unei culturi alternative care a lăsat moştenire nişte îndeletniciri exercitate vreme de milenii şi care se bazau pe nişte însuşiri înnăscute (telepatie, harul de a prevedea, harul de a muta obiectele de la distanţă)".

Numeroşi cugetători din acea epocă au protestat în mod energic împotriva acelor persecuţii. În Anglia, Reginald Scott, în scrierea sa *Discovery of Witchcraft* (1584) a ridiculizat „vrăjile, descântecele, binecuvântările şi afuriseniile papistaşilor" (cuvânt depreciativ cu care protestanţii îi denumeau pe catolici); iar în primii ani ai secolului al XVII-lea inchizitorul basc Alonso de Salazar y Frias s-a aflat în dezacord cu ceilalţi judecători într-un proces şi într-un raport a conchis faptul că nici una din faptele încriminate nu fusese comisă în realitate încât să justifice condamnarea acelaşi lucru l-a făcut şi tribunalul care a judecat persecuţiile împotriva vrăjitoarelor din Salem, Massachussetts, la sfârşitul secolului. Iar călugărul german Friedrich von Speee în scrierea sa *Cautio criminalis* — publicată în anul 1631 fără aprobarea superiorilor săi şi împotriva părerii Companiei lui Iisus — a negat vrăjitoria într-o manieră sceptică şi moderată.

Şi în acest fel — dar după ce a trimis la moarte prin ardere pe rug mii de persoane — vânătoarea, legalizată, împotriva vrăjitoarelor şi vrăjitorilor (cea mai crudă dintre toate a fost cea protestantă) a început să scadă în intensitate. Olanda a abolit-o încă din anul 1610, Anglia în 1682, în timp ce Inchiziţia spaniolă a condamnat-o pe ultima vrăjitoare în anul 1826.

Întru înlesnirea acestei cercetări este cât se poate de edificatoare citirea unora din numeroasele documente — mai ales a celor de provenienţă protestantă — ale proceselor inchizitoriale care nu conţin acele înfloriturі superstiţioase şi născocirile pe care prigonitorii aşa-ziselor vrăjitoare le puneau în gura acestora din urmă cu ameninţarea torturii şi cu sugestiile de rigoare din timpul interogatoriilor. Din documentele mai sus amintite ies la iveală, bunăoară, unele constante — rare, ce e drept, dar care totuşi există — pe care le întâlnim şi în literatura ufologică modernă; după cum ne putem da seama cât de răspândită a fost credinţa că diavolul ar fi existat cu adevărat, în carne şi oase, şi nu ca un spirit (im)pur sau ca un „spirit în măsură să-i posede pe oameni" (aşa cum se întâmpla pe vremea lui Iisus şi în primele secole de existenţă a Bisericii creştine, care până în secolul al III-lea şi-a imaginat-o pe această entitate drept un înger prealuminat şi preafrumos dar cu natura pervertită). În perioada Evului Mediu şi în cea a Renaşterii — stau mărturie acele documente — diavolul era considerat drept o fiinţă în carne şi oase având o înfăţişare întunecată şi purtând — uneori — coarne şi întotdeauna coadă şi având picioarele cu copite bifurcate, precum caprele şi care în esenţă este greu de deosebit de fiinţele omeneşti (aşadar imaginea acestuia este destul de departe de aceea din iconografia botticelliană sau cea a lui Jacobus de Theramo care se inspira din simulacrele zeului păgân Pan); creatura aceea mânca şi bea, ca orice fiinţă vie, şi putea să se şi împerecheze, dar neavând, totuşi, acea potentia generandi,

capacitatea de a zămisli (care, după cât se pare, le lipseşte şi extratereştrilor din zilele noastre — omuleţilor cenuşii — autorilor de răpiri OZN); astfel încât creatura aceea era nevoită să „fure” — cu ajutorul duhurilor acelea cărora li se spunea, după caz, *incubi* — coşmaruri — sau *succubi* — iezme — adică dacă erau bărbaţi sau femei — să fure aşadar sămânţa masculilor umani adormiţi, sămânţă cu care să poată zămisli (este de-a dreptul impresionantă aici comparaţia cu operaţiile făcute în scop sexual în cursul răpirilor OZN din zilele noastre); şi în acest fel — a scris în drama sa *Ecerinis* eruditul disident Albertino Mussato — s-ar fi născut papii Ezzelino da Romano şi Bonifaciu VIII!

Dincolo de ceea ce pare a fi doar o instrumentaţie politică, se cuvine să remarcăm în ce măsură se răspândise în rândul oamenilor simpli, mărunţi, credinţa cu privire la acele „îmbrăţişări demoniace” având legătură, după cât se pare, cu nişte întâmplări petrecute aievea.

Membrul demonului era descris ca fiind unul foarte rece, iar sămânţa sa — sterilă — era şi aceasta rece ca gheaţa, aşa cum relatează clericul Paolo Grillando (şi acest lucru ne duce cu gândul la fecundările in vitro) şi acesta era unul din elementele care le făcea pe femeile seduse de creatura aceea să înţeleagă că nu aveau de a face cu o fiinţă omenească obişnuită, de care, de regulă, era greu de deosebit. În epoca vânătorii de vrăjitoare — ne informează cercetătorii P. Boyer şi S. Nissembaum — la Salem, Massachussetts, „acţiunile demonice care formau obiectul incriminărilor nu erau săvârşite realmente de vrăjitoare, ci de nişte spirite, duhuri intangibile, care erau în stare, la o adică, să-şi ia chipul acelor vrăjitoare”.

Odată cu încetarea persecuţiilor religioase din partea Inchiziţiei şi o dată cu Era Luminilor, imaginea diavolului s-a estompat, a intrat în legendă; fapt e că în secolul XX, după Conciliul Vatican II, mai multe ţări protestante — în urma adoptării unor „catehisme” reformate (aşa ca acela olandez) — au pus sub semnul întrebării existenţa reală a diavolului, considerat adeseori drept abstractizarea „Răului” sau personificarea acestuia.

COARNE, OZN-URI ŞI PUCIOASĂ

Şi totuşi, existenţa „materială” a unei creaturi căreia mulţi i-au atribuit trăsături caracteristice asemănătoare diavolului şi a cărei naturi reale a fost repusă pe tapet de către ufologii „parafizici” (convinşi aceştia de faptul că nişte forţe din afara pământului ar fi vizitat planeta mascate fiind — şi bazându-se pe credinţele noastre culturale şi religioase — într-o operaţiune gen „Calul Troian”), aşadar existenţa unei asemenea creaturi a fost dovedită, cu acte în regulă,

până şi în acest secol.

Fie că se mai putea crede în existenţa diavolului fie că nu, în anul 1855, în plină Eră a Luminilor şi a Revoluţiei Industriale, înzorzonata presă engleză (şi îndeosebi reprezentanta cea-mai-cu-moţ a acesteia, *The illustrated London news)* relata despre descoperirea unor urme ciudate — asemănătoare celor lăsate pe zăpadă de nişte copite — în Devonshire şi atribuite tartorului-tuturor-relelor (Sir Arthur Conan Doyle a aşternut pe hârtie o povestire cu Sherlock Holmes ce va fi fost vreo glumă a unui tip şugubăţ); dar şi în anul 1976 nişte urme asemănătoare au fost găsite în orăşelul protestant Amityville, în Long Island, din Statele Unite ale Americii, după ce un demon „în formă de porc şi cu numele de Jodie" sau „de spirit cu ochii roşii" şi-ar fi făcut apariţia în dormitorul micuţei Missy Lutz (întâmplarea aceea povestită de ziarista parapsiholoagă Jay Anson în cartea *The Amityville horror* a inspirat şi nişte filme de groază; iar ca urmare a apariţiei unui diavol cu înfăţişarea unui porc în locul în care mai înainte îşi făcuse apariţia Sfânta Fecioară — porc ce îi teroriza noaptea pe napoletani cu grohăitul lui — în capitala Campaniei a fost construită, între anii 525 şi 533, biserica Santa Maria Maggiore. Locaşul acela sfânt a fost înălţat în scopuri exorciste pe ruinele unui templu păgân dedicat Dianei şi în locul în care obişnuiau să-şi dea întâlnire vrăjitoarele numite acolo „janare").

Şi asemenea prezenţe tangibile, solide, în măsură să lase urme pe piele şi pe pământ, ne fac să ne punem mintea la contribuţie; astfel încât, ufologul american John Keel consideră că extratereştrii ar fi mai curând nişte „ultratereştri" sau nişte entităţi parafizice provenite nu din nişte spaţii îndepărtate, ci din nişte dimensiuni paralele, crede că aceste prezenţe ar fi fost „interpretate în mod greşit de omenire, în vremurile străvechi, omenire care le-ar fi inclus în categoria unor credinţe religioase". Şi pe aceeaşi linie se situează şi cartea *Passport to Magonia* a specialistului franco-american în informatică, Jacques Vallee, carte în care se spune: „Diavolul nu are trup. Şi atunci cum poate avea el relaţii sexuale cu bărbaţi sau cu femei. Şi cum ar putea, oare, avea femeile copii din asemenea împreunări, doar aşa exprimându-şi dorinţa de a-i avea?"

O dată ajunşi aici se cuvine să ne punem întrebarea dacă în unele relatări din acea epocă misteriosul demon nu va fi fost, cumva, o creatură venită din spaţiu şi luată drept altă fiinţă (dacă nu cumva îşi va fi schimbat înfăţişarea) exceptând cazurile în care aceste relatări erau rodul imaginaţiei vrăjitoarelor sau inchizitorilor sau, pur şi simplu, nişte abuzuri săvârşite de nişte violatori deghizaţi în demoni.

O primă dovadă în sprijinul tezei noastre o găsim chiar în legendele creştine din Italia, în care demonul, o dată ce şi-a dezvăluit natura sa non-umană (şi i-ar fi plăcut să se arate îmbrăcat în haină

preoţească pentru a-i păcăli pe credincioşi) a fost adeseori imaginat ca un „glob de foc“ asemănător OZN-urilor; într-o *legendă* de pe meleagurile Sienei descoperită de Idilio Dell'Era se povesteşte despre „demonul deghizat în preot” care tot dădea târcoale castelului Moiane din Siena în vremea contesei Dorilla, în plin Ev Mediu; demascat de călugări în timp ce ţinea o slujbă în biserică, demonul s-ar fi făcut nevăzut într-un glob de foc. Şi iată ce spune povestirea: „Preotul acela ciudat şi-a făcut semnul crucii murmurând ceva aiurea. Dar pe frunte, acolo unde pusese degetele, a rămas o pată neagră şi la fel şi pe umeri şi pe piept. Iar lumânările au prins a străluci în chip ciudat; iar arătarea aceea cu chip de preot a intrat în altar şi atunci din potirul mare a ţâşnit pe neaşteptate un şarpe cu ochii de balaur, cu limba ascuţită şi cu aripi de foc. A scos un şuierat lung şi s-a văzut cum se înalţă un nor de fum care s-a aprins şi a cuprins altarul şi mai apoi toată biserica. Şi s-a făcut o larmă nemaipomenită. Apoi s-au aşternut liniştea şi spaima. Iară falsul preot a fost cuprins de încolăciturile balaurului. S-a zbătut el ce s-a zbătut şi apoi s-a mutat într-un glob de foc care s-a răsturnat la pământ apoi s-a înălţat până în tavan; acoperişul s-a crăpat şi globul acela a trecut pe acolo, apoi a căzut din nou ca o parabolă şi s-a tot dus rostogolindu-se şuierând prin văile largi ca un şuvoi de sânge şi de braţe, apoi a scos un horcăit şi s-a scufundat în măruntaiele pământului”.

Dincolo de descrierea în mod voit „granguinolescă”[2] (ce trebuia să fie în măsură să-i impresioneze pe oamenii simpli, mărunţi), această legendă ar putea conţine o relatare de cronică reală care a fost mai apoi denaturată şi interpretată în cheie mistică; bunăoară faptul că „globul de foc“ nu a fost „spirit” se poate dovedi prin zgomotele produse, precum şi prin distrugerea acoperişului bisericii; la fel de ciudat este şi faptul că vreme de secole apariţia şi dispariţia demonului au fost asociate cu mirosul de pucioasă (în secolul al XVI-lea vrăjitoarelor li se spunea „foetentes” — cele care put) precum şi faptul că în numeroase cazuri de apariţii UFO discurile acelea au degajat un miros puternic de ozonizare care seamănă întrucâtva cu cel de sulf/pucioasă. Cât despre cuvintele „focuri care duduie sub pământ” — acolo unde se ţineau sabaturile vrăjitoarelor — aceste cuvinte au fost citate din procesul verbal al judecăţii vrăjitoarei Helen Guthrie de Forfar din anul 1661.

După cum la fel de neobişnuită este prezenţa în legendele creştine din Olanda a credinţei în „corabia lui Satan” care cutreiera mările; noaptea pentru a răpi sufletele oamenilor şi care ar fi fost incendiată şi distrusă de Sf. Elmo, protectorul marinarilor; potrivit legendelor olandeze, corabia care ardea ar fi fost, în trecut, motivaţia faptului că „uneori fundul mării este luminat în timpul nopţii”. Şi cum să nu fie asociată această din urmă manifestare cu fenomenul OZN-urilor

subacvatice semnalate (şi fotografiate ca acelea de la Gargano şi Rimini) în toată lumea?

CEALALTĂ FAŢĂ A NECURATULUI

Cât despre diavolul propriu-zis, dacă citim procesele verbale ale Inchiziţiei descoperim faptul că, în mod incredibil, descrierile creaturii „materiale" — în carne şi oase — au coincis perfect indiferent de epocă şi de locuri. În mărturiile cele mai demne de crezare din legendele anglo-saxone se întâlneşte adesea un demon mic, asemănător Omuleţilor cenuşii moderni, cunoscut cu numele de „Puck" sau „Pechs" (şi care este negru de tot şi are un cap mare, aşa ca extratereştrii văzuţi în anul 1967 la Cussac, Franţa, de nişte băieţaşi); demonul mic de statură se întâlnea şi în tratatul de demonologie al francezului Jean Bodin, care demon se numea Xafan şi era o creatură macrocefală şi cu braţele lungi, un precursor al Omuleţilor cenuşii. Tot în acele procese verbale vechi am dat peste descrierea unui alt demon care dovedeşte existenţa unui paralelism cu literatura ufologică: acesta avea mai multe coarne, aşa ca acel chupacabras (un fel de Omuleţ cenuşiu cu chip de monstru semnalat de mai mulţi martori în America Centrală şi de Sud; numele său înseamnă cel-ce-suge-sângele-caprelor, pentru că ar mutila, chipurile, ovine şi alte animale); iar mărturii în legătură cu o astfel de creatură se găsesc până şi în cronicile napoletane din secolul al VI-lea în care era descrisă drept un porc hidos care bântuia printr-un templu străvechi al Dianei, loc în care îşi făcuse mai apoi apariţia in mai multe rânduri Sfânta Fecioară; acel animal scotea nişte grohăituri infernale şi pentru a-l exorciza a fost construită acolo o biserică, între anii 525 şi 533. Alţi „diavoli" se mai pot întâlni în cronicile din Europa de Nord şi care relatează despre nişte creaturi cu chip omenesc, dar cu pielea foarte neagră şi având unu! sau ambele picioare cu copita despicată; dacă urmărim cuvânt cu cuvânt acele relatări aflăm că aceste creaturi coborau dintr-un „nor negru" (un OZN?) şi „dănţuiau" călcând în picioare totul (de aici şi folosirea termenului modern de „sabat infernal" pentru a indica o distrugere); dănţuiau prin lanurile de grâu în care mai apei lumea găsea — ca dovadă a trecerii pe acolo a acelor creaturi — nişte figuri stranii în formă de cerc (fiind vorba aici, după cât se pare, de străvechiul fenomen al formării acelor *crops circles* atribuite de imaginaţia populară „lucrăturii" unui diavol-secerător); iar acolo pe unde treceau acele creaturi dispăreau vacile (aşa ca în cazul dispariţiilor şi mutilărilor de animale din zilele noastre) care — aşa cum se credea — erau mâncate de sataniştii aceia dănţuitori; iar de multe ori aceste

creaturi pătrundeau şi în dormitoarele unor bărbaţi şi femei (luându-şi, după caz, înfăţişarea sexului opus) şi făceau amor. Şi, în chip de amintire a acelei împreunări, pe trupul fiinţelor omeneşti rămânea un semn, numit de Biserică „semnul diavolului" şi cunoscut astăzi cu expresia „urmă de implant".

Bărbaţi şi femei puteau fi răpiţi şi duşi în slava cerului, răpiţi prin coşuri de fum şi prin ziduri (fapt care se regăseşte astăzi în cazul celor răpiţi de OZN-uri); cercetătorul Grillot de Givry a relatat, pe un ton cât se poate de emfatic, faptul că: „vrăjitorul chemat la sabat nu putea fi oprit nicicum, el era în stare să treacă şi prin gaura broaştei de la uşă..."; cei ce fuseseră răpiţi spuneau că simţeau pe piele aerul rece şi că vedeau pământul de sus (aşa ca şi cei răpiţi în alte cazuri); apoi erau duşi la sabat şi în cele din urmă li se dădea drumul şi uneori aceştia se simţeau pe jumătate buimăciţi, iar alteori se trezeau, după câteva zile, că se află în nişte locuri destul de îndepărtate de casele lor.

Iar Ugo d'Henry a relatat în scrierea sa *Historia del conte de Macon* (Păţania contelui de Macon), „dispărut în văzduh, aşa ca Romulus", întâmplarea petrecută în timpul unui proces din Germania, împrejurare în care magistratul acuzator a fost „răpit de diavol şi dus undeva în cer". Cercetătorul Joseph Hansen a relatat faptul că „la început zborul nocturn era pus pe seama ereticilor; drept care, atunci când vrăjitoria a fost considerată o erezie, această acţiune a fost pusă în legătură şi cu activităţile magice. În anul 1239, la Mont-Aime, în apropiere de Châlon-sur-Marne, în Franţa, au fost arşi, într-o singură zi, 183 de eretici catari, iar o femeie a recunoscut că zburase până la Milano, în Vinerea Mare, ca să-i servească la masă pe catari; şi că îl lăsase pe bărbatul ei în grija unui demon care o întruchipa pe ea. Şi femeia aceea îi mărturisise amănunte de la sabatul la care participase călugărului dominican Robert Le Bougre. Dar un fapt demn de remarcat este acela că *zborul* nu apare, până în secolul al XV-lea, în nici unul din procese..." De altfel această practică era pusă — şi încă de secole bune — pe seama aşa-ziselor vrăjitoare (cu termenul „zborul Dianei"). În scrierea sa *Canon Episcopi,* Reginon de Pruem menţiona „vânătorile nocturne ale Dianei" — zeiţa greacă — şi care au devenit mai apoi „un zbor de noapte a unor femei călărind nişte animale şi care erau în stare să străbată distanţe foarte mari". Încă din anul 367 Sinodul Roman le ameninţase cu excomunicarea pe acele femei care, ispitite de diavol, „îşi închipuiau că umblau haihui noaptea călare pe nişte animale în tovărăşia Herodiadei, Dianei sau Minervei". Iar Graţian, călugăr din mănăstirea S. Felice din Bologna, comenta într-una din scrierile sale: „Unii preoţi se află în încurcătură din cauza răspândirii în rândurile enoriaşilor lor a credinţei în artele magice şi în tot felul de farmece, despre care îşi dădeau cu părerea în fel şi chip

şi care îi făceau să le dea acestora cele mai năstruşnice tălmăciri şi să se poarte în chip ciudat". Graţian susţinea ipoteza închipuirii colective păgâne în legătură „cu zborul de-a călare spre adunările acelea mari" (sabaturile) şi considera că era un mare păcat să se creadă în „asemenea eresuri, ca şi în preschimbarea în animale". Dar procesele din secolul al XVI-lea aveau să dovedească faptul că aceste întâmplări se petreceau (în parte) aievea. Şi în miniaturile din secolul al XV-lea datorate lui Johannes Tinctor şi care făceau parte din lucrarea *Tractatus contra sectum valdensium,* zborul vrăjitoarelor era înfăţişat fie prin acele „cotoroanţe" călare pe mătură fie prin trecerea unor diavoli „zburători" care-i răpeau înşfăcându-i de brâu literalmente şi-i duceau în slava cerului pe nişte drumeţi care habar nu aveau de toate acelea. La urma urmelor, tot ceea ce am citit până acum — făcând abstracţie de deosebirile de cultură ale epocii — întregul aparat scenic şi fantasmagoric al apariţiilor diavolului părea să anticipeze, în cheie populară, ceea ce în zilele noastre constituie scenariul răpirilor săvârşite de OZN-uri. Astfel, în anul 1911, la Jirinvaara, în Carelia, Finlanda, o doamnă cu numele de Anni Lattu a dispărut în mod misterios din casă, în perioada cuprinsă între Bobotează şi Paşti. Lipsa acelei doamne — preţ de mai multe zile — i-a îngrijorat pe vecini. Iar atunci când femeia şi-a făcut apariţia ea a spus că văzuse o maşină zburătoare, aidoma „unei căzi de baie" care aterizase în faţa casei sale şi din care ieşiseră nişte creaturi mici, aşa ca „nişte drăcuşori" care o luaseră cu forţa şi o duseseră în talgerul acela al lor. Apoi ciudata maşină zburătoare se pusese în mişcare fără a face vreun zgomot şi o purtase pe Anni Lattu în spaţiu, preţ de câteva zile. Este de prisos să mai spunem aici că acea poveste incredibilă n-a fost în măsură să trezească interesul nimănui şi că Anni a fost considerată drept nebună. Dar rămâne ca un fapt neobişnuit acela că o relatare a unei asemenea întâmplări ce se dovedeşte a fi o răpire săvârşită de OZN-uri ante litteram a fost inclusă — la începutul secolului XX — într-un context „demoniac". De altfel drac a fost. considerat şi extraterestrul care şi-a făcut apariţia dintr-un fascicul de raze de lumină ieşit dintr-un disc şi care le-a apărut unor paznici de pădure finlandezi, cât se poate de uimiţi, în localitatea Imjarvi în ziua de 7 ianuarie 1970.

Acel misterios „diavol" răpitor era descris în documentele primelor procese intentate vrăjitoarelor în Irlanda, în anul 1324, ca fiind „negru, aidoma unui etiopian". Acea mărturisire a fost făcută de către o prea distinsă doamnă, Lady Alice Kyteler, care a spus că demonul acela se dăduse drept „Robin — fiul lui Artis". Numele de Robin revine — în mod suspect — după trei secole şi la o distanţă de multe şi multe leghe, în procesele verbele ale judecăţilor vrăjitoarelor din Somerset (aşa cum numele de Robin Goodfellow apare în desenele satirice renascentiste, precum şi în scrierea *Natural History of*

Straffordhire, din anul 1686, datorată naturalistului englez Robert Plot, care menţionează nişte *crops* lăsate de Robin la Assen, în Olanda); iar în anul 1664, Eiizabeth Stile spunea că avea un diavol în trup, un diavol „servitor" (adică păzitor) ce avea înfăţişarea unui motan negru cu numele de Robin. Iar Ales Hunt din Essex a spus, în anul 1582, că sora sa avea două spirite infernale şi unul se numea Tom, iar celălalt Robbyn. Iar suedeza Isobel Adams din Pittenweem (1670) se întâlnea cu un „bărbat înveşmântat în negru" care îşi făcea apariţia deseori în casa unei prietene de a ei, Beatie Lang. Şi Elizabethei Knap din Groton, America, diavolul i se înfăţişase (în anul 1671) în chip de bătrân, în timp ce lui James Lindsay îi apărea în faţa patului, aşa ca în cazurile de răpiri săvârşite de OZN-uri.

În anul 1576, Bessie Dunlop din Lyne, Scoţia, l-a descris pe demon ca fiind „un bătrân distins, cu barbă căruntă şi purtând o beretă neagră ţuguiată în partea din faţă şi lăţită în partea dinapoi" (acel soi de acoperământ al capului se regăseşte, în mod ciudat, şi în cazurile de răpiri efectuate de OZN-uri, aşa ca în cazul soţilor americani Barney şi Betty Hill, răpiţi în anul 1961, şi care au relatat faptul că Omuleţii cenuşii aveau pe cap o beretă ciudată: şi acest lucru se mai poate întâlni şi într-un caz de răpire efectuată de OZN-uri şi cercetat de subsemnatul, caz în care a fost implicat şi un profesionist din Bergamo. În cazul din Scoţia, din anul 1576, creatura aceea spunea că se numea Thom Reid (şi vrăjitoarea nu a spus că ar fi fost vorba de un,,drac"). Iar vrăjitoarei din Lancashire, Margareth Johnson, diavolul i-ar fi apărut, în anul 1633, în chip omenesc având numele de Mamillion. În anul 1664 o vrăjitoare din Yorkshire, Alice Hudson, a spus că diavolul „i-a apărut cu înfăţişarea unui bărbat negru, călare pe un cal negru şi având acea creatură copitele picioarelor despicate". „Şi atunci am îngenuncheat şi m-am închinat lui" — a adăugat vrăjitoarea. „Un bărbat urât şi negru" — aşa l-a descris Jonet Kerr din Edimburgh în anul 1661. „Un om rău, negru de tot şi cu picioare cu copite despicate" — aşa îl descria Issobell Gowdie (Auldearne, 1662). Iar Digna Robert, din Belgia, întâlnise în anul 1565 două asemenea creaturi: acestea purtau fiecare un soi de cazacă neagră şi spuneau că se numesc Barrebon şi Crebas. Iar faptul că purtau îmbrăcămintea aceea neagră a fost confirmat şi de o altă vrăjitoare belgiană, Josine Labyns, în anul 1664, pe când avea 19 ani şi ar fi întâlnit un diavol îmbrăcat în chip de „mare domn" adică cu haină neagră şi purtând pe cap o pălărie cu pene.

Iar în anul 1665, în Somerset, Mary Green îl văzuse pe diavol în chip de „bărbat pirpiriu"; iar vrăjitoarea Marian Hocket (judecată în Essex în anul 1645) a spus că obişnuia să-i zică unuia din servitorii ei Littleman, adică omuleţ; în Suedia, în anul 1670, „diavolul" avea barbă roşie şi purta o pălărie ţuguiată; în anul 1661 lui Jonet Watson,

din Dalkeith, i-a apărut „un tânăr drăguţ în veşminte de culoare cenuşie; iar la Newtoundein avea îmbrăcămintea de culoare verde şi pe cap o pălărie de culoare neagră”. Iar pălăria ar fi avut culoarea albastră în cele patru variante de mărturii, independente, ale vrăjitoarelor Isabel Rutherford, Bessie Henderson, Margaret Huggon — care nu a precizat culoarea pălăriei — şi a vrăjitorului Christian Grieve care era convins că îl întâlnise pe Satana. Tuspatru erau din Crook of Devon şi au fost judecaţi în anul 1662. „Un om negru” era şi pentru „copila-vrăjitoare” Annabel Stuart din Paisly (1678) şi pentru fratele ei, John, care a spus că-i văzuse aceluia un picior care avea copita despicată; Marie Lamont din Innerkip (1662) a vorbit despre „un bărbat foarte negru având copitele de la picioare despicate”; „negru ca un indian” era un asemenea bărbat şi pentru vrăjitorul american Robert Sterne (Connecticut 1662) şi pentru vrăjitoarele din Salem (1692) Mary Osgord şi Mary Lacey (care l-au descris ca fiind un bărbat negru şi cu o pălărie ţuguiată). Pălăria a fost descrisă de Ellen Gray din Aberdeen (1597) ca fiind „ponosită”, iar de o membră a congregaţiei din Alloa (1658) ca fiind „neagră”, în timp ce lui North Berwick (1590) i s-a părut a fi „urâtă”.

Anna Maria de Georgel, judecată la Toulouse în secolul al XIV-lea, a spus că diavolul se apropiase de ea într-o dimineaţă în timp ce, singură fiind, spăla rufele undeva în apropiere de Puech-David: „L-am văzut venind înspre mine, aşa pe firul apei; era un bărbat de statură uriaşă, cu pielea foarte neagră, cu ochii ca nişte cărbuni aprinşi şi mi-a suflat în gură”. Helen Casso din Edimburgh (1661) l-a văzut pe diavol în timp ce strângea nişte nuiele dintr-o vie (şi tot într-o vie un umanoid s-a apropiat de un ţăran din Lirio di Pavia în anul 1993). În acel caz nuiaua i-ar fi putut folosi umanoidului să-şi facă din ea o baghetă magică.

Din procesele din Renfrewshire (Scoţia, 1696) rezultă că toţi nepoţii doamnei Fulton (presupusă vrăjitoare) văzuseră una şi aceeaşi fiinţă identificată de inchizitori în persoana diavolului ispititor; Elizabeth Anderson, în vârstă de şapte ani, „văzuse cum un om negru intra în casa bunicii”; James Lindsay, de paisprezece ani, „o văzuse pe bunica împreună cu un bărbat negru”; iar într-o noapte bunica îl sculase din pat pe micuţul Thomas Lindsay şi „L-a pus să-l ia de mână pe un Om Negru (aşa îi spunea aceluia)”. Era o fiinţă a cărei parte e sus a trupului era „luminoasă”, o fiinţă grosolană şi păroasă de la şolduri în jos — „diavolul” care li se arăta adepţilor „societăţii secrete din Stendinger”, excomunicaţi de papa Grigore IX prin bula *Vox in Rama* din anul 1233; şi era un „călugăr cenuşiu” care amintea de extratereştrii întâlniţi de „răpitul” american Whitley Strieber — demonul Chorozon evocat într-un cerc în anul 1909 de către gnosticul Aleister Crowley în pădurea Mangeali de lângă Wittemberg (potrivit

mărturiei prietenului său, Victor Neuburg); iar o ființă macrocefală întru totul asemănătoare unui Omuleţ cenuşiu era şi „demonul”. L-am evocat tot de Crowley în anul 1919 şi „al cărui aspect fizic” — a scris ufologul şi sociologul Roberto Pinotti — „înfăţişat într-un desen făcut de acelaşi Crowley şi expus în acelaşi an într-o expoziţie la Freenwich Village din New York, este perfect asemănător cu cel al acelor *entităţi animale* fără păr, smede, macrocefale şi mici de statură atât de frecvent descrise în numeroasele întâlniri de gradul trei tipice pentru fenomenologia UFO din zilele noastre. Numai că, după cum se ştie, în anul 1919 nu vorbea nimeni despre UFO şi nici despre piloţi extratereştri. Şi cu atât mai puţin despre Omuleţi cenuşii. Aşadar nu poate fi trecută cu vederea legătura cu fenomenul UFO“.

În procesele verbale italiene diavolul era descris adeseori drept o ființă păroasă (şi un lucru ciudat este acela că în tipologia UFO există un umanoid păros asemănător lui yeti). Scepticii sunt de părere că această descriere ar fi doar o moştenire a credinţei în „oamenii sălbatici” prezenţi în toată peninsula şi la asemenea mituri silvestre (în legătură cu oamenii „păroşi”) se referiseră, chipurile, inchizitorii Sprenger şi Institoris; fapt e că la începutul secolului al XVI-lea exorcistul Annibale Serra îl descria pe demonul care chinuia oamenii şi satele din zona Issime (Val d’Aosta) ca fiind un monstru care „la prima vedere părea un urs, apoi un om sălbatic şi, în sfârşit, un demon. Apropiindu-se (martorul) cu un felinar de acea arătare a văzut că avea coarne şi coadă ca de bou, picioare şi mâini ca de urs, faţa ca de maimuţă, dinţi ascuţiţi, iar trupul care îi era gol *avea pielea aidoma şarpelui…”* (aşa ca „salopeta din solzi” purtată de extratereştri!). În procesele din Val di Non, misterioasei ființe păroase, care nu semăna câtuşi de puţin cu un urs, i se spunea „Salvanel”; firește că — aşa cum am mai scris — de multe ori „diavolii” din procesele verbale ale Inchiziţiei erau doar nişte oameni deghizaţi ca atare, nişte slujitori ai unor culte păgâne sau nişte maniaci care voiau să profite de o anumită situaţie; dar acel lucru le era bine cunoscut inchizitorilor: astfel că în anul 1590 „diavolul lui North Berwick” s-a dovedit a fi o ființă omenească cum nu se putea mai normală căreia i s-a putut stabili şi identitatea. Şi în procesele care au avut loc la Geneva între anii 1537 şi 1662 — relatează cercetătorul E. William Monter — diavolul era, în mod cât se poate de clar, un bărbat care pe deasupra le mai cerea şi o taxă anuală (sau „cense”) adepţilor săi. Şi acesta ţinea, în mod ciudat, să i se spună „Robin”, aşa ca diavolul care le apărea vrăjitoarelor engleze.

URME LĂSATE PE PĂMÂNT ŞI SEMNE LĂSATE PE

PIELE

Corelaţia cu fenomenul UFO se deduce — în puţinele cazuri selecţionate ca fiind cu adevărat anormale — dintr-o serie de elemente care revin periodic şi în literatura ufologică. Am menţionat deja faptul că apariţia diavolului putea fi legată de „norul negru” (o oglindire a norului divin); acest lucru a fost mărturisit de către vrăjitoarea Margret Nin-Gilbert din Thurso, în anul 1719 (în unul din ultimele procese intentate vrăjitoarelor). Trecerea acelui „nor zburător” ar fi putut produce nişte efecte fizice periculoase atât asupra oamenilor cât şi a lucrurilor, aşa cum OZN-urile moderne lasă radiaţii pe sol după o aterizare. Cronicile franceze relatează despre „vrăjitoarea” Reine Percheval din Bazuel, o mică aşezare din regiunea Cambresis, care „vrăjitoare” în anul 1599 a fost condamnată pentru faptul că una din vacile pe care le avea fătase „un viţel mort şi cu înfăţişarea neasemuit de slută”. Sluţenia aceea s-ar fi putut datora expunerii la radiaţii pe care noi astăzi le cunoaştem foarte bine, dar care în acea vreme i-au adus femeii învinuirea că era o iubită a diavolului. Doi ani mai târziu, în aceeaşi localitate a fost descoperită o altă vrăjitoare, Aldegonde de Rue, pe trupul căreia s-a văzut un semn al diavolului şi anume cinci punctişoare pe umărul drept şi care nu provocau nici un fel de durere. Fapt e că „semnul Satanei” este mult prea asemănător cicatricelor moderne lăsate pe trupul acelor răpiţi de OZN-uri pentru a nu trimite cu gândul la nişte coincidenţe suspecte. Inchizitorii francezi descriu acest semn drept „un semn mic care nu provoacă dureri şi care are adesea aspectul unei bătături sau al unui neg sau al unei mici zgârieturi”; în schimb, pentru inchizitorii englezi, semnul acela era reprezentat de mai multe sfârcuri. Despre un astfel de „semn” a vorbit — după cum se consemnează în procesele verbale — vrăjitorul William Burton din Edimburgh prin anul 1655 (procesele intentate vrăjitorilor — relatează specialiştii —

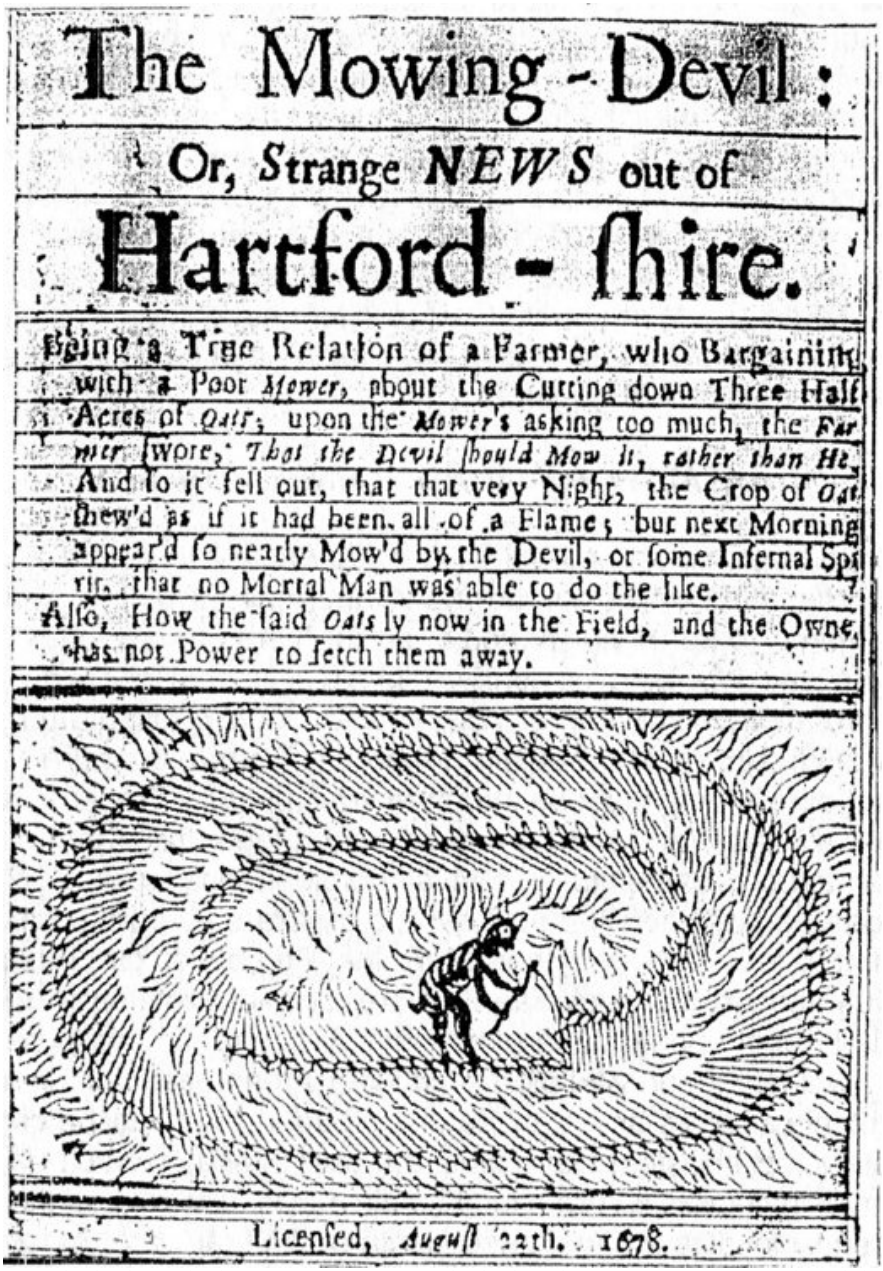
The Mowing-Devil:
Or, Strange NEWS out of
Hartford-ſhire.
Being a True Relation of a Farmer, who Bargaining with a Poor Mower, about the Cutting down Three Half Acres of Oats; upon the Mower's asking too much, the Farmer ſwore, That the Devil ſhould Mow it, rather than He. And ſo it fell out, that that very Night, the Crop of Oats ſhew'd as if it had been all of a Flame; but next Morning appear'd ſo neatly Mow'd by the Devil, or ſome Infernal Spirit, that no Mortal Man was able to do the like.
Alſo, How the ſaid Oats ly now in the Field, and the Owner has not Power to fetch them away.
Licenſed, August 22th. 1678.

Conurile din lanurile de grâu care în vremurile de demult erau puse pe seama diavolului-secerător aşa cum se arată în această „Cronică" din anul 1678.

„sunt mult mai rare decât cele intentate vrăjitoarelor şi prezintă un interes mai mare, atât sub aspect psihologic, cât şi sub acela al păstrării tradiţiilor locale"). Burton mărturisise că într-o zi pe când se întorcea acasă, la Kirklistorn, în oraşul Dalmeny Muir făcuse cunoştinţă „cu o tânără doamnă cu o înfăţişare plăcută" pe care reuşise „s-o cucerească". După mai multe rugăminţi s-a dovedit a fi

„mai înţelegătoare; şi în cele din urmă ne-am împrietenit. M-a lăsat s-o îmbrăţişez şi să fac cu ea ceea ce n-ar trebui să audă nişte urechi de creştini” — a mai spus Burton. În noaptea următoare femeia aceea i-ar fi apărut în chip de diavol — poate pentru a-l pedepsi — i-a cerut să se lepede de credinţă şi i-ar fi lăsat pe trup semnul acela caracteristic. „Avea pe el semnul acela” — a fost consemnat în procesele verbale întocmite de inchizitori.

În secolul al XVI-lea elveţiana Jeannette Clerch i se dăruise „demonului Symon” care era „rece ca gheaţa” şi care a însemnat-o muşcând-o de faţă. Potrivit celor relatate de cercetătorul Alan Mc Farlane care a studiat cazurile de vrăjitorie din Anglia din secolele XVI şi XVII, „semnul” acela putea fi o protuberanţă sau o cavitate (aşadar era identic cu cicatricele lăsate de extratereştri...).

Uneori diavolii sau „servitorii” lor (spiriduşi cu înfăţişare de animale şi anume câini, pisici, şoareci, dihori, nevăstuici, ţapi, găini, broaşte, de regulă de culoare neagră) trebuiau să sugă sânge din braţele vrăjitoarelor; despre acest lucru vorbeşte călugăriţa Demdike, interogată în Lancashire în anul 1613; iar vrăjitoarea din Edmonton, Elizabeth Sawyer, a mărturisit (în anul 1621) că i-a dat voie servitorului ei (vorbitor) să „îi sugă sângele pe care i-l ceruse”; şi acelaşi lucru l-a declarat Thomas Rabbet din St. Osyth (Essex) în anul 1582. Thomas, un băieţel de opt ani, recunoscuse faptul că mama lui avea nişte spirite cu chip de animal care „obişnuiau ca noaptea să-i sugă acesteia sânge din braţe şi din alte părţi ale trupului”. Să fi fost cu putinţă, oare, ca micuţul să fi fost influenţat de inchizitori? Sau el nu făcuse decât să descrie nişte lucruri întâmplate aievea? „În primele procese din Anglia” — a comentat Margareth Murray — „vrăjitoarele au mărturisit că îşi înţepaseră mâinile sau faţa pentru a le da astfel sânge servitorilor lor, dar în procesele de mai târziu se consemna că servitorul era acela care sugea sângele vrăjitoarei. Potrivit credinţei populare vrăjitoarele ar fi avut pe trup mai multe sfârcuri (fapt explicabil din punct de vedere medical prin acea boală congenitală numită hipertelorism — nota autorului); sfârcurile în cantitate mai mare constituiau o trăsătură caracteristică a vrăjitoarelor engleze şi erau provocate de supturile de care am amintit”. În mod ciudat, şi într-un caz de răpire de către OZN-uri care s-a înregistrat la Puebla, în Mexic, în anul 1971, cel ce fusese răpit şi-a descoperit pe trup mai multe sfârcuri. Iar presa a relatat, în legătură cu acel caz, următoarele: „Un copil de treisprezece ani din Puebla ar fi fost luat la bord de un OZN apărut chiar lângă casa copilului la ora siestei. Copilul, care după întâlnirea aceea de gradul trei, a susţinut că şi-ar fi descoperit pe trup şase sfârcuri ar fi auzit nişte zgomote ciudate în casa vecină şi mergând el acolo împins de curiozitate ar fi văzut o fiinţă înaltă mai bine de doi metri care l-ar fi invitat la bordul farfuriei zburătoare. Iar

la bordul OZN-ului extratereştrii l-ar fi supus unui test medical luându-i sânge din degetul mare de la mână cu ajutorul unui aparat. După această operaţiune extratereştrii ar fi comunicat prin telepatie cu el şi i-ar fi spus: Acum tu eşti unul de-ai noştri. După care copilul s-ar fi întors acasă, cu degetul sângerând şi buimăcit. Şi timp de patru luni a simţit nişte dureri în şale fără a putea să-şi dea seama de unde anume i se trăgeau. Iar mai apoi supunându-se unui control medical ce cuprindea şi o probă de sânge ar fi aflat că grupa sa de sânge nu se potrivea cu nici una din cele cunoscute".

Operaţiunea prelevării de sânge se întâlneşte în mai multe cazuri de *abductions* (răpiri săvârşite de OZN-uri); astfel, la Burzaco în Argentina, în ziua de 4 octombrie 1972, Gilberto Gregorio Cossoli ar fi fost supus unei operaţii de acest gen de către nişte extratereştri înalţi de doi metri şi jumătate care l-ar fi legat strâns de un scaun. Pentru acea operaţie extratereştrii s-ar fi folosit de „un aparat fără ac" şi în acelaşi timp un dispozitiv colorat părea să hipnotizeze victima; iar într-un alt caz, înregistrat în ziua de 13 ianuarie 1979 la Santiago del Estero, răpitorii extratereştri ai lui Marcos Suarez au lăsat în urma lor „un miros acru ca de sulf; în ziua de 16 iunie 1980, la Rosario, patru pitici de jumătate de metru l-au răpit pe tâmplarul Juan Gomez; aceştia l-ar fi sechestrat timp de două săptămâni pe o farfurie zburătoare şi — după cum a relatat presa — „i-ar fi dat drumul undeva departe de Rosario şi i-ar fi lăsat un punct negru pe degetul arătător al mâinii drepte ca şi cum i s-ar fi prelevat sânge". Tot în Argentina, la Winifreda, în luna august 1983, bărbatul în vârstă de treizeci şi patru de ani, Julio Platner, povestea că fusese răpit de nişte extratereştri care i-ar fi luat sânge pentru nişte analize. Platner tocmai se întorcea acasă în camionetă de la terenul său când s-a trezit inundat de o lumină puternică. „Am văzut mai întâi o arătare mică de statură care vorbea fără a-şi mişca buzele şi mai apoi s-au ivit încă trei asemenea arătări. Apoi m-am trezit, cu camioneta mea cu tot, într-o navă spaţială. Creaturile acelea au încercat să mă liniştească atingându-mi braţul şi în acelaşi timp voiam şi eu să pun mâna pe ei să văd dacă nu cumva erau din cauciuc, aşa cum mi se părea. Deşi nu am avut cum comunica, am priceput ceea ce spuneau, poate în mod telepatic. Astfel am priceput că-mi spuneau că nu aveau să-mi facă rău, că aveau să-mi ia doar puţin sânge pentru a-l studia. Şi imediat după aceea n-am mai simţit nimic; şi m-am trezit mai apoi, ca şi cum n-aş fi adormit deloc, în camioneta mea, pe o stradă din apropierea casei mele" — a mai spus bărbatul acela. În Brazilia, la S. Francesco de Sales, în ziua de 15 octombrie 1957, tânărul agricultor Antonio Villas Boas avea să fie luat la bordul unei farfurii zburătoare de către patru fiinţe îmbrăcate în salopete gri şi cu cască pe cap. După ce a fost dezbrăcat şi spălat i s-a luat o probă de sânge din bărbie şi apoi a fost

silit să facă dragoste cu o extraterestră. Acea întâmplare incredibilă, atât de asemănătoare cu întâlnirile nocturne din rapoartele Inchiziţiei, ar putea fi interpretată drept o fantezie sexuală a tânărului dacă acesta n-ar fi fost mai apoi supus unui control medical riguros şi competent care a scos în evidenţă faptul că se întâmplase efectiv ceva anormal. Medicul Olavo Fontes care l-a examinat pe tânăr a spus că acesta fusese expus la nişte radiaţii care aveau să-i provoace mai apoi, vreme de mai multe luni, insomnie, dureri de cap şi în tot trupul, inapetenţă, usturimi în ochi şi o lăcrimare continuă, leziuni ale pielii provocate de contuzii şi nişte pete de culoare gălbui închis. Leziunile, care aveau să persiste câteva luni, aveau aspectul unor noduli mici şi roşii, tari, ondulaţi la suprafaţă şi care dureau la atingere.

În Malaiezia, în ziua de 9 august 1993 (dar data nu este sigură), patru copii, Maria Molero (8 ani), Emma (6), Jorge (5) şi Carlos (3) aveau să fie răpiţi de un OZN sub ochii unui bătrân care trecea pe acolo şi care avea să spună că văzuse „o astronavă care aterizase pe câmpul pe care se jucau copiii". Copiii aveau să fie „supţi" de un fulger albastru ţâşnit din OZN şi o dată ajunşi la bord ar fi întâlnit acolo o făptură îmbrăcată într-o salopetă sclipitoare şi având un păr lung de culoare argintie. Cei patru copii — aşa cum îi înfăţişau fotografiile apărute în presa locală — ar fi fost înţepaţi pe obrazul stâng în scopul prelevării de sânge.

Potrivit unor relatări cu privire la vrăjitoare, pe baza celor povestite de vrăjitoarea Christian Green (Somerset, 1664), atunci când servitorii le sugeau vrăjitoarelor sângele, acestea se cufundau într-o stare ca de transă. Christian Green spune că „diavolul obişnuieşte să-i sugă ţâţa stângă cam pe la cinci dimineaţa. Spune că simte durere şi că se află mai mereu în transă atunci când îi suge trupul". Tot „într-un fel de transă" se afla şi vrăjitoarea Alice Duke Manning din Wincanton, Somerset (1664) atunci când servitorul ei îi aplica acelaşi tratament. În mod ciudat şi cei ce fuseseră răpiţi şi supuşi de Omuleţii cenuşii la experimente sexuale se simţeau ca sub efectul hipnozei, în transă (aşa ca în cazul lui Gilberto Gregorio Cossioli)!

Sângele era uneori extras din trupul vrăjitoarelor direct de către „diavol" în persoană (celui care i se înfăţişa vrăjitoarei Joan Wallis din Keiston i se spunea Blackman — omul negru). Anne Desborough (Huntingtonshire, 1646) a mărturisit că „pe vremea când locuia la Tichmars, în comitatul Northampton, într-o zi când se afla în pat şi visa, servitorul a înţepat-o şi a deşteptat-o din somn şi din vis spunându-i că trebuia să fie trează ca să se bucure de sufletul ei". Sufletul, acelaşi suflet (înţeles ca totalitatea simţirilor şi a imboldurilor care fac ca fiinţa omenească să se deosebească de animale) şi care suflet părea a-i interesa atât de mult pe Omuleţii cenuşii!

Şi tot în legătură cu sfârcurile numeroase, cercetătorii P Boyer şi S.

Nissembaum scriu în cartea *La citta indemoniata* (Oraşul bântuit de diavoli) care se referă la relatarea privind vânătoarea împotriva vrăjitoarelor din Salem, SUA: „Sfârcul vrăjitoarei era ca un apendice fizic anormal, de obicei foarte mic prin care — se credea — vrăjitoarea sau vrăjitorul îl alăptau pe demon; acesta făcea parte din credinţele populare şi pe care autorităţile au încercat în anul 1692, să-l elimine din aceste credinţe, dar care avea avantajul de a putea fi verificat din punct de vedere empiric şi de aceea a continuat să se situeze pe primul plan în ceea ce priveşte probele. În ziua de 2 iunie 1692, bunăoară, un comitet format din nouă femei demne de stimă (probabil moaşe) după ce le supusese la un examen fizic pe cinci femei din Salem puse sub acuzare, a relatat faptul că la trei din aceste femei descoperise o *excrescenţă cărnoasă nefirească între vulvă şi anus, ceva asemănător unui sfârc şi cu totul neobişnuit la femei".* Dar atunci când, pentru a se confirma rezultatul, aşa-zisele vrăjitoare au fost examinate din nou, semnul acela diabolic dispăruse în mod misterios. „Şi au repetat examinarea în aceeaşi după-amiază, dar au spus că toate femeile acelea nu aveau nimic deosebit..."

Un alt efect al trecerii diavolului ar fi, potrivit credinţei populare, faptul că în acele locuri n-ar mai creşte nici un fel de vegetaţie (aşa cum se întâmplă în locurile în care aterizează OZN-urile). La Ariano sul Tusciano, Salerno, într-o prăpastie în care ar fi căzut, chipurile, un demon gonit de îngeri, ei bine, pe acel loc nu mai creşte nici un fir de iarbă nici în zilele noastre; şi alte urme pe care credinţa populară le pune pe seama Necuratului se găsesc la Noii, în zona Savona, pe o cărare care merge de-a lungul Viei Aurelia (dar care astăzi este acoperită de ciment) şi în Gola del Racanello, la poalele muntelui Pollino, între regiunile Calabria şi Basilicata.

Potrivit celor relatate de o *Cronică* din anul 1678, intitulată *The Mowing-Devil, or strange news out of Harfordshire* apariţiilor acelui „diavol-secerător" li se datora formarea instantanee a acelor *crops circles,* cercurile din lanurile de grâu care de zeci de ani apar în mod misterios în lanurile din Marea Britanie (şi nu numai acolo) desenând nişte imagini incredibile printre spicele culcate la pământ. Se presupune că apariţia acelor *crops* — menţionată la Lyon încă din anul 810 — şi care apariţie atrage şi astăzi oriunde se produce o mulţime de curioşi, pe ezoterişti şi până şi pe acei „channelers" şi pe practicanţii de kung fu Shaolin; se presupune, aşadar, că apariţia aceea ar fi fost înţeleasă de către vrăjitoarele din Europa postmedievală drept o invitaţie din partea diavolului ca ele să se ducă noaptea pe câmp şi să ia parte la sabat. Aşadar, dacă este adevărat, faptul că acolo unde apăreau cercurile, acolo şi-ar fi dat întâlnire vrăjitoarele, atunci acest lucru s-ar fi întâmplat şi în anul 1590, în ajunul sărbătorii Tuturor Sfinţilor, lângă Biserica din North Berwick,

acolo unde nişte vrăjitoare ar fi dănţuit „de jur împrejurul” cimitirului cobind a moarte, moartea reginei. Autorităţile ecleziastice au pus de mai multe ori apariţia acelor fenomene stranii care „pustiau ţarinile” le-au pus pe seama acelor „tempestarii” — vrăjitoare şi vrăjitori cu însuşiri deosebite în stare să provoace cu vrăjile lor nişte furtuni care să distrugă recoltele (am văzut deja cum credinţa în acei „tempestarii” s-a manifestat din plin încă de pe vremea lui Agobard din Lyon, în anul 840; arhiepiscopul mai sus menţionat a descris întâmplarea aceea în lucrarea sa *Contra insulsam vulgiopinionem de grandine et tonitruis* relatând şi cum îi dojenise aspru pe ţăranii francezi pentru credinţa lor în „cei-ce-fac-să-se-dezlănţuie-furtunile“, în demonii care umblau haihui prin văzduh şi în făpturile acelea din spaţiu care ar fi venit, chipurile, din Magonia). În bula *Summis desiderantes,* emisă de papa Innocenţiu VIII (5 decembrie 1484) vrăjitorii erau descrişi în modul următor: „Nişte creaturi care le fac rău în fel şi chip fiinţelor omeneşti şi dobitoacelor de povară şi cirezilor de vite şi turmelor de oi. Şi care le împiedică pe perechi să-şi facă datoria conjugală. Şi cărora le cad victime deopotrivă bărbaţii şi femeile şi dobitoacele de tot felul şi viile şi grădinile şi ţarinile şi păşunile şi grânele şi legumele...”

Iar în legătură cu acei „păstori care otrăvesc” cercetătorul francez R Mandrou a scris următoarele: „Cel mai renumit şi mai vechi almanah francez, destinat mai ales oamenilor de la ţară, este acel *Grand Calendrier des bergers* în mai multe ediţii ale acestui calendar se spune cum să fie ferite animalele de farmecele vrăjitorilor — fârtaţii păstorilor (titlul ediţiei din anul 1651 vorbeşte despre *modul în care trebuie să se poarte păstorul pentru a-i împiedica pe vrăjitori să facă să-i piară turma).* După anul 1682, nişte judecători locali şi nişte membri ai parlamentului francez au fost împuterniciţi în mai multe rânduri să judece nişte denunţuri împotriva unor păstori care otrăveau...”

Acei „tempestarii” — provocatori de furtuni — pot fi întâlniţi şi în procesele verbale întocmite cu prilejul judecării, în ziua de 9 iunie 1591, a Euphemiei Mc Calyan şi care a fost mai apoi arsă de vie în ziua de 25. „Mai întâi a fost dovedit faptul că numita se îndeletnicea cu vrăjitoria şi că avea legături cu alte vrăjitoare bine cunoscute”. Cu unele din acestea s-ar fi întâlnit la Browmehoillis şi la Leith pentru a face să se dezlănţuie o furtună, dar de data aceasta nu deasupra ţarinilor, ci pe mare şi împotriva reginei Angliei „făcând ea nişte vrăji şi asupra mării, la Leith”. Şi Agnes Sampson, al cărei proces a avut loc în ziua de 27 ianuarie 1591, ar fi făcut parte dintr-o uneltire având drept scop „să împiedice întoarcerea reginei în Scoţia, făcând să se stârnească vântul la orele unsprezece. Iar cei chemaţi la saline trebuiau să acţioneze în est pentru a se uni cu ceilalţi care se aflau deja acolo şi să facă să se stârnească furtuna şi pe toată marea (aruncând în apă un motan). Acest proces este cât se poate de

edificator deoarece dovedeşte cum puterea reprezentată de curtea ecleziastică a regelui Iacob VI ar fi încercat — prin vânătoarea împotriva vrăjitoarelor care îndeplineau astfel rolul de ţapi ispăşitori — să învinovăţească pe nişte persoane din partea locului că ar fi fost cauza unor aşa-zise nenorociri şi făcături; şi în acelaşi timp ar fi încercat să se descotorosească de nişte adversari politici, precum, în cazul în speţă, Francis — conte de Bothwell — un duşman al regelui care a fost adeseori acuzat în acte ca unul care făcea să se dezlănţuie „furtunile" (aspectul tragicomic al acestor persecuţii este acela că motivul pentru care regele n-ar fi putut fi câtuşi de puţin atins de făcăturile forţelor întunericului se datora faptului că era „un om al lui Dumnezeu", lucru care i s-ar fi transmis, chipurile, diavolului prin intermediul torturii la care era supusă vrăjitoarea). Iar apariţia de-a lungul veacurilor a acelor *crops* ar putea trece ca fiind în strânsă legătură cu diavolul, mai ales atunci când acele *crops* se formau lângă cromlehuri (complexe megalitice păgâne), aşa cum s-a întâmplat, bunăoară, în timpurile moderne, în diverse rânduri, în cazul celebrului Stonehenge. Această idee a fost împărtăşită de prof. Terence Meaden, care consideră faptul că monumentele înălţate în Neolitic n-au fost altceva decât un tribut plătit acelor crop circles ale epocii.

Din citirea documentelor din vechime aflăm că tocmai în vecinătatea cromlehurilor obişnuia să se manifeste cel ce era luat drept un diavol; iar în anul 1661 Jonet Miller din Edimburgh se întâlnea cu diavolul — „care avea înfăţişarea unui tânăr" — lângă un menhir (o piatră monolitică, componentă a cromlehului). Iar cercetătorul Grillet de Givry scrie următoarele: „Sabatul se ţinea între menhirele din Carnac, în Bretagne; sau pe muntele Blocken din Germania, în templul păgân din Blokula, Suedia, sau pe muntele Puy de Dome din Auvergne". Şi vrăjitoarele franceze — ca Estebene de Cambrue din districtul Amou (1567) — se întâlneau cu diavolul pe o stâncă în jurul căreia trebuiau să dănţuiască. Şi ca şi în cazurile engleze, „diavolul" era un bărbat negru, îmbrăcat în veşminte negre şi care avea — după unele versiuni — şase până la opt coarne pe cap (aşadar avem de a face aici cu o iconografie diferită de cea tradiţională şi care ne aduce aminte de mai sus amintitul chupacabras). Şi, printre altele, „diavolul" apărut la sabat a spus — şi aici avem în vedere mărturisirea lui Silvain Nevillon, judecat ia Orleans, în anul 1614 — a spus că se numea Orthon, adică la fel ca unul dintre extratereştrii care i s-ar fi înfăţişat în anul 1950 „contactatului" american George Adamski.

LEGĂTURI EXOGAMICE

Şi în cazurile franceze diavolii intrau în dormitoare. Una din cele două surori ale căror proces a avut loc în anul 1652 a spus că „diavolul intrase în dormitorul ei pe fereastră; avea înfăţişarea unui motan şi apoi se transformase într-un bărbat îmbrăcat în haine roşii". Vrăjitorul Andro Man din Aberdeen a mărturisit, în anul 1597, că avusese legături, cu şaizeci de ani mai înainte şi în casa mamei sale, „cu diavolul care avea înfăţişarea unei femei ce se numea regina Elfinilor". Unirea aceea avusese loc pe vremea când Andro era, cu siguranţă, un tânăr (fapt petrecut în multe cazuri de *abductions* să ne gândim la cazul Villas Boas); din acea unire s-ar fi născut un copil care ar fi fost luat mai apoi de fiinţa aceea, aşa cum se relatează în fragmentul din procesul verbal pe care îl redăm mai jos: „Tu ai mărturisit că acum treizeci şi doi de ani te-ai împreunat cu acel spirit diabolic, regina Elfinilor şi că din acea unire ai avut mai mulţi copii pe care i-ai mai văzut de atunci". Acest din urmă amănunt, al naşterii unor hibrizi care li se iau părinţilor şi li se arată mai apoi, după anumite intervale de timp celor ce le-au dat viaţă este cunoscut în literatura ufologică drept „prezentarea copilului" (la ce anume ar folosi acest lucru nu este câtuşi de puţin clar). „Regina acelor Elfini" (adică a elfilor) cu care avusese legătură Andro Man ar fi fost văzută, chipurile, şi de alte vrăjitoare printre care şi de una din Aberdeen, Marion Grant, care ar fi văzut-o pe regină în compania unui diavol-servitor numit Chrislsunday, dar şi de Bessie Dunlop (1576) care a spus că diavolul „ei", Thom Reid, „primea porunci de la regina Elfamilor", care regină i-ar fi apărut Bessie-ei în dormitor după o naştere. Descrierea făcută de aceasta pare a fi identică cu cea făcută demonului apărut cu un secol mai târziu — în haine diferite, dar tot de culoare închisă — în anul 1670, în provincia Elfdale din Suedia. Fapt care ne face să ne gândim că aceste întâmplări ar fi reale, deoarece este un lucru imposibil ca o cronică să se fi inspirat din alta dat fiind caracterul secret al proceselor verbale; aceasta în ciuda tezei vehiculate pe la mijlocul secolului al XVIII-lea de către omul de ştiinţă Gerolamo Tartarotti care era convins că acele zboruri spre sabaturi s-ar fi datorat unor halucinaţii provocate de obicei de o alimentaţie necorespunzătoare sau de post, ca şi de consumarea în neştire a unor ierburi că mătrăguna sau a unor ciuperci ca amanita muscaria — în măsură să provoace coşmaruri şi halucinaţii — şi până şi a secarei — folosită de obicei pentru facerea pâinii — secară care este adesea contaminată de un parazit — cornul de secară, ce conţine un element chimic asemănător LSD-ului (această teză a fost reluată de curând de medicul Robin Cook în romanul *Alterări,* care medic a enunţat şi o altă ipoteză şi anume aceea că mătura pe care ar fi zburat vrăjitoarele ar fi fost în realitate un băţ uns cu o alifie conţinând nişte substanţe halucinogene. În timpul ritualurilor satanice, băţul acela, venind în

contact cu mucoasele părţilor intime, provoca nişte stări numite „psihedelice”). Cât despre pista LSD, aceasta este valabilă în parte; biologul Giorgio Pattera, după ce i-a examinat pe subiecţii italieni ce fuseseră răpiţi, a descoperit faptul că imediat după ce au fost luaţi cu sila la bordul OZN-ului acestora le-a crescut cu mult serotonina din sânge; iar LSD este legat tocmai de serotonină! Acest lucru duce cu gândul la faptul că într-un anumit fel Omuleţii cenuşii le-ar provoca celor răpiţi un dezechilibru care i-ar face să aibă viziuni şi halucinaţii şi aceasta poate tocmai pentru a le denatura amintirea reală a celor întâmplate (amintire care le este şi ştearsă uneori în mod parţial prin inocularea unei „memorii false”, de acoperire). Aşadar „diavolul” (Omuleţul cenuşiu) avea acelaşi mod de comportare încă din secolul al XVI-lea!

SĂ FIE, OARE, NUMAI VINA DROGURILOR?

În acest studiu nu am luat în considerare — cu bună ştiinţă — acele cazuri provocate de folosirea substanţelor halucinogene; este îndeobşte cunoscut faptul că multe dintre vrăjitoare — aşa cum relatează şi papa Grigore IX în scrierea sa *Vox in Rama* — „le pupau în fund (la propriu) pe broaşte; iar altele le pupau pe gură sau lingeau limba sau balele acestor jivine”. După cum se ştie, în pielea unor specii de broaşte se află nişte glande care secretă o substanţă iritantă şi având principii neuroactive. În afară de aceasta, glandele broaştei celei mai răspândite, broasca râioasă, *Bufo vulgaris,* produc nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci şi şase de substanţe active biologic, printre care compusul 5-OH-DMT sau bufoteina care au proprietăţi halucinogene deosebit de puternice. Despre compusul DMT a scris deja biologul şi ufologul Giorgio Pattera din Parma, că: „Este un fapt dovedit acela că unele substanţe endogene cu o puternică acţiune psihomimetică, ca encefalinele şi endorfinele şi care au fost experimentate cu succes pe şobolani încă din anul 1976 sunt foarte asemănătoare derivaţilor indolului — precursorul unui important mediator chimic cerebral, *serotonina.* Acest aminoacid capătă o importanţă deosebită în desfăşurarea procesului acelor *abductions* (răpiri) dat fiind că numeroase studii au relevat o creştere anormală a acestui aminoacid în sângele indivizilor supuşi acelor aşa-zise răpiri a lor de către nişte entităţi extraterestre.

Toate aceste substanţe, care, aşa cum s-a mai spus, sunt produse în mod autonom de către metabolismul uman, sunt în măsură să producă în organism nişte efecte deosebite pe seama sistemului nervos central, efecte egale acelor produse de unele principii active descoperite de cercetători — începând cu anii ’50 — în nişte *ciuperci* (Psilocybe,

Stropharia, Conocybe, Panaeolus) care cresc în mod spontan în partea de Sud a Mexicului. Principiile active prezente în aceste ciuperci, numite în graiul local Teonanacatl (= carne divină) sunt tocmai de aceea numite *psilocibină* şi *psilocină* şi erau folosite de populaţiile indigene, împreună cu alte substanţe halucinogene, în ritualurile magice şi divinatorii. Nişte descrieri ale efectelor provocate de consumul acelor soiuri de ciuperci se pot găsi în relatările istoriografilor care i-au însoţit pe Cortes şi Pizarro în cuceririle lor din America Centrală. Cercetările efectuate în comun de către etnografi, botanişti şi farmacologi au relevat faptul că ingerarea a 10-15 mg de psilocibină per individ adult este de ajuns pentru a-i provoca acestuia *tulburări ale percepţiei spaţiotemporale* şi tulburări neurovegetative (ca greaţă, cefalee, midriază, bradicardie, hipotensiune). Efectele pot dura aproximativ 2-4 ore.

De curând nişte specialişti neurofiziologi au demonstrat faptul că o substanţă foarte asemănătoare celor menţionate mai sus — atât din punct de vedere chimic cât şi farmacologic — denumită DMT *(dimetiltriptamină)* este produsă în mod spontan de creierul uman. Chiar dacă scopul în care este produsă aceasta rămâne deocamdată necunoscut, s-a putut dovedit că DMT este una dintre substanţele cele mai „sprinţare" din trupul omenesc. Într-adevăr, aceasta rămâne în circuit numai 5 minute şi i se poate observa prezenţa în fluidul cerebrospinal, dar după acest scurt interval de timp nişte cantităţi destul de mari din această substanţă se întorc repede în organism la nivelurile de bază. Şi substanţa aceasta atinge cea mai mare concentraţie între orele 3 şi 4 ale dimineţii, perioadă care îi corespunde de obicei fazei REM (Rapid Eye Movements) a somnului. În luna mai a anului 1997 etnobotanistul Terence McKenna a enunţat o teorie proprie în legătură cu substanţa DMT şi cu efectele acesteia asupra organismului uman. Acest specialist susţine că studierea acestei substanţe — care se găseşte şi în unele esenţe vegetale din pădurile amazoniene (Psycotrio viridis, Desmenthacellanoianthus) cunoscute din timpuri străvechi de unele triburi indigene din Columbia şi Ecuador — ar putea aduce o contribuţie câtuşi de puţin neglijabilă la cercetările privind problematicile legate de aşa-zisele răpiri efectuate de extratereştri, fără a avea însă pretenţia de a găsi explicaţia fenomenului OZN.

Specialistul McKenna afirmă cu bună ştiinţă faptul că la numai 15 secunde de la ingerarea substanţei DMT apare senzaţia că te afli, aşa dintr-o dată, într-un loc neobişnuit, cu totul diferit de cel în care te aflai mai înainte de a intra în starea de tulburare a conştiinţei. Numeroase persoane care s-au supus de bună voie la experimentul cu DMT au relatat faptul că s-au trezit în interiorul unor *farfurii zburătoare* şi că au petrecut *cam trei minute raportate la timpul nostru*

printre nişte ciudate *maşinării ale elfilor,* manevrate de nişte *creaturi mici de statură,* cu pielea de culoare cenuşie, cu ochii mari şi cu un cap uriaş şi că s-au trezit mai apoi din nou în casa lor fără a purta vreun semn vizibil al aventurii prin care trecuseră. Nişte imagini asemănătoare — dacă ne gândim bine — celor pe care le relatează dintotdeauna acele populaţii obişnuite — din tradiţie culturală sau necesităţi de mediu — cu consumul de substanţe psihotrope şi anume de la aborigenii australieni la azteci, de la indienii amazonieni la populaţia maya şi aşa mai departe.

Cu alte cuvinte, prin efectele substanţei DMT, în fiecare noapte Omul — cufundat adânc în somn — se apropie după cât se pare de alte dimensiuni care aparţin unei realităţi *efective, dar deosebite* de cea în care se află în starea de trezie şi căreia îi păstrează, anevoie, o vagă, ancestrală, amintire. Şi, ce mai calea-valea, trebuie să recunoaştem „faptul că extratereştrii există ca atare, dar că putem stabili legătura cu ei *numai şi numai* cu ajutorul minţii noastre".

Faptul că în cazul fantasmagoriilor vrăjitoarelor în legătură cu nişte extratereştri nu fusese vorba despre nişte simple halucinaţii este dovedit până şi de scrierea *Assempro 38* (Pilda 38) datorată călugărului Filippo degli Agazzari care spune cum că „zborul" acela fusese cât se poate de adevărat (şi uneori cu întorsături tragice, adică aşa ca în cazul acelor *abductions* din zilele noastre, răpiri, ce mai, efectuate cu ajutorul razelor de lumină): „Şi a fost odată un om care vrând el să aibă şapte talanţi s-a încredinţat diavolului; un diavol care, în acele ocazii, avea chip de om şi care diavol — atunci când a venit sorocul, vadeaua birului, l-a luat şi l-a dus cu el în slava cerului pe nenorocitul de datornic. Şi l-a dus şi l-a tot dus în slava cerului, atât de sus, încât muierea aceluia nu avea chip să-l mai vază. Şi dracul i-a luat acelui om şi sufletul lăsându-i trupul să cază pe pământ".

Tot în legătură cu acea „prezentare a copilului", în anul 1588 Alison Peirsoun a fost învinovăţită de faptul că le-ar fi vizitat pe acele „Bune Vecine" (vrăjitoarele) şi pe „regina acelor Elfame pe care n-o văzuse de şapte ani". Această imagine neobişnuită i-ar fi apărut însoţită fiind de nişte copii (trei la număr) şi învăţătoarei Jean Weir din Dalkeith, în anul 1670, în timp ce învăţătoarea îşi vedea de treaba ei într-o şcoală. Într-un proces verbal al judecăţilor din Val di Fiemme, întocmit în ziua de 21 ianuarie 1505, se consemnează faptul că „vrăjitoarea" Margherita di Cavalese „venise în zbor pe deasupra muntelui Val şi pe deasupra izvoarelor, mai mult de o mie de leghe, taman până jos la mori" şi împreună cu nişte fârtaţi de ai ei schilodea şi mânca vitele unui ţăran din Moena. Diavolii puteau să răpească fiinţele omeneşti şi preţ de mai multe zile. Isobel Haldane, din Perth, Australia, a spus, în anul 1607, că ar fi fost luată şi dusă de un diavol „pe un deal locuit de iele şi unde a rămas timp de trei zile, de joi şi

până duminică la amiază", până ce i-a fost dat să-l întâlnească pe un diavol cu barbă sură care a dus-o îndărăt. În documentele proceselor din Val di Fiemme, din zona Trentino, se consemnează că vrăjitorul Giovanni Delle Piatte ar fi mărturisit, în decembrie 1504, în legătură cu întâlnirile sale cu diavolul, care avea înfăţişarea unui „călugăr mare de statură şi negru şi înveşmântat în straie negre". Iar „călugărul acela mare şi negru" obişnuia să-i răpească pe adepţii lui — nu se spune în ce chip anume — „ducându-i într-o clipită dincolo de lac; şi-i băga într-o peşteră dintr-un munte în care se afla o uşă care se deschidea şi se închidea singură cu iuţeala fulgerului, aşa că trebuia să intri acolo foarte repede pentru că altminteri erai strivit şi făcut praf (şi nu par, oare, toate acestea a fi elementele unei povestiri SF? — nota autorului)". Iar acolo un alt diavol cu chip omenesc şi până şi cu nume de pământean, Eckart, „le atrăgea atenţia oamenilor că nu puteau rămâne acolo mai mult de un an, pentru că, altminteri, nu mai puteau ieşi din acel loc". Şi vrăjitorul Delle Piatte mai mărturisea faptul că „făcuse înconjurul lumii întregi în cinci ceasuri" pe „nişte cai negri" şi că avea cunoştinţă despre nişte „vrăjitoare care, cu ajutorul diavolului, stăpânul lor, puteau să facă să se stârnească furtunile" şi mai ştia el şi despre furtişagul unor boi care erau schilodiţi şi daţi hrană vrăjitoarelor (fapt care ne pune în corelaţie cu fenomenul mutilării animalelor de către extratereştri); iar o altă vrăjitoare din Val di Fiemme — judecată împreună cu Delle Piatte — Margherita Tesadrello di Tesero, adăuga faptul că „boii erau mâncaţi înăuntrul unui cerc" şi că uneori, după acele întruniri, ea simţea nişte dureri nemaipomenite care, spre deosebire de durerile şi bolile obişnuite, au chinuit-o toată viaţa: „Şi am bolit vreme de opt zile şi de atunci mi s-a scrântit şi mintea".

Cu începere din secolul al XVIII-lea vina zborurilor nocturne şi a dispariţiilor de oameni, pusă pe seama diavolului, a fost pusă pe seama zânelor cu puteri nefaste — ielele. Astfel că in anul 1673 — după cum s-a relatat — doctorul englez Alan Moore a fost „răpit de iele" sub ochii a doi martori. Şi tot pe seama „ielelor" au fost puse şi alte dispariţii înregistrate între anii 1691 şi 1845.

THE LITTLE GREEN MEN (OMULEŢII VERZI)

Arta naivă medievală era plină de povestiri în legătură cu existenţa unor „omuleţi verzi" (care sunt înfăţişaţi până şi în zilele noastre pe reclamele de la intrarea acelor „pubs" britanice) care aparţineau lumii spiriduşilor (sau Lumii Piticilor). Cea mai ciudată relatare despre aceste lucruri — reprodusă în scrierea *The fairy mythology* — ne informează despre descoperirea în comitatul Suffolk;

pe vremea regelui Ştefan, a doi copii, băiat şi fată, „cu înfăţişare omenească, mai puţin culoarea verde a pielii lor. Graiul lor nu putea fi înţeles, astfel încât nu se putea comunica, vorbi cu ei decât prin gesturi”. Potrivit legendei, cei doi copii se hrăneau numai cu fasole şi veneau dintr-o lume în care toţi cei ce trăiau acolo erau de culoare verde şi în lumea aceea a lor nu exista soare, ci numai un amurg veşnic. După câte spuneau cei doi copii, ei ar fi ajuns acolo pe Pământ după ce străbătuseră o peşteră mare de tot. Această anecdotă neverosimilă era legată, după toate probabilităţile, de tradiţia celtică potrivit căreia verdele era considerat a fi culoarea morţilor, iar fasolea — hrana celor răposaţi; legenda aceea a fost mai apoi popularizată de către cunoscutul autor de scrieri cu caracter enigmatic, Colin Wilson în cartea sa *Realităţi inexplicabile* (editura Rizzoli), ca fiind o întâmplare petrecută aievea, în anul 1887, dar în satul spaniol Banjos; întâmplarea aceea va fi fost născocită, după cât se pare, de cronicarul medieval William de Newbury, care în scrierea sa *De Viridibus Pueris* vorbeşte despre apariţia neobişnuită a doi copii — un băiat şi o fată — având amândoi pielea de culoare verzuie şi care şi-ar fi făcut apariţia în satul Alpittes, în apropiere de Bury St. Edmunds, în Anglia, în secolul al XII-lea. După ce au fost îngrijiţi de oamenii locului şi au început s-o rupă pe englezeşte cei doi copii au spus că fuseseră aduşi acolo — teleportaţi cum s-ar spune — „din San Martino — tărâmul amurgului” — fapt care duce cu gândul la legendele moderne despre tărâmurile lumii subpământene (acea Agartha tibetană şi Scobitura din Pământ — buncărul — naziştilor...).

În anul 1188 Giraldo de Barri — cunoscut mai bine cu numele de Giraklus Cambrensis — a scris *Itinerarium Cambriae*. În această scriere îl menţionează pe preotul Eliodor care, pe când avea doisprezece ani (deci cam prin anul 1130) s-ar fi întâlnit cu „două fiinţe ciudate care aveau pielea de culoare verde”. Cele două fiinţe, nişte piticanii, l-ar fi condus într-un tunel subpământean pe care după ce l-au străbătut au ajuns pe un tărâm luminos, cu râuri multe şi pajişti întinse şi păduri, dar care tărâm „se bucura de foarte puţină lumină a soarelui în timpul zilei, iar noaptea nu se bucura de lumina lumii şi a stelelor”. Omuleţii aceia, care locuiau pe acele meleaguri, erau de felul lor vânjoşi şi-şi duceau zilele mai mult cu verdeţuri şi cu lapte prins cu şofran; iar pe acele meleaguri până şi dobitoacele şi printre acelea şi caii erau mici de statură. „Şi toate acele creaturi ţineau la mare preţ adevărul”. Iar băiatul, fiindu-i pe plac lumea aceea, s-a mai dus de multe ori acolo. Într-o bună zi a pus mâna pe o minge de aur, care îi aparţinea fiului Regelui acelui tărâm, cu gândul să i-o arate mamei sale o dată ce avea să iasă de acolo din măruntaiele Pământului, pentru a o convinge o dată pentru totdeauna de peripeţiile lui. Dar nici nu apucase să ajungă acasă când nişte *piticanii* apărute ca prin minune lângă el i-au luat

mingea şi s-au făcut apoi nevăzute. Şi de atunci intrarea în lumea aceea vrăjită i-a fost interzisă pentru totdeauna. Vreme de un an de zile Eliodor a tot încercat să pătrundă acolo, dar încercările sale repetate au fost în zadar. Inspirându-se din folclorul local al spiriduşilor sau „Pitti“, aceste povestiri, ca şi altele cu totul imaginare ar fi putut da naştere locului comun al acelor extratereştri cu „pielea verde” (little green men) atât de dragi literaturii ufologice din prima perioadă a Anilor Cincizeci, precum şi presei de senzaţie şi revistelor americane de SF care au vehiculat, această imagine ani şi ani de-a rândul. Acei Pitti ai oamenilor simpli erau într-adevăr verzi, din două motive: dat fiind că erau nişte spirite ale naturii şi apoi pentru că erau în stare să se mimetizeze, să se adapteze la culoarea vegetaţiei pădurilor (nu întâmplător în reclamele firmelor acelor *pubs* sunt înfăţişaţi cu arbuşti pe cap). Acel „Green Man“ (sau „Jack-in-the Green” pe care l-am văzut pe firma unui han din satul Great Wymondley, din comitatul englez Hertfordshire) era „misteriosul spirit al copacilor care îşi făcea apariţia de armindeni” — ne lămuresc cercetătorii Janet şi Colin Bord şi care reprezintă reînnoirea naturii. În unele imagini era înfăţişat îmbrăcat într-un fel de salopetă din solzi care se mula pe trup şi stând într-un *crop* (pentacul — talisman în formă de cerc) desenat pe pământ. Este interesant de remarcat faptul că uneori acei Pitti erau asociaţi cu frecventarea siturilor arheologice megalitice din Anglia cunoscute cu numele de cromlehuri (dintre care cel mai renumit este Stonehenge); lângă acele pietre păgâne vrăjitoarele din vechime îşi săvârşeau ritualurile şi tot acolo, la Stonehenge, au apărut, în timpurile mai noi, acele *crop circles*; o veche stampă din secolul al XVIII-lea îl înfăţişează tocmai pe unul din aceşti preoţi păgâni care se roagă în faţa unuia dintre aceşti megaliţi pe care o parte a literaturii ufologice îi atribuie intervenţiei extratereştrilor. Ar mai fi de remarcat legătura dintre acele *crops,* extratereştri şi cromlehuri şi întâmplarea (cu totul inedită şi cercetată de subsemnatul) cu apariţia „omuleţilor verzi” în fosta carieră de piatră din Bertignano di Viverone (Vercelli) care ar fi fost văzuţi pe la sfârşitul anilor Patruzeci de către un domn din Torino. De notat faptul că fosta carieră de piatră are o formă perfect circulară şi este înconjurată de douăsprezece blocuri de piatră vulcanică aşezate în mod ritual ca într-un cromleh. Cercetătorul Dario Spada a scris următoarele: „Una dintre ipotezele enunţate pentru a se explica apariţia în rândurile oamenilor simpli a acelor credinţe este aceea susţinută la vremea sa de antropoloaga engleză Margareth Murray, egiptoloagă contestată ca atare dar şi cunoscută autoare de studii în legătură cu vrăjitoria în Europa, care în cărţile sale a pus în corelaţie directă credinţele în elfi şi zâne cu cele în vrăjitoare susţinând ea faptul că toate aceste făpturi erau unul şi acelaşi lucru şi că se trăgeau

din nişte populaţii autohtone care se stabiliseră în vremuri străvechi în unele regiuni din Europa de Nord. Ipoteza aceea — respinsă în întregime astăzi de către cercetătorii mai demni de crezare — a fost reluată mai apoi de Gerald B, Gardner, cercetător în materie de vrăjitorie, mare maestru al unui *coven* (cerc de vrăjitoare — nota autorului), dispărut în anul 1964, fost director al Muzeului Vrăjitoriei din insula Man, care era convins de faptul că Oamenii Mărunţi ar fi fost la origine o civilizaţie de pitici de stirpe preceltică şi care civilizaţie s-ar fi răspândit în timpuri foarte îndepărtate pe o arie foarte întinsă din Europa, dar care, în afară de tradiţia orală, n-a lăsat nici dovadă a existenţei ei".

Într-o formă asemănătoare celei Omuleţilor cenuşii era înfăţişat diavolul în străvechile măşti din lemn din Sardinia; în afară de coarne, avea în comun cu extratereştrii capul în formă de triunghi şi ochii ovali. Într-una din aceste măşti are pe frunte o emblemă formată dintr-o floare în interiorul unui cerc asemănător unui crop apărut în Marea Britanie în secolul XX (şi care simbolizează ceea ce Liga Lombardă a rebotezat „soarele padan". Acest „soare" este înfăţişat în multe rozase ale bisericilor din regiunea Le Marche; într-una din acestea sunt înfăţişate şi două lumini de OZN-uri perfect simetrice care se află lângă soarele padan. Aceste lumini ar fi apărut, chipurile, pe Monte Monaco între luna mai şi luna septembrie 1420. Specialiştii în astronomie nu înţeleg ce legătură ar fi între aceste elemente, care legătură pare a fi una ufologică, drept care aceşti specialişti optează pentru un fel de conjuncţie a planetelor căreia cineva i-ar fi conferit o valoare sfântă. Mai trebuie spus că de ani de zile în acea zonă se înregistrează nişte „lumini ciudate", probabil de origine naturală, care se zăresc pe munţi Sibillini. Cercetătorul german Detlef Kraak a descoperit mai multe picturi străvechi care înfăţişează nişte făpturi fantastice pe fundalul acelor munţi...).

Şi tot în legătură cu diavolul şi OZN-urile, într-o altă reprezentare, o gravură de Jacques Auchan bazată pe textul *Este o vrajă, o iluzie* a lui Claude Gillot (începutul secolului al XVIII- lea), unul din diavolii veniţi la sabat este clasicul pitic macrocefal cu bărbia ascuţită şi cu ochii ovali, în a cărui înfăţişare — chiar aşa pocită cum e de tradiţia populară — nu este greu de recunoscut aceea a unui Omuleţ cenuşiu!

În ceea ce priveşte graiul vrăjitoarelor, cercetătorul Gregory Zilboorg a încercat o abordare sceptică, fiziologică şi psihologică a textului *Malleus Maleficarum* (Obsesia vrăjitoarelor) şi a scos în evidenţă faptul că inchizitorii credeau că diavolii ar fi fost aceia care ar fi provocat halucinaţii (aşa ca Omuleţii cenuşii); aceasta pentru că s-ar fi interpretat numele diavolului, diabolus, ca fiind compus din *dia* (doi, două) şi *bolus* (bucată), deci „două bucăţi", cele două părţi din om pe care ar fi pus stăpânire diavolul, adică trupul şi sufletul; şi că

toate acestea luate împreună ar fi fost o halucinaţie. Comentând un fragment din scrierea *Malleus Maleficarum* a lui Sprenger şi Institoris (fără a-şi da seama că era vorba de reproducerea unei părţi dintr-un text aparţinând Sfântului Toma în traducerea defectuoasă a lui *Malleus* efectuată de Montague Summers) cercetătorul extrapola următoarele: „Se înşeală cei ce afirmă că vrăjitoria nu există şi că aceasta ar fi rodul imaginaţiei, chiar dacă nu cred că diavolul există numai în imaginaţia unor oameni ignoranţi, unor oameni simpli care în mod greşit pun pe seama unor aşa-zişi diavoli nenorocirile care se abat asupra oamenilor. Dar imaginaţia unora este atât de înflăcărată încât acestora li se pare că văd nişte imagini şi înfăţişări reale şi care nu sunt de fapt decât nişte reflectări ale gândurilor lor pe care ei le iau drept nişte apariţii ale unor spirite rele şi până şi ale unor fantome de vrăjitoare. Dar aceste lucruri sunt contrare credinţei adevărate...". Zilboorg mai sublinia faptul că, potrivit celor relatate în acele documente, demonii ar fi provocat şi fenomenele de *somnambulism* (starea de transă, întâlnită şi în cazurile de răpiri efectuate de către OZN-uri) şi acest lucru a fost dovedit pentru prima oară în scrierea *Capitolari* de către Carol cel Pleşuv, în anul 872, în urma Conciliului de la Ancyra (Ankara, sec. IV). În această scriere se poate citi: „Cu toate că vrăjitoarea încearcă mai întâi toate cele în mintea ei, ea crede că toate acestea s-ar petrece nu în minte, ci în trup. Şi oare cui nu i s-a mai întâmplat în somn sau în nişte viziuni nocturne să fie scos din sine însuşi şi să vadă, aşa dormind, o grămadă de lucruri pe care nu le-a mai văzut nicicând în stare de trezie? Şi tot Zilboorg ne mai informează despre faptul că demonii vorbeau „la urechea celui posedat de ei" (un alt element care se întâlneşte în cazul acelor *abductions,* eu însumi am studiat cazul unui „răpit" care auzea nişte vorbe în urechea dreaptă) şi care demoni acţionau „aşa cum propovăduiau şi Sfinţii Gerolamo şi Crisostomo, cu ajutorul unor puteri naturale, pentru că trupul este supus unor asemenea influenţe, aşa cum sunt acelea ale aştrilor asupra trupului şi mai ales asupra creierului"; şi totodată diavolii păreau a se fi folosit de „nişte cauze externe pentru a se bucura ei de mai mare crezare" (devastările lanurilor de grâu şi aşa mai departe...).

Sfântul Augustin afirma în scrierea sa De *doctrina christiana* (într-un fragment care a fost reluat mai târziu, în secolul al XII-lea, de către Graţian, în *Decretum* — amplul text medieval de drept canonic): „S-ar putea întâmpla în vreun chip anume pe care eu nu-l cunosc şi nu-l pot descrie ca trupul vreunui om să zacă pe undeva în viaţă fiind, dar cu simţurile oprite mai abitir decât în timpul somnului". Această catalepsie a fost pusă mai târziu pe seama diavolilor şi se cuvine să remarcăm faptul că se întâlneşte şi în cazurile moderne de răpiri efectuate de OZN-uri.

În scrierea sa *De praestigiis daemonurn* (1563) protestantul Johann Wier (sau Weyer), medicul personal al ducelui de Cleve, îşi exprimase dezaprobarea împotriva arderii pe rug a vrăjitoarelor, cu toate că nu nega faptul că magia şi vrăjitoria erau nişte îndeletniciri diabolice. „După părerea lui“ — scrie istoricul D.P. Walker „aproape toate acţiunile de magie ar fi nişte halucinaţii subiective provocate de nişte diavoli răi. Pentru că vrăjitoarele, fiind ele femei şi de obicei bătrâne, sunt proaste şi cad lesne pradă diavolului şi de aceea nu trebuie să fie pedepsite atât de aspru...”

RĂZBOIUL TAINIC PURTAT DE ADUCĂTORII DE MANĂ

Un alt element care intervine în cazurile de *abductions* este — oricât de incredibil ar părea acest lucru — este faptul că aceste răpiri par a fi cu neputinţă de efectuat dacă cel ce urmează a fi răpit reuşeşte să-şi concentreze atenţia în cel mai înalt grad. Într-o altă lucrare de a mea cu privire la cazuistica lumii islamice am scris următoarele: „Ori de câte ori Omuleţii cenuşii au încercat să-l răpească pe un pământean şi acesta a reuşit, spre norocul lui, să-şi concentreze atenţia (prin rugăciuni, meditaţie sau fixându-şi gândul asupra unei anumite vibraţii sonore sau a unei anumite lumini) răpirea n-a mai avut loc, ca şi cum acele creaturi ar fi interacţionat mai mult cu mintea noastră decât cu trupul nostru”. În legătură cu acest subiect am strâns material documentar provenind fie din lumea islamică, fie din cea occidentală, din Italia şi din SUA. În toate cazurile, cei ce urmau a fi răpiţi fuseseră, parcă, hipnotizaţi, dar din momentul în care, din fericire pentru ei, reuşiseră să-şi elibereze mintea de sub controlul răpitorilor, aceştia din urmă, dându-şi seama că erau neputincioşi, îi lăsaseră în pace pe acei cobai umani. Acest element se poate întâlni, în mod ciudat, şi în cronicile ecleziastice şi în mit se ascunde sub expresia „în numele lui Dumnezeu” a cărei pronunţare îl pune pe fugă pe diavol. Potrivit celor relatate de inchizitorul basc Miguel de Goiboru, în timpul unui sabat care a avut loc în Spania, la Logrono în anul 1610, o femeie posedată de diavol. Stephanie, ar fi strigat: „Iisuse Hristoase, ce de mai lume!”. În acel moment întregul scenariu vrăjitoresc s-ar fi dus de râpă, fapt care lasă să se înţeleagă cum că în multe din aceste „reprezentaţii” ar exista o componentă halucinantă sau hipnotică demnă de luat în seamă. Adică aşa ca în cazul răpirilor efectuate de OZN-uri!

Alt element întâlnit ar fi acela al credinţei că ar exista un fel de luptă care se duce între extratereştrii care intenţionează să-i răpească

pe oameni şi între aceştia din urmă care se împotrivesc răpirii (persoana din Bergamo care a fost implicată într-o răpire ne-a confirmat acest lucru — sub hipnoză fiind — mie şi doctoriţei psihiatre Giulia D'Ambrosio). Şi acest element poate fi întâlnit şi în relatările vrăjitoarelor; numeroase vrăjitoare, atât din Marea Britanie, cât şi din Italia (Friuli) au vorbit despre acei *benandanti* — aducătorii de mană — un fel de vrăjitori în măsură să iasă din propriul trup pentru a le combate — pe planul influenţei astrale — pe adeptele diavolului şi căror aşa-zişi vrăjitori unii oameni le dedicau un cult deosebit. „Se povestea" — scrie istoricul texan Brian Levack — „despre nişte lupte nocturne între adepţii unui cult al fertilităţii — acei benandanti /aducători de mană/ — şi vrăjitoare. Persecuţia împotriva acelor „aducători de mană" s-a declanşat pe la sfârşitul secolului al XVI-lea şi începutul secolului al XVII-lea. Aceştia îşi închipuiau — mai ales în prima zi de Păresimi — că ar avea harul de a le înfrunta pe vrăjitoare. Magistraţii Inchiziţiei nu puteau înţelege faptul că, potrivit credinţei populare, acei „aducători de mană" ar fi fost şi ei în realitate nişte vrăjitori care aveau şi ei sabatul lor şi cu vremea i-au convins pe adepţii acelui cult străvechi al fertilităţii că erau nişte vrăjitori aducători de rele. Se cuvine să mai spunem aici că — aşa cum au arătat Sprenger şi Institoris în manualul lor
de vrăjitorie — vrăjitoarele se împărţeau în două categorii şi anume acele *mulieres pythonicae* — nişte femeiuşti superstiţioase care se îndeletniceau cu artele divinatorii şi acele *maleficae* — nişte adevărate zgripţuroaice îndrăcite despre care autorii mai sus amintiţi credeau că ar aparţine unei secte secrete în care se putea intra numai dacă i se jura credinţă diavolului. Iar acei „aducători de mană" ar fi reprezentat un fel de a treia putere, al treilea pol, care se războia cu reprezentantele celei de a doua categorii de vrăjitoare. Şi acei „aducători de mană" — aşa cum a stabilit în anul 1570 Biserica regenerată în urma reformelor adoptate de Conciliul din Trento — ar fi fost nişte personaje deosebite care în timpul nopţilor Celor-Trei-Zile-De-Post „formau escorta unui tânăr căpitan ce purta stindardul lui Hristos. Înarmaţi cu nişte tulpini de sorg porneau la luptă împotriva vrăjitoarelor pe care le înfruntau în Câmpia lui Iosafaf. De rezultatele acelor lupte nocturne depindea soarta viitoarelor recolte din Friuli. Dacă biruiau aducătorii de mană, recoltele aveau să fie îmbelşugate, de nu — slabe. Faptul că nu era vorba în acel caz de o pantomimă — ceva între elementul religios şi cel păgân — de o procesiune simbolică şi rituală, pare a fi dovedit de aceea că aducătorii de mană ar fi avut nişte puteri deosebite, paranormale, puteri graţie cărora în zilele noastre ar putea fi calificaţi drept nişte fiinţe senzitive. „Unele dintre aceste fiinţe, fie bărbaţi, fie femei, zburau (o influenţă astrală? — nota autorului) noaptea pe deasupra ţarinilor şi la întoarcerea din bătălie

intrau prin casele ţăranilor şi le dădeau gata proviziile de alimente şi vinul din pivniţe. Dar nu toate aceste fiinţe puteau să devină nişte aducători de mană" — relatează cronicile franceze. „Trebuiau să fie nişte fiinţe alese, adică să se fi născut cu cămaşa pe ele cum se spune, adică să fi fost înfăşurate în acea membrană amniotică". Acest din urmă amănunt este cât se poate de important. După cum ne lămureşte ziarista parapsiholoagă americană Jay Anson, membrana amniotică, un fel de a doua piele care conferă sensibilitate, este o trăsătură caracteristică a fiinţelor dotate cu însuşiri extrasenzoriale. Şi tocmai indivizii cei mai bine dotaţi din punct de vedere senzorial şi „mental" s-au dovedit a fi — în cursul cercetărilor efectuate de mine pe subiecţii răpiţi de OZN-uri — s-au dovedit a fi în măsură să zădărnicească acele *abductions* puse la cale de Omuleţii cenuşii! Şi iată cum acele zboruri nocturne şi sabaturi şi lupte purtate de aducătorii de mană par a ne relata în cheie mitologică şi superstiţioasă, a ne relata în stil de cronici moderne, nişte cazuri de răpiri petrecute în vechime...

În sfârşit, în aceste relatări este demnă de notat coincidenţa mărturiilor celor răpiţi de Omuleţii cenuşii în legătură cu faptul că aceştia din urmă ar fi deţinut nişte vase de sticlă în care s-ar fi păstrat, chipurile, fetuşi de hibrizi umano-extratereştri, aşadar coincidenţa acestui fapt cu credinţa renascentistă potrivit căreia vrăjitorii mai bine dotaţi dobândeau de la diavol puterea de a închide nişte duhuri şi nişte suflete de umanoizi în vase de sticlă pentru a le folosi drept „spirite ale lămpii" în scopurile lor vrăjitoreşti.

Acea „legendă", foarte răspândită în folclorul islamic şi reluată până şi de Louis Stevenson în romanul *Sticla diavolului* menţiona faptul că, preotul Pietro D'Abano ar fi fost stăpânul „unei creaturi păstrate într-o sticlă", graţie căreia ar fi putut să-şi însuşească imediat acele învăţături cuprinse în „trivium şi quadrivium"[3]; şi până şi despre suveranul pontif Silvestru II (Gerbert d'Aurillac) se spunea că ar fi avut un drac pe care-l ţinea ascuns în măciulia cârjei papale. În zilele noastre ufologii americani susţin faptul că misterioasele „vase de sticlă" văzute în astronavele Omuleţilor cenuşii ar fi fost de fapt nişte incubatoare spaţiale pentru creşterea hibrizilor umano-extratereştri obţinuţi prin metodele ingineriei genetice. Această credinţă, îmbrăcată în veşmintele epocii, putea fi întâlnită şi în demonologia secolului al XVIII-lea, potrivit căreia i se atribuia diavolului — aşa cum relatează abatele de Villars — „paternitatea tuturor oamenilor care *vin pe lume fără a se şti cine anume le dă viaţă*..."

CAPITOLUL 4
CERUL VĂZUT DE PE PĂMÂNT

„Iar la Fatima s-a văzut ceva aşa ca o maşină zburătoare
care strălucea... şi pe vremea aceea nici că
se pomenea de OZN-uri...“
(din revista catolică Medjugorje, Torino, 10-94)

Papa acreditează ideea existenţei vieţii extraterestre — OZN-urile la Universitate — Mitologia ufologică — Farfuriile zburătoare dau de furcă Bisericii — Sondajul Alexander — Vaticanul şi programul SETI — Balducci: Extraterestrul - fratele nostru — Specia cosmică — Spiritul răului din OZN-uri — Biblia în viziunea extratereştrilor — Credinţă, revelaţie, viaţa în Univers.

PAPA ACREDITEAZĂ IDEEA EXISTENŢEI VIEŢII EXTRATERESTRE

În ziua de vineri 9 iunie 2000, îndată după amiază, în spaţiul rezervat ştirilor ştiinţifice, *Leonardo,* din cadrul telejurnalului de la RaiTre se transmitea — în legătură cu reluarea misiunilor spaţiale ale SUA — că papa Wojtyla se pronunţa în favoarea explorării spaţiului, neexcluzând el nici posibilitatea existenţei în univers şi a altor forme de viaţă. Dat fiind că nu a fost cu putinţă să se obţină o confirmare a acestei ştiri direct de la Oficiul de presă al Vaticanului, nu sunt nici eu în măsură să confirm ştirea ca fiind autentică; ştire care, având în vedere însemnătatea afirmaţiei făcute de suveranul pontif avea să cântărească greu în balanţă, ca ceva de mare răsunet, care avea să dobândească o valoare covârşitoare mai ales că o asemenea luare de poziţie avea să fie oficializată câteva săptămâni mai târziu după destăinuirea „Celui de al treilea secret al evenimentului de la Fatima” (ţinut ascuns vreme de aproape un secol şi care eveniment a fost considerat de mulţi — în mod mai mult sau mai puţin greşit — ca fiind în legătură cu OZN-urile); în orice caz, evenimentul acela era în măsură să se încadreze într-un climat de deschidere a Bisericii spre o răspândire în mase a acelor „idei inovatoare”. Fapt e că trebuia să existe un dram de adevăr în acea ştire din moment ce imediat după aceea instituţia din cadrul Vaticanului, acea SETI (grupul de studii ecleziastice având drept scop cercetarea privind existenţa vieţii

extraterestre prin ascultarea unor mesaje radio) recunoştea existenţa unor îngeri şi a unor extratereştri! Cel ce vorbea despre aceste lucruri era preotul Jose Luis Funes, care stârnise mirarea celor care îl ascultau cu acea afirmaţie de-a dreptul şocantă: „Extratereştrii există şi sunt fraţii noştri" — şi relatarea este datorată reporterului ştiinţific Franco Foresta Martin (ştire transmisă ziarului *Corriere della Sera*, din ziua de 13 iunie 2000, http://www.cun/italia.net-news/newvatican/htm). Preotul Funes — un iezuit argentinian în vârstă de 36 de ani pe atunci — este un personaj vrednic de luat în seamă: şi anume în afară de faptul că are două licenţe (una în astrofizică şi cealaltă în teologie) mai este cunoscut prin aceea că a studiat şi fotografiat (împreună cu Michele Cappellari) galaxiile SO-Sa în luna mai '99 şi este un colaborator apropiat al părintelui Coyne, preotul iezuit care se ocupă de programul SETI din partea Vaticanului. Funes este membru al VATT (Vatican Advanced Technology Telescope), filiala Grupului de Cercetări de pe lângă Observatorul Vaticanului, cu sediul la Tucson, Arizona, din cadrul proiectului „Stargate" (nume cât se poate de evocator dacă se are în vedere faptul că reproduce cu fidelitate nu numai un celebru film SF — potrivit căruia extratereştrii ar fi împânzit universul cu nişte civilizaţii de umanoizi — dar şi un plan secret al CIA în legătură cu parapsihologia). Din acest grup de cercetări mai fac parte şi iezuiţii Richard Goyle — om de ştiinţă — şi Chris Corbally — vicedirector al Grupului. Funes a publicat un studiu fundamental despre *Discurile galactice şi galaxiile în formă de disc* (care a reprezentat tema congresului organizat la Roma — la Universitatea Gregoriană Pontificală în perioada 12-16 iunie — de către Observatorul astronomic al Vaticanului şi împreună cu preotul George V. Coyne, Enrico Corsini şi Francesco Bertola, de la Universitatea din Padova, profesorul părintelui Funes). „Într-o galaxie tipică — o concentrare de o sută de miliarde de stele — ar putea exista numeroase planete gemene ale Pământului locuite de nişte fiinţe aşa ca noi" — i-a declarat tânărul iezuit ziarului *Corriere della Sera* exprimând nişte păreri, personale ce e drept, dar cântărind greu cât nişte pietre de moară. „Dacă aceste planete există — aşa cum cred eu — atunci ele pot fi considerate drept surorile celorlalte şi rod al Creaţiei. Cred că pe celelalte planete ale sistemului solar există numai nişte forme de viaţă foarte primitive, aşa ca bacteriile sau viruşii. Civilizaţiile evoluate sunt departe de noi, invizibile şi de neatins deocamdată, aşa cum sunt şi îngerii şi ei rod al Creaţiei".

Tăcerea Oficiului de Presă al Vaticanului este întrucâtva de înţeles: se spune că acest birou nu ţine să răspundă la nişte întrebări cât se poate de „arzătoare" (cum ar fi acelea în legătură cu OZN-urile) pentru a evita nişte speculaţii. Şi nu lipsesc exemplele în legătură cu acest lucru, fie ele adevărate fie nu. Bunăoară, de ani de zile circulă

un zvon despre o întâlnire secretă a papei Ioan cu acel guru „contactat": americanul George Adamski, care pretindea că ar fi vorbit cu venusienii. Este adevărat că Adamski a vizitat Vaticanul, dar de aici şi până la a se spune că ar fi fost primit de papă în chip de emisar al extratereştrilor e o cale lungă nu glumă; după cum la fel de adevărat este faptul că papei îi cer audienţă tot felul de fanfaroni şi de smintiţi, ca şi de sectanţi şi de fanatici ai elementului ocult care speculează accesul public săptămânal la Vatican sau scrisorile de răspuns trimise de Biroul de presă pontifical pentru a enunţa şi a vehicula nişte teorii bizare în scopuri publicitare (aşa cum este cazul unui anume domn care susţinea că ar fi avut dovezile trecerii prin Brianza a unui demon extraterestru; şi faptul că în anul 2001 ufologul american „spiritualist", Richard Boylan, a răspândit zvonul că papa ar fi declarat că extratereştrii erau fiii lui Dumnezeu şi că nişte persoane din sferele înalte ale Vaticanului i-ar fi întâlnit în persoană pe acei fii ai lui Dumnezeu!). În legătură cu misterul OZN-urilor, autorităţile ecleziastice se pronunţaseră încă din anul 1950 (iar în anul 1957 preotul Ulderico Magni ţinuse o conferinţă în Statele Unite în care îi vorbise unui auditoriu format din militari despre OZN-uri şi despre viaţa extraterestră). Iar ziarul napoletan *Il mattino* (Dimineaţa) din 1 aprilie 1950 relatând despre apariţiile înregistrate în zonă — dintre care una fusese remarcată şi de astronomul Salvatore Aurino — publica şi interviul pe care i-l luase preotului Giovanni Battista Alfano. „Maestrul" — se relata în ziarul din Napoli — „care astăzi împlineşte 72 de ani şi care este în plină vigoare atât la minte cât şi la trup, ne-a spus că discurile zburătoare puteau să fie un mijloc ştiinţific în curs de experimentare în vederea folosirii ulterioare în război ca mijloc de distrugere. A mai adăugat şi faptul că în multe cazuri putea fi vorba despre un fenomen optic. Dar nici pomeneală de marţieni, la care nu trebuie să ne gândim absolut de loc". Cu o mare doză de ingenuitate — depăşită astăzi de explorările astronautice moderne — prelatul mai spunea, potrivit celor relatate de ziar, următoarele: „Marte se află la o distanţă de multe milioane de kilometri faţă de Pământ. Pentru a se ajunge pe Marte ar fi nevoie de o viteză nemaipomenită. Ar trebui, mai înainte de toate, să se poată traversa spaţiul acela dintre cele două planete şi care se numeşte tocmai spaţiul interplanetar. În această zonă temperatura este de 373 de grade sub zero; şi acolo fierul se preface în fărâmiţe, toate corpurile devin fragile şi până şi metalul cel mai dur se face praf. Şi este lesne de închipuit ce s-ar întâmpla şi cu trupul omenesc. S-ar pulveriza, pur şi simplu!" Şi reporterul conchidea: „Astfel că nu este cazul să ne mai gândim la nişte fiinţe care ar putea veni de pe Marte. Şi cam acestea ar fi lămuririle date de părintele Alfano. Ar putea fi vorba aici despre nişte făpturi asupra cărora omenirea s-ar distra, chipurile, să facă nişte experienţe şi pe

care să le folosească la o adică pentru a se autodistruge. De unde se vede faptul că oamenii şi numai oamenii sunt cei mai puternici factori de distrugere ai omenirii, mai puternici decât cutremurele şi epidemiile şi celelalte calamităţi de acest gen. Să ne ferească bunul Dumnezeu de toate acestea şi să ne dea numai bine!”

OZN-URILE LA UNIVERSITATE

Dar preotul acela se înşela. Se cuvine să spunem că atitudinea sceptică adoptată de părintele Alfano faţă de ipoteza armei secrete, ipoteză atât de răspândită prin anii Cincizeci, nu mai este împărtăşită astăzi de mulţi dintre cei din rândurile clerului. După cum se cuvine să mai spunem că acea ipoteză nu a dispărut cu totul. Nouăzeci la sută din cazurile de apariţii de OZN-uri îşi află, de obicei, alte explicaţii; ba chiar în jurul fenomenului respectiv a fost creat de-a lungul anilor un adevărat mit. Am vorbit despre acest lucru cu doamna doctor Stefania Genovese, prima femeie care a obţinut licenţa în filozofie (la Universitatea din Milano) cu o teză despre OZN-uri, intitulată *La mitopoiesi ufologica* (Mitologia ufologică) sau crearea mitului despre OZN-uri. Doamna doctor Genovese a scos în evidenţă faptul că în jurul fenomenului OZN a fost creată o mitologie falsă, dincolo de orice obiectivitate şi materialitate a fenomenului în sine. Şi a vorbit despre acest lucru în teza sa în elaborarea căreia a întâlnit numeroase obstacole. „Nu a fost deloc uşor” — ne-a declarat dânsa „deoarece a trebuit să lupt împotriva prejudecăţii care a existat dintotdeauna în legătură cu subiectul respectiv. Dar până la urmă, înarmată fiind şi cu o mare doză de încăpăţânare, mi-am luat licenţa în filozofie la Universitatea de Stat din Milano. Conducătorul ştiinţific al lucrării de diplomă a fost profesorul Giulio Giorello, susţinătorul teoriei existenţei vieţii extraterestre (care cu ani în urmă l-a adus în Italia pe celebrul exobiolog Paul Davies); lucrarea mea a plăcut şi s-a bucurat de recunoaştere şi pe plan internaţional. Astfel că Universitatea din Barcelona mi-a acordat premiul Zurich, ex-aequo cu un student american”.

Titlul lucrării ar putea induce în eroare; dar doamna doctor Genovese nu este câtuşi de puţin o sceptică şi ţine să lămurească numaidecât lucrurile: „Încă de pe când eram o copilă” — ne povestește dânsa — „am fost fascinată de ufologie; subiectul acela mi-a plăcut atât de mult încât în timp ce copiii de vârsta mea îşi cumpărau jucării sau discuri cu cantonete, eu strângeam toate cărţile SF pe care le găseam, de la autori ca Peter Kolosimo la Roberto Pinotti şi de la Charles Berlitz la Erich Von Daeniken. Credeam în mod neabătut în extratereştri, iar mai apoi, pe măsură ce am crescut, am

dobândit un spirit critic mai puternic care m-a făcut să arunc cărţile acelea pentru că le consideram prea exagerate, prea pline de elemente de senzaţie, prea îndepărtate de realitate. Eu eram în căutarea unei viziuni mai ştiinţifice a fenomenului cu pricina pe care nu reuşeam să o găsesc în numeroasele cărţi prea accesibile tuturor care circulau pe vremea aceea. Nu credeam nicidecum că toate informaţiile cuprinse în acele scrieri puteau fi demne de crezare, că puteau fi verificate. Dar mai apoi, pe vremea când eram studentă, am avut prilejul să vizitez EURATOM-ul din Ispra, Varese. Acolo fusese organizată o expoziţie a cluburilor ştiinţifico-culturale ale Centrului; şi spre marea mea surprindere am dat acolo peste un stand ufologic; era cel al CUFOC, *Clubul UFO* local, din zona Varese, condus cu cea mai mare seriozitate de inginerul belgian Marcel Delaval. Am fost cât se poate de surprinsă de standul pe care îl amenajaseră acolo: avea o mulţime de cărţi SF de autori de renume din diferite ţări şi toate de ţinută ştiinţifică. Iar Delaval a fost cât se poate de darnic cu informaţiile. Mi-a arătat o carte a autorului englez Hilary Evans, intitulată *Alterate state of consciouness* care dădea acelui fenomen o nuanţă psihologică punând în corelaţie miturile şi folclorul, apariţiile extraterestre cu povestirile despre spirite şi spiriduşi. Cartea aceea m-a fascinat cum nu se putea mai mult. Atunci când am întrebat care era motivul unui atât de mare interes — deşi ştiam foarte bine cum era privită acea problemă în Italia — mi s-a răspuns că în străinătate mulţi studenţi îşi luaseră licenţa cu teze despre fenomenele OZN. Drept care Delaval m-a îndemnat să fac şi eu acelaşi lucru; iar materialul pe care mi l-a pus la dispoziţie — aflat în nişte cutii cât toate zilele — a făcut să se aprindă din nou vechea mea pasiune. Şi aşa s-a născut teza mea de licenţă având drept subiect OZN-urile... Voiam în acel mod să tratez fenomenul cu pricina la nivel universitar, în mod ştiinţific; şi mai voiam să sensibilizez acel establishment academic.

Dar nu a fost câtuşi de puţin un lucru uşor. Îndrumătorul lucrării mele, care făcea parte din grupul sceptic Cicap, mi-a spus răspicat că nu voia ca lucrarea mea să fie o teză asemănătoare celei a lui Nathan Never sau Martin Mystere; astfel că textul original al lucrării mele a suferit mai multe modificări şi a dobândit acea nuanţă sceptică ce apare la prima vedere. Dar dacă se citeşte bine printre rânduri se descoperă faptul că concluziile la care ajung eu nu sunt deloc negative. Am fost dintotdeauna o „posibilistă” şi de când cercetez eu însămi apariţiile de OZN-uri mi-am putut da seama de faptul că acel fenomen este mult mai complex şi mai puţin uşor de explicat decât se crede. Şi voi spune şi mai multe şi anume că nu împărtăşesc atitudinea numeroaselor reviste ştiinţifice care banalizează fenomenul OZN; explicaţiile pe care le dau acestui fenomen sunt cât se poate de sumare. Ştiinţa ar trebui să studieze fenomenele OZN şi nu să le

tăgăduiască. Fără îndoială că farfuriile zburătoare aparţin, chiar dacă într-o măsură mai mică domeniului mitului şi folclorului, aşa după cum sunt convinsă de faptul că militarii se folosesc de mijlocul răspândirii unor ştiri despre OZN-uri pentru a camufla în acest fel experienţele lor secrete. Dar trebuie să mai avem în vedere şi numeroasele interpretări greşite. În anul 1983 eu însămi am văzut trei *lumini* dispuse în formă de triunghi care păreau a urmări un bolid, dar care după cât se părea făceau parte din acel bolic care se va fi aflat în faza de intrare în atmosferă şi care a fost semnalat de mii de persoane, în Franţa, Lombardia, Piemont, Veneto. Fapt care nu înseamnă că — repet acest lucru — fenomenul OZN n-ar exista. UFO/OZN/ nu înseamnă altceva decât Unidentified Flying Objects — obiecte zburătoare neidentificate — şi nu neapărat nişte astronave extraterestre, fapt care arată că noi nu cunoaştem adevărata natură a acestor obiecte. Fenomenul ca atare există şi doar obârşia lui dă naştere la nişte discuţii interminabile. Este de semnalat, bunăoară, faptul că începând din anul 1984 la Hessdalen, un orăşel situat în partea de centru-sud a Norvegiei, se înregistrează nişte fenomene ciudate care fac să se îndrepte spre acea localitate ufologi şi oameni de ştiinţă din lumea întreagă. La început, nişte ingineri electronişti au văzut nişte ciudate globuri luminoase deosebit de strălucitoare şi de iuţi; luminile din Hessdalen — cum au fost numite — au fost văzute de nenumărate ori şi înregistrate pe peliculă. Aşadar acel fenomen este cât se poate de obiectiv, astfel că în vara anului 2001 o echipă a CNR condusă de astrofizicianul Massimo Teodorani s-a deplasat acolo pentru o cercetare *la faţa locului* şi a putut dovedi mai apoi existenţa fenomenului prin fotografii şi filme. Oamenii de ştiinţă s-au înarmat cu un spectrograf portabil deosebit conectat la un telescop şi la un sensor electronic numit CCD. Împreună cu Teodorani au mai făcut deplasarea acolo specialiştii de la CNR Stelio Montebugnoli (de la grupul SETI-Italia), Jader Monari, Andrea Cremonini, precum şi o specialistă în probleme de măsurători optice, Simona Righini. Datele adunate de expediţiile precedente nu au fost în măsură să lămurească natura acelor lumini misterioase; drept care mulţi au crezut că Hessdalen ar fi putut fi un avanpost al extratereştrilor; alţii au presupus că ar fi fost vorba despre nişte fenomene naturale necunoscute încă în măsură să revoluţioneze fizica noastră; iar alţii n-au exclus posibilitatea ca acele obiecte zburătoare văzute acolo să fi fost nişte prototipuri secrete dat fiind faptul că în zonă există o bază NATO. De altfel subiectul acesta captivează în cel mai înalt grad; preşedintele american nou ales, George Bush junior, a promis în timpul campaniei electorale deschiderea dosarelor privind OZN-urilor; atât tatăl său cât şi preşedinţii care au urmat au separat net problema posibilităţii existenţei vieţii extraterestre de cea a fenomenului OZN,

aşa cum au făcut şi oamenii de ştiinţă ai grupului SETI; în ceea ce priveşte farfuriile zburătoare propriu-zise, Biserica catolică a lăsat să se întrevadă de curând o oarecare deschidere faţă de această problemă prin participarea monseniorului Corrado Balducci la congresele pe tema OZN-urilor. Iar o parte a ştiinţei oficiale nu este chiar atât de ostilă — aşa cum se crede — acestei probleme. Eu însămi am avut ocazia să-l întâlnesc la un simpozion internaţional de ufologie — care s-a ţinut la San Marino anul trecut — pe Francis Drake — savantul american, părintele cercetării radioastronomice a vieţii extraterestre rebotezată mai apoi programul SETI şi Serendip. Drake m-a felicitat pentru lucrarea mea de diplomă, dar ceea ce mi-a făcut o şi mai mare plăcere a fost faptul de a-l vedea luând legătura cu ufologii, ascultându-i vorbind despre cercetările lor, uitându-se la fotografiile şi la dovezile strânse de ei. S-a dovedit a fi o persoană cât se poate de abordabilă, un adevărat savant în genul lui Galilei, adică unul care se situează pe o poziţie non dogmatică şi deschisă tuturor posibilităţilor, gata să participe la orice discuţie, lucru pe care nu-l fac mulţi dintre oamenii de ştiinţă. Şi mai trebuie spus aici faptul că după şapte ani de la blocarea finanţării programului SETI, oamenii politici din Congresul de la Washington s-au declarat favorabili ideii de reluare a finanţării programului respectiv. Republicanul Lamar Smith a declarat că în acei ani a crescut credibilitatea grupului SETI adăugând el că cercetarea având drept scop descoperirea vieţii în univers ar fi una dintre cele mai surprinzătoare descoperiri din istoria omenirii."

Întrebată în legătură cu propriile-i cercetări în materie de OZN-uri, doamna doctor Genovese a spus următoarele: „Deocamdată nu am un răspuns definitiv în legătură cu natura fenomenului. Din cazurile pe care le-am cercetat, unele conduceau la nişte fenomene naturale; într-unul din cazuri, o doamnă din Saronno, Varese, mi-a spus că ar fi văzut, în ziua de 16 aprilie 2001, o dungă luminoasă care brăzda cerul şi care se îndrepta spre muntele Resegone. Dunga aceea era de mărimea unui avion fără a avea însă caracteristicile acestuia dată fiind luminozitatea deosebită. În acel caz ar fi putut fi vorba despre un meteorit. O apariţie ulterioară, înregistrată la Legnano, a fost explicată prin prezenţa planetei Venus care strălucea puternic pe cer; un alt caz, înregistrat tot în zilele acelea, a rămas nerezolvat. Pe 30 aprilie, în miezul nopţii, un muncitor de la o întreprindere din Saronno a văzut lângă o reţea electrică o sferă luminoasă ciudată a cărei înfăţişare s-a schimbat mai întâi într-una a unui disc de culoare galben-roşcat şi mai apoi a luat forma unui soi de trabuc de culoare gălbui închis. Apoi s-a înălţat şi a dispărut din vedere. Şi acest lucru mă face să mă întreb dacă nu cumva aceste globuri în măsură să-şi schimbe forma nu sunt aidoma acelor lumini din Hessdalen? Să fie, oare, vorba despre nişte plasme energetice necunoscute? Nu-i exclud pe extratereştri, dar

fenomenul OZN poate avea numeroase explicaţii dintre care două par a fi mai importante dacă luăm în considerare faptul că nouăzeci la sută din apariţii îşi află o explicaţie convenţională şi anume aceea a unor forme de energie ţinând de un nou domeniu al fizicii sau poate legate de capacitatea minţii omeneşti şi pe care nu le-am experimentat încă (sau poate că noi înşine născocim cu mintea nişte fenomene OZN); dar poate că ar fi vorba şi despre extratereştrii propriu-zişi; şi nu putem exclude posibilitatea ca vreo formă de viaţă extraterestră să fi ajuns până la noi, acum sau în trecut. De altminteri, în cadrul programului SETI există o secţie numită SETV, care studiază tocmai acest gen de posibilităţi şi, potrivit părerii celor de acolo, nişte sonde extraterestre de recunoaştere ar fi ajuns, cândva în trecut, până aici având drept scop monitorizarea sistemului solar, precum şi acela de a comunica cu noi. Şi dat fiind că tot vorbim aici de spaţiu, ei bine, ar fi o mare risipă de loc dacă am exista numai noi în univers. Pe această poziţie s-au situat — în faze diferite ale vieţii lor — mai mulţi savanţi şi astrofizicieni cum ar fi Carol Sagan şi Frank Drake.

Fără îndoială că există o componentă mitologică a fenomenului cu pricina, dar acest lucru nu înseamnă ca totul este un mit. În anii Patruzeci extratereştrii din ufologie erau identificaţi cu marţienii şi aceasta datorită faptului că cu câţiva ani mai înainte scrierile astronomului Flammarion creaseră mitul marţian, cu tot cu acea inadvertenţă a existenţei unor canale pe planeta roşie. Şi în acest fel s-a înregistrat o producţie nemaipomenită de cărţi SF, în care extratereştrii — *invadatori* prin excelenţă — deveniseră locuitorii planetei roşii, iar marţienii deveniseră un mit al timpurilor moderne şi un fel de religie alternativă pentru alţi fani ai ufologiei cum ar fi acei „contactaţi" George Adamski şi George Hunt Williamson care erau convinşi de faptul că extratereştrii se aflau deja printre noi; şi această credinţă au împărtăşit-o şi unii ziarişti ca americanul Frank Scully, care a răspândit ştirea — care s-a dovedit mai apoi a fi o minciună gogonată — ştirea cu prăbuşirea unor farfurii zburătoare marţiene la Aztec, New Mexico; în pofida dezminţirilor, această ştire-poveste continuă să circule în mediile paraufologice: în anii Nouăzeci doi ufologi americani au reluat-o — considerând-o drept autentică — într-o carte de a lor. Iar nişte reviste din mai toată lumea continuă să vehiculeze nişte imagini standard a extratereştrilor cu o serie de clişee ce se pot întâlni în acele *abductions*. Oricare ar fi natura reală a răpirilor efectuate de OZN-uri, în imaginaţia colectivă extratereştrii rămân aceleaşi creaturi asexuate, hibride, androgine, care simbolizează (în imaginile psihanalitice) refacerea unităţii primordiale, aspiraţia către perfecţiunea divină; iar aceste făpturi hermafrodite mai întruchipează simbolurile-călăuză-a-spiritului din procesul evoluţiei umane. Şi mai sunt considerate aceste făpturi drept

mesagerii cerului, drept nişte mediatori între lumea divină şi cea umană. Dar aici este vorba doar de o viziune de a noastră, cât se poate de subiectivă, care a făcut să se nască numeroase noi credinţe religioase. Extraterestrul acela pirpiriu, cu capul uriaş şi cu ochii de culoare închisă îl întruchipează, după cât se pare, pe om în posibila sa evoluţie viitoare, drept care o asemenea iconografie a avut asupra maselor un efect foarte puternic. Să luăm, bunăoară, cazul răpirilor efectuate de OZN-uri; sociologul Ron Westrum a remarcat faptul că ori de câte ori mijloacele de informare relatează despre un caz de răpire — şi o fac zugrăvindu-l în cele mai mici amănunte — apar şi alte cazuri asemănătoare având absolut aceleaşi caracteristici. Contaminarea care precedă naşterea unui mit este evidentă, fără a-i şterbi, totuşi, din obiectivitate fenomenului în sine. Mitul rezidă în aceea că starea iniţială de uluire a martorului, pierderea mobilităţii şi sensibilităţii corpului, fantasmagoria acelor lumini, ei bine, toate acestea sunt nişte elemente care se găsesc şi în întâlnirile tradiţionale cu acel Altundeva sau cu nişte zeităţi sau cu nişte spirite, spiriduşi, vrăjitoare, demoni şt alte creaturi. Ne confruntăm, aşadar, cu acel ceva care îşi manifestă, dintotdeauna, prezenţa în cultura noastră. Trebuie numai să încercăm să înţelegem ce anume reprezintă acel ceva”.

MITOLOGIA UFOLOGICĂ

Atunci când este vorba de a intra în miezul problemei privind crearea mitului ufologic propriu-zis şi în interpretarea picturilor sfinte cu posibile referiri la extratereştri, atunci limbajul Stefaniei devine mai tehnic, mai criptic: „În creaţia artistică şi îndeosebi în cea de factură sacră“ — declară cercetătoarea noastră — „individul dă adeseori la iveală — ca şi cum le-ar scoate dintr-un nesecat corn al abundenţei — numeroase simboluri de orice fel şi nivel; aceste simboluri capătă nişte funcţii compensatoare şi ilustrative a legăturii pe care a avut-o individul, încă de la începutul începuturilor, cu cerul şi cu divinităţile de acolo. Folosind un mecanism pe cât de drastic pe atât de necesar, imaginaţia artiştilor, creatori de imagini sacre se eliberează din chingile desuete ale realităţii creând nişte reprezentări care trec dincolo de simpla semnificaţie religioasă, dar care dovedesc voinţa de a depăşi nişte temeri primordiale, ancestrale, depăşind prin aceasta şi pragul dintre vizibil şi invizibil, dintre fizic şi metafizic. Şi în acest context se înscrie nevoia omenească de a înţelege valoarea prezenţei individului în lume, planul de evoluţie din care face parte şi el, precum şi nesiguranţa în legătură cu ceea ce-l aşteaptă „dincolo”; elemente, toate acestea, care înlesnesc crearea unor figuri imaginare, a

unor semne care — deşi aparţin unui context religios — sunt transformate, reconstruite şi chiar deformate ajungând să-şi piardă funcţia lor iniţială. Ceea ce dovedeşte, implicit, faptul că cunoaşterea şi interpretarea au baricentre diferite; dar şi într-un caz şi în celălalt avem de a face cu nişte lucruri vizibile şi cu altele ascunse, iar legătura dintre ele se configurează nu prin aut-aut, ci prin et-et".

Şi cercetătoarea noastră continuă: „În afară de aceasta, componenta mitologică are un rol important în iniţierea oricărei acţiuni istorico-spirituale întreprinse de fiinţa omenească; de altfel, mitologia reprezintă şi un moment, de disociere de gândirea primitivă ezoterică făcând să li se confere un element sfânt misterioaselor şi înfricoşătoarelor fenomene ale naturii. Pe de altă parte, farmecul şi puterea de convingere exercitate de alegorie şi de metaforă, caracteristică a mitologiei, permit să fie ilustrate misterele evenimentelor naturii, precum şi legătura om/Dumnezeu, să fie dezvăluit acel *mysterium tremendum et fascinans* al Universului. Unii autori clasici ca Pliniu cel Bătrân *(Naturalis Historia,* anul 58 după Hristos), Plutarh (*Viaţa nobililor greci şi romani* 105-106 după Hristos) sau istoriografi precum Grigore din Tours (*Octo miraculorum libri,* 574 după Hristos) şi până şi multe scrieri orientale dovedesc faptul că oamenii — din toate părţile lumii şi din toate timpurile şi de orice grad de cultură şi de orice religie ar fi fost ei — s-au străduit să interpreteze semnele pe care le trimitea cerul şi anume eclipsele, meteorii, norii şi alte asemenea manifestări. Nişte evenimente dramatice şi importante care au avut loc în cursul istoriei omenirii au fost însoţite adeseori — potrivit unor tradiţii — de nişte semne cereşti. Astfel, se povesteşte că mai înainte de asasinarea lui Iulius Cezar şi-ar fi făcut apariţia o cometă sau că un corp ceresc în formă de cruce i s-ar fi arătat lui Constantin, fapt care l-a determinat să se convertească la religia creştină. Cronicile relatează despre nişte apariţii de bolizi, meteori — vehicule stranii umblând haihui prin cer — şi care prin prezenţa lor se dovedeau a fi adesea nişte vestitori ai unor războaie, epidemii, distrugeri sau schimbări politice. Cronicile trecutului sunt pline de naraţiuni populare şi fantastice, interpretări în cheie alegorică sau religioasă ale unor semne ciudate zărite pe cer. Uneori se întâmpla ca nişte corpuri cereşti — aştri, planete — sau alte fenomene naturale să nu fie recunoscute ca atare, fapt care dădea naştere unei adevărate psihoze; este cazul unor planete din sistemul nostru solar, cum ar fi Marte şi Venus, care au creat — şi continuă să creeze şi astăzi — o stare de panică, precum şi interpretări greşite de tot felul. Îndeosebi planeta Venus — prin fazele în care apare mai strălucitoare şi mai mare decât în mod obişnuit — a stârnit temeri nejustificate în întreaga Europă în rândul oamenilor simpli lipsiţi de cultură şi de noţiuni elementare de astronomie; şi chiar şi în zilele noastre s-a întâmplat

adesea ca la vreme de asfinţit să fie confundată cu o astronavă în formă de sferă, cu un balon luminescent sau cu o navetă extraterestră; este ca şi cum elementele necunoscute şi neidentificate l-ar face pe individ să se întoarcă la starea de înapoiere spirituală, la animism — credinţa oamenilor primitivi".

Şi ne mai spune cercetătoarea: „Şi literatura chineză antică este plină de descrieri ale unor călătorii prin văzduh, prin cer: aceste călătorii sunt efectuate de oameni, în timpul unor ritualuri de posesiune sau extaze mistice, cu ajutorul unor vehicule zburătoare trase de animale reale sau legendare cum ar fi dragonii. Iar spirala şi oul cosmogonic şi religios al creaţiei care înfăţişează în mod eliptic mişcarea stelelor şi vârtejul formării primelor galaxii, cunoaşterea primordială a unui Univers care nu ieşise perfect din mâinile unui Dumnezeu erau, toate acestea, cunoscute de sumerieni, de caldeeni şi de învăţaţii din Tichinoco — oraşul mort din regiunea lacului Titicaca.

Să ne mai gândim la semnificaţia profundă pe care o are, în multe civilizaţii, cercul. Acesta este asociat cu zero, cu Existenţa nedeterminată, cu Infinitul, cu Şarpele care îşi muşcă coada. Şi această imagine poate fi întâlnită în multe reprezentări sacre şi profane. În zilele noastre suntem tentaţi să credem faptul că această uniformitate a multor credinţe şi legende, exprimate şi prin mituri şi simboluri, ar putea să nu fie rodul întâmplării, ci mai curând reflectarea unei civilizaţii străvechi necunoscute şi dispărute fără urmă. Mai putem observa faptul că unele maşini şi vehicule zburătoare sunt: descrise ca având forme şi materiale foarte asemănătoare celor ale OZN-urilor moderne, precum şi faptul că imaginea roţii predomină în multe cazuri fiind mai apoi reluată în simbolistica budistă.

Deşi în mai toate cazurile sunt simbolizate tradiţiile folclorice ale Chinei, religiile acesteia şi ritualurile ei iniţiatice, unii ufologi de orientare „contactistă" au afirmat faptul că în timpurile străvechi China ar fi fost vizitată de nişte fiinţe extraterestre.

„Şi Vedele indiene vorbesc despre nişte maşini zburătoare *(vimana)* conduse de nişte fiinţe asemănătoare oamenilor dar având acestea nişte arme foarte puternice ce par a aparţine viitorului. Pentru Jung simbolul şi mitul din întreaga istorie a omenirii ar reprezenta limita dintre conştient şi inconştient, dintre vizibil şi invizibil, dintre instinctul individului şi memoria istorică a speciei; pentru Freud este numai un mijloc, o cale prin care instinctul încearcă să comunice şi să se înalţe. După părerea lui Jung, atunci când Platon cu acea parabolă a peşterii exprima problema teoriei cunoaşterii sau atunci când Iisus Hristos exprimă prin pilde ideile sale în legătură cu împărăţia lui Dumnezeu, ei bine, în acele cazuri avem de a face cu nişte adevărate simboluri, adică cu nişte încercări de a exprima ceva anume pentru care nu există nici un concept verbal. După cum afirmă ufologul

Thierry Pinvidic şi în acest caz o interpretare raţională şi prudentă ne convinge de faptul că multe din descrierile menţionate nu se inspiră din nişte reprezentări reale, ci se datorează imaginaţiei artistului şi a cronicarului inclusă într-un context religios şi sacru. Să luăm în considerare bunăoară cazul a două tablouri cu subiect sacru ca *Tebaida a* lui Paolo Uccello sau *Legenda adevăratei Cruci, a* lui Piero della Francesca, sau şi alte reprezentări cu subiect religios aflate în diverse mănăstiri şi datând din secolele XVI şi XVII; ei bine, pe fundalul acestor picturi putem întâlni deseori nişte simboluri religioase pe cât de fermecătoare pe atât de sugestive şi anume nişte simboluri sub forma unei *pălării de cardinal* sau a unor ciudaţi nori lenticulari, a unor globuri luminoase care ar fi, după cât se pare, nişte transpuneri abstracte ale unor dogme mitice. Şi Paul Ricoeur, unul dintre cercetătorii contemporani care a exprimat nişte consideraţii privind structura simbolică a înţelegerii umane, stabileşte o legătură între elementul simbolic şi cel sacru: lumea religioasă care transcende faptul perceput în mod vizual este locul privilegiat al simbolului exprimat în mod cât se poate de pregnant prin ritual.

În toate tradiţiile religioase orientale şi occidentale, fenomenele spaţiale şi toate apariţiile neobişnuite de pe boita cerească căpătau funcţia unor simboluri strâns legate de legendele şi folclorul mediului respectiv.

Istoricul F. Dummerchat şi B. Meheust au scos în evidenţă existenţa multor legături între legendele unor obiecte, care şi alte vehicule zburătoare ale antichităţii precum şi între fenomenul răpirilor — tipic pentru tradiţiile folclorice medievale şi datorat, chipurile, vrăjitoarelor, elfilor şi altor creaturi supranaturale — şi întâmplările cu apariţii OZN şi cu acele *abductions* din zilele noastre. În tradiţia creştină, arca lui Noe, viziunile avute de Ezechiel şi carele de foc ale lui Ilie, precum şi vârtejul care îl răpeşte pe Elizeu ar putea apărea ca fiind nişte vehicule zburătoare interplanetare, chiar dacă acele care de foc şi arca reprezentau în mod simbolic pentru profeţii lui Israel nişte purtătoare de mesaje de protecţie divină.

Fapt e că şi în Vechiul Testament şi în Geneză apar nişte descrieri literare cât se poate de clare ale unor care şi ale unor roţi care plutesc prin văzduh; iar aceste simboluri din iconografiile medievale sunt înfăţişate şi pe rozasele catedralelor, în timp ce în orient roţile şi carul se transformă în acel *mandata* — o reprezentare vizuală care îndeamnă la meditaţie şi la descoperirea propriului eu“.

„Aceste exemple date mai sus scot în evidenţă existenţei unei unităţi de semnificaţie, precum şi a unei prezenţe constante şi universale a unor teme fundamentale ale gândirii mitologico-teologice a omenirii chiar dacă acestea au modalităţi diferite de expresie; astfel că OZN-urile ar putea avea asemănări notabile cu aceste străvechi

simboluri cereşti, după cum ar putea fi într-o strânsă corelaţie cu legendele şi cu folclorul legate de obiectele şi de celelalte manifestări văzute pe cer şi care exprimau legătura dintre om şi cosmos".

„Aşadar B. Meheust susţine faptul că mitul farfuriilor zburătoare a urmat evoluţia globală a societăţii căpătând aspectele şi morfologia unei anumite epoci: într-adevăr, o mitologie reprezintă un sistem care se orânduieşte singur şi care îşi păstrează forma de-a lungul vremii, întocmai ca un organism viu, graţie unui şir de înlănţuiri retroactive. În consecinţă, OZN-urile — dat fiind faptul că reprezintă un proces mental menit să recupereze dimensiunea pierdută a elementului sacru şi a spiritualităţii — se cer a fi studiate potrivit unei metodologii etnologice, istorice, ştiinţifice care să le scoată în evidenţă acestora propria lor etiologie şi dinamica evolutivă cât se poate de precisă..."

FARFURIILE ZBURĂTOARE DAU DE FURCĂ BISERICII

Aceasta este părerea unui reprezentant de prestigiu al filozofiei italiene în legătură cu fenomenul OZN şi cu viaţa extraterestră. Dar ce anume spun despre aceasta religiile creştine? Vreme de ani buni, în numeroase articole pe tema OZN-urilor, articole apărute în publicaţiile catolice, s-a vorbit pe un ton dur despre această problemă; iar în anul 1999 monseniorul Ersilio Tonini, din regiunea Emilia, a declarat că este sceptic în ceea ce priveşte existenta OZN-urilor dar nu şi în privinţa existenţei vieţii extraterestre. In aceeaşi ordine de idei, monseniorul Dionigi Tettamanzi, director al Seminarului Pontifical lombard din Roma, a contestat în mod dur, în anul 1989, teza unui profesor universitar sovietic, Vladimir Scerbak, potrivit căreia omul ar fi fost creat de extratereştri. „Pluralitatea lumilor locuite nu este incompatibilă cu credinţa" — declara monseniorul — „dar intrăm aici în domeniul aşa-ziselor *opinii teologice.* Şi există unii — şi de azi şi de ieri — care cred în posibilitatea existenţei mai multor lumi. Credinţa nu spune nimic în legătură cu acest lucru; dar ne spune că chiar dacă acestea ar exista, ele ar fi la fel ca lumea noastră — rodul acţiunii creatoare a lui Dumnezeu". Şi în marea polemică iscată în urma declaraţiilor profesorului sovietic, monseniorului îi ţinea isonul iezuitul Giovanni Blandino — profesor de Filozofia cunoaşterii şi a ştiinţei la Universitatea pontificală din Laterano şi cunoscut adversar al neodarwinismului: „Scerbak este un materialist tipic. Pentru că un extraterestru ar fi putut cel mult să ne trimită aici vreo maşinărie. Singurul în măsură să schimbe legile naturii este cel care le-a şi făcut şi anume Dumnezeu". Şi mai adăuga următoarele: „În unii meteoriţi

care conţin carbon se mai găsesc nişte rămăşiţe care vor fi făcut cândva parte din nişte structuri vii, dar nu există nici o dovadă că aceste structuri ar fi ajuns pe planeta noastră altfel decât moarte, arse fiind de radiaţiile ultraviolete". Iar ziaristul Marco Ventura spunea la rândul său: „Pentru iezuiţi, întâlnirile de gradul trei ar fi nişte aiureli. Pentru ei există numai Dumnezeu, nu şi extratereştrii..."

În schimb, în legătură cu existenţa fenomenului OZN şi cu cea a extratereştrilor se dovedeşte a fi destul de încrezător specialistul de la Observatorul astronomic al Vaticanului, Giorgio Buonvino, care povesteşte, cu umor, cum odată un iezuit mai în vârstă şi cât se poate de învăţat, astronom şi el, i-ar fi spus: „Poţi să stai liniştit, că nu mai există nici un alt Dumnezeu".

Această viziune s-a schimbat încetul cu încetul într-atât încât s-au auzit din ce în ce mai mult nişte voci în favoarea existenţei extratereştrilor şi cea care a surprins cel mai mult în legătură cu aceasta a fost cea care susţinea sus şi tare că extratereştrii nu numai că există dar că... sunt fără de prihană! Afirmaţia aceea nemaipomenită îi aparţine monseniorului James Schianchi, profesor de Morală la Institutul de Ştiinţe Religioase din Parma, care în diferite declaraţii făcute în public — printre care una şi nu cea de pe urmă din cadrul unei conferinţe ţinute la Parma în ziua de 23 aprilie 1999 şi organizată de Centrul de Studii Galileo — a spus că „nu există nici un fel de incompatibilitate între doctrina creştină şi eventuala existenţă a unor inteligenţe extraterestre. Fără îndoială că nu-i putem tăgădui atotputerniciei lui Dumnezeu faptul de a fi creat şi alte lumi şi alte fiinţe. O astfel de tăgăduire ar părea cel puţin *provincială.* Dacă ne gândim la Sfintele Scripturi, dar şi la arheologia babiloniană, avem de a face în acele cazuri cu numeroase semne ale unei posibile existenţe a unor inteligenţe intermediare între Dumnezeu şi oameni. În Epistola către Filipeni, Pavel vorbeşte despre Iisus ca fiind acesta mai-marele tuturor puterilor cerului şi pământului. Un stăpân şi nu un mântuitor. Drept care este cu putinţă să se creadă că făpturile create de Dumnezeu, altele decât fiinţele omeneşti, nu s-au făcut vinovate de păcatul în care au căzut Adam şi Eva".

Faptul că se menţionează întâlnirile dintre nişte non-pământeni şi babilonieni este o referire cât se poate de clară — anterioară celei la scrierile ufologului şi sumerologului Zecharia Sitchin — la teoriile oamenilor de ştiinţă Carl Sagan (pe vremea când acesta nu se juca „de-a UFOscepticul") şi J. Schlovsky, teorii prezentate în cartea *Viaţa inteligentă în Univers* (editura Feltrinelli, 1980); în aceeaşi carte Sagan prezenta imaginea unei tăbliţe sumeriene (imagine reluată mai apoi de Sitchin în cartea *Cea de a zecea planetă)* care înfăţişa sistemul nostru solar aşa cum i-ar fi apărut acesta unui călător venit dintr-un alt sistem planetar. Dacă Schianchi se referă, cumva, la acea

„fantarheologie” nu este, probabil, mai puţin semnificativ faptul că principala popularizatoare a teoriilor despre *astronauţii din vechime* (pentru a folosi o definiţie americană), teorii enunţate de Sitchin, a fost editura catolică Piemme. Aceasta pentru a nu mai pomeni de faptul că la întrebarea care i s-ar fi pus, în decembrie 1998, iezuitului Christopher Corbally, astronom de la Observatorul din Monte Graham, Arizona (şi cărui astronom i se mai spunea, în glumă, şi „Papa Scope“, pentru că era simpatizat de Suveranul pontif) şi anume întrebarea „I-aţi boteza pe extratereştri?” Corbally ar fi răspuns „Da, dacă ei mi-ar cere acest lucru”.

Îşi va fi schimbat, cumva, Biserica catolică, în anii Nouăzeci, atitudinea sa faţă de fenomenul OZN? Aşa se pare, chiar dacă Biserica nu şi-a precizat niciodată poziţia ca fiind pro sau contra, în trecut mulţi dintre credincioşii catolici zeloşi, dar din rândurile laicilor, s-au dovedit a fi agasaţi de fenomenul OZN dat fiind că aceştia nutreau convingerea că „Dumnezeu ne-a creat doar pe noi”; fapt e că în Biblie nu se întâlnesc nici un fel de referiri cu privire la existenţa unor alte lumi locuite şi nici în legătură cu non existenţa acestora. Cel ce aşterne pe hârtie aceste rânduri mai are şi o diplomă de profesor de religie, catolică, şi cunoaşte foarte bine faptul că în trecut s-au înregistrat doar nişte luări de poziţie individuale şi nicidecum în numele întregului cler. Fără îndoială că Biserica, instituţie care numără în rândurile sale mulţi oameni de ştiinţă, s-a ocupat mult de nişte cercetări în legătură cu viaţa extraterestră (studiile exobiologice care fac obiectul programului SETI) şi nu a trecut cu vederea (pe ascuns, bineînţeles) fenomenul OZN, stând în acest sens drept mărturie faptul că la Vatican există o catedră de paranormologie (ESP) şi ufologie, condusă de preotul austriac Andreas Resch. În afară de aceasta, ideea existenţei altor lumi locuite a fost susţinută cu ardoare, încă din anul 1400, de nişte teologi iluştri şi părinţi ai Bisericii ca Niccolo Cusano (+1464), Părintele Angelo Secchi, de la Observatorul Colegiului Roman, părintele Lapidi, Monsabret, teologul Teiihard de Chardin şi de curând de reverendul Francis J. Connell de la Universitatea Catolică din America (scrierea sa se află în apendice la cartea *Enigma farfuriilor zburătoare* de Aime Michel), apoi spaniolul don Enrique Lopez Guerrero (care nutreşte convingerea că extratereştrii proveniţi de pe Wolf 424 ar trăi ascunşi undeva pe Pământ), Părintele Domenico Grasso, iezuit, de la Universitatea Gregoriană, care între anii 1978 şi 1980 i-a încredinţat presei *Familia Creştină* — o culegere de declaraţii interesante în favoarea ideii existenţei atât a OZN-urilor cât şi a extratereştrilor, potrivit viziunii „de la distanţă” a ştiinţei (lumile acelea există dar nu pot ajunge până la noi). În ziua de 9 octombrie 1987, revista catolică *Alba,* care se adresează familiilor, le-a dedicat OZN-urilor nu mai puţin de patru

pagini semnate de scepticul de acum (dar cât se poate de convins cândva), ziaristul ştiinţific Piero Bianucci, care, deşi îi menţiona pe nişte ufologi negativişti şi pe nişte astronomi mărginiţi la minte, nu putea să nu admită în rezumatul articolului faptul că, în legătură cu OZN-urile, „existau nişte cazuri cu semne de întrebare dar că oamenii de ştiinţă începeau să se ocupe de ele" (mai târziu avea să adopte nişte poziţii mai puţin conciliante), în februarie 2001, o revistă pentru copii (copii având vârsta în jur de şase ani), revista *Ciao Amici* (Salutare Prieteni) editată de *Messaggero di Sant'Antonio* (Mesagerul Sfântului Anton) insera în paginile sale o aluzie umoristică la extratereştri apropo de Carnavalul de la Veneţia, iar în ziua de 14 octombrie a aceluiaşi an o altă publicaţie pentru tineret — pentru copii ceva mai mari — *Il Giornalino* (condusă de don Antonio Tarzia, de la Periodicele S. Paolo, fost director al Editurilor Paoline) dedica OZN-urilor patru coloane în care, printre altele, se dădea răspuns unei întrebări adresate de două cititoare la modul următor: „Cel mai adesea sunt doar nişte nori, halouri, dâre luminoase, reflectări ale luminii, meteori sau sunt nişte sonde, sateliţi artificiali, elicoptere şi avioane... Alteori avem de a face, pur şi simplu, cu nişte păcăleli: bunăoară acele desene uriaşe apărute în anul 1991 pe nişte câmpuri cultivate, în partea de sud-vest a Angliei (şi mai apoi în Italia, în zona Friuli) presupuse a fi nişte urme lăsate de astronave... Despre OZN-uri se vorbeşte cam de 70 de ani încoace: încă din seara de 30 octombrie 1938 Orson Welles — pe atunci nu era încă regizor — a băgat spaima în miile de ascultători relatând, în cadrul unei cât se poate de faimoase emisiuni radiofonice, o inexistentă debarcare a marţienilor. Iar în ziua de 24 iunie 1947, unui om de afaceri american, Kenneth Arnold, care zbura cu avionul pe deasupra Munţilor Stâncoşi i-a apărut în faţă o formaţie de nouă obiecte metalice în formă de disc şi care reflectau lumina soarelui. Obiectele acelea care nu mai fuseseră văzute vreodată se deplasau cu o viteză de 2700 de kilometri pe oră. În ziua de 4 iulie a aceluiaşi an, un obiect misterios s-a prăbuşit la Rosswell, în New Mexico (SUA). Publicând ştirea despre acel OZN, ziarul *Daily Record* a relatat şi faptul că la bordul OZN-ului s-ar fi aflat patru extratereştri (a căror presupusă autopsie a fost înfăţişată în nişte fotografii). Iar un fermier care, chipurile, ar fi dus şerifului nişte rămăşiţe ale OZN-ului ar fi fost luat la rost de către Statul Major al Armatei şi i s-a cerut să-şi ţină gura. De atunci apariţiile de OZN-uri s-au înmulţit şi într-una dintre acestea avea să fie implicit, în anul 1969, până şi un viitor preşedinte american, Jimmy Carter. Şi lucrurile nu s-au oprit aici. La Groom Lake, în Nevada, există un avanpost subteran al Marinei Americane („Zona 51") care este considerat de Pentagon atât de important încât nu apare pe nici o hartă geografică. Ei bine, locul acela pare a fi o zonă — foarte secretă — denumită „S-4" cuprinzând

nouă hangare săpate în stânca muntelui în care ar fi experimentate acele farfurii zburătoare care se pot vedea din când în când de la faimoasa căsuţă poştală de pe autostrada 375, din care se desparte o şosea care duce la acea bază. În acea zonă, armata americană ar fi luat cu japca, la începutul anului 1984, nu mai puţin de 89.000 de acri de pământ din avutul obştesc, loc pe care l-a îngrădit tocmai pentru a nu permite accesul curioşilor...“

În afară de această ştire-bombă, ziarul avea să publice în numărul următor o fişă de tip şcolar cuprinzând microbii existenţi pe Marte. În ceea ce priveşte OZN-urile, de acestea avea să se intereseze, la modul umoristic, şi publicaţia *Il Calendario del Frate Indovino* (Calendarul Călugărului Ghici-Ghicitoarea-Mea) din anul 1992, printr-o vinietă (din luna octombrie) ce înfăţişa nişte farfurii zburătoare din care li se aruncau bani politrucilor de pretutindeni.

Întru dovedirea deschiderii mentale înspre aceste medii, cel ce scrie aceste rânduri a ţinut o conferinţă pe teme ufologice, împreună cu don Pancrazi — directorul Institutului de educaţie catolică Leon XIII din Milano. O dată ce i s-a lămurit preotului faptul că ufologia nu are nimic comun cu „contactismul” şi nici cu cine ştie ce nouă formă de religie, preotul s-a grăbit să afirme în public (şi până şi la microfoanele postului de radio de stânga, *Radio Popolare)* că „nu există nici o incompatibilitate între ufologie şi religie”. Lucru care este întru totul adevărat. Cercetarea ufologică serioasă, care nu este câtuşi de puţin o nouă religie tehnologică, nu intră în sfera Credinţei. Şi viceversa.

SONDAJUL ALEXANDER

În ziua de 8 martie 1994, în Statele Unite ale Americii, cercetătoarea Victoria Alexander efectua un sondaj pentru Fundaţia Bigelow, sondaj având drept scop cunoaşterea părerii reprezentanţilor comunităţilor catolice, protestante şi evreieşti din America în legătură cu impactul pe care l-ar fi putut avea existenţa uneia sau a mai multor civilizaţii extraterestre superioare asupra doctrinei şi credinţei comunităţilor religioase respective. Au fost expediate 1000 de formulare către tot atâtea grupări religioase americane alese aproape la întâmplare şi anume: 563 — unor biserici protestante, 396 — unor biserici catolice şi 41 — unor sinagogi. Au fost primite (completate în mod corespunzător) 230 de chestionare şi anume: 134 — de la nişte biserici protestante, 86 — de la nişte biserici catolice şi 10 — de la nişte sinagogi. Fapt care echivala cu 23% din totalul răspunsurilor; statistic vorbind, era un mare succes. Chestionarul cuprindea 11 întrebări formulate în aşa fel încât să se evite orice sugestie în

răspuns. La întrebarea „Confirmarea oficială a descoperirii unei civilizaţii extraterestre superioare nouă din punct de vedere tehnologic ar putea avea efecte negative grave asupra bazelor morale, sociale şi religioase din Statele Unite?” majoritatea zdrobitoare a celor care au răspuns (77%) spuneau că nu sunt de acord cu o astfel de ipoteză (în evidentă contradicţie cu speculaţiile literaturii ufologice care consideră dintotdeauna faptul că toate credinţele planetei ar dispărea atunci numaidecât). A doua întrebare era: „Congregaţia religioasă din care fac parte ar percepe eventualul contact cu o civilizaţie avansată din punct de vedere tehnologic drept o ameninţare”. La această întrebare majoritatea celor care au răspuns (67%) nega faptul că un eventual contact cu extratereştrii ar fi reprezentat o ameninţare (dar fără a specifica ce anume înţelegeau ei prin ameninţare); 16% se dovedeau a fi nehotărâţi; 15% erau de acord cu problema ameninţării. A treia întrebare: „Descoperirea unei alte civilizaţii inteligente ar putea determina punerea în discuţie a conceptelor fundamentale pe care congregaţia mea le are în legătură cu originile vieţii”. Această întrebare ridica problema unicităţii în univers a condiţiei umane sau aceea că omul ar reprezenta culmea evoluţiei. Existenţa altor fiinţe evoluate ar putea pune sub semnul întrebării doctrina potrivit căreia Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa. Cu toate acestea, să nu ne mire faptul că majoritatea covârşitoare a celor care au răspuns — 82% — au spus un „nu“ răspicat. A patra întrebare: „Dacă există vreo altă civilizaţie evoluată altundeva în univers, aceasta nu poate profesa dogmele fundamentale ale religiei”. La această întrebare 70% din totalul celor care au răspuns erau întru totul de acord. A cincea întrebare: „Afinităţile genetice existente între omenire şi o civilizaţie extraterestră avansată ar pune în discuţie concepţiile religioase actuale în legătură cu locul omului în univers”. La această întrebare marea majoritate a teologilor (77%) se declara, categoric, „contra” şi numai 2% din total se declarau „pro”, iar 14% se dovedeau a fi nehotărâţi. A şasea întrebare. „Dacă o civilizaţie extraterestră evoluată care ar avea nişte credinţe religioase cu totul diferite de ale noastre ar putea avea influenţe negative asupra religiilor pământeşti actuale”. Cu alte cuvinte, dacă ar fi cu putinţă ca oamenii să se lepede de credinţa lor de acum pentru a se converti la o credinţă a unor fiinţe mai evoluate? Potrivit părerii unor ufologi (cum ar fi Whitley Strieber şi pastorul prezbiterian şi în acelaşi timp ufologul Barry Downing) acest lucru ar fi cu putinţă şi încă în mare măsură. Nu la fel gândeau şi teologii, care în cea mai mare parte a lor (70%) şi-au exprimat un puternic dezacord (şi numai 17% dintre ei se declarau „pro”). A şaptea întrebare: „S-ar putea întâmpla să avem confirmarea ştiinţifică a legăturii cu o civilizaţie extraterestră avansată chiar în timpul generaţiei actuale”.

La această întrebare răspunsurile s-au dovedit a fi întrucâtva mai clare. Şi anume, 47% din total se pronunţau „contra”, iar 30% nu se pronunţau deloc, A opta întrebare: „Este puţin probabil ca un contact cu o civilizaţie extraterestră evoluată să fi avut loc deja sau ca acesta să aibă loc acum, în zilele noastre”.

Întrebarea îşi propunea să sondeze nivelul cunoştinţelor ufologice ale celor care trebuiau să răspundă. Din rezultate reieşea faptul că în ciuda numeroaselor apariţii de OZN-uri şi a înmulţirii cazurilor de răpiri efectuate de extratereştri, teologii se dovedeau a fi foarte puţin informaţi în legătură cu această temă pentru a se putea pronunţa în cunoştinţă de cauză. Drept care 59% din total se pronunţau „pro”; 12% se pronunţau „contra”; 29% — habar nu aveau în ce fel să se pronunţe.

A noua întrebare: „În cazul că o civilizaţie extraterestră avansată şi care nu ar profesa nici o religie ar veni în contact cu noi, acest lucru ar fi în măsură să pună sub semnul întrebării credinţa profesată de congregaţia mea.”

Răspunsul la această întrebare a fost aproape la fel ca unul dat în cazul unui plebiscit şi anume: nu! Şi totuşi acest rezultat părea a reprezenta mai mult o presupunere teologică decât o convingere împărtăşită de cei mai mulţi. Acest lucru se putea deduce, bunăoară, din nişte rapoarte în legătură cu problema respectivă, rapoarte întocmite pentru NASA de către Brockings Institution şi în care se relata: „În legătură cu atitudinea celor mai mari congregaţii religioase americane, a sectelor creştine şi a religiilor occidentale faţă de problema existenţei vieţii extraterestre se cuvine să dăm o explicaţie. Şi anume se cuvine să precizăm faptul că pentru sectele fundamentaliste — care se înmulţesc cu rapiditate în toată lumea noastră — descoperirea unei alte lumi ar avea un efect electrizant. Şi dat fiind faptul că principalele secte au o răspândire internaţională şi că uneori reprezintă o importantă sursă de informaţii şi de material mediatic, s-ar cuveni ca cercetările în legătură cu viaţa extraterestră să se efectueze în locurile în care aceste secte îşi au sediul, în locaşurile lor de cult. În afară de aceasta s-ar mai cuveni să avem în vedere — ca fiind un lucru important — şi alte religii, dat fiind răsunetul internaţional pe care l-ar avea descoperirea existenţei unei vieţi extraterestre. Iar dacă s-ar descoperi o super-inteligenţă, efectele unei asemenea ştiri ar fi cu totul imprevizibile”.

A zecea întrebare: „Dacă o civilizaţie extraterestră avansată ar declara că este răspunzătoare de apariţia vieţii fiinţelor omeneşti pe pământ, acest lucru ar fi în măsură să provoace o criză a religiilor”. La această întrebare 54% din totalul răspunsurilor a fost „contra”.

A unsprezecea întrebare: „Consider că răspunsurile date la întrebările precedente sunt în concordanţă cu convingerea

congregaţiei religioase de care aparţin". La această întrebare 69% din totalul teologilor au răspuns afirmativ. Alţii au dat două răspunsuri precizând că unul era în numele lor personal, iar celălalt în numele congregaţiei. Aşadar nu exista nici o îndoială că majoritatea celor care răspunseseră considerase că părerea individului era împărtăşită de întreaga comunitate de care acesta aparţinea.

Dar încrederea, aparentă, a teologilor americani în sondajul Alexander este un lucru discutabil; în cazul că nişte întâmplări asemănătoare s-ar petrece aievea, cam multe lucruri nu prea ar sta în picioare; şi ştiind foarte bine toate acestea poate că mai-marii Bisericilor ar trebui să se comporte ca atare, aşa cum a gândit reverendul Downing care a spus: „Dacă guvernanţii noştri le-ar informa în mod secret pe autorităţile religioase în legătură cu adevărata obârşie extraterestră a OZN-urilor şi le-ar spune acestor autorităţi cum anume să procedeze, adică să facă cunoscut acel lucru sau să-l ţină sub oboroc, ei bine, eu sunt sigur că atunci cei mai mulţi dintre oamenii Bisericii ar răspunde: mai tăceţi din gură!"

VATICANUL ŞI GRUPUL SETI

În ceea ce priveşte cercetările exobiologice, problema cât se poate de importantă a existenţei vieţii extraterestre a fost dezbătută în cadrul programului „Vacanţe şi cultură 2001 — Filozofia în locurile liniştii" al Centrului Dominican de Studii Filozofice din Bologna afiliat la Facultatea de Filozofie a Universităţii Pontificale Sf. Toma D'Aquino din Roma, în perioada 8-14 august. La consfătuirile care au avut loc la Eremo Camaldolese di Monte Giove a Fano pe tema „Viaţa Universului şi viaţa în Univers" au luat cuvântul profesorii Federico Delpino (fizician, astronom din cadrul Observatorului din Bologna) şi Roberto Bedogni (de la Observatorul Astronomic din Roma). „Misiunile spaţiale au permis culegerea unei mari cantităţi de informaţii în legătură cu planetele sistemului solar şi sateliţilor acestora, iar observaţiile care sunt pe cale de a se culege în legătură cu stelele din jurul soarelui vor permite identificarea unui anumit număr de stele care au planete şi care, după toate probabilităţile, ar fi locuite" — relata în pliantul informativ specialistul Alfredo Caminale, de la Asociaţia Culturală Catolică Academia; dar încă din luna martie 1999, revista *Il Finanziere* (Finanţistul) publicase un interviu luat directorului Observatorului Astronomic al Vaticanului (de la Castel Gandolfo), Părintele George Coyne. Acesta, întrebat fiind despre posibilitatea existenţei unor forme de viaţă extraterestră, a declarat că „este cu neputinţă de dat un răspuns sigur deoarece nu se cunosc până acum nici măcar originile vieţii de pe propria noastră planetă. Astfel încât

nu este cu putinţă să se formuleze o ipoteză în legătură cu bazele biologice, ci numai una din punct de vedere fizic, adică în corelaţie cu existenţa sau nu a unor lumi în care ar putea fi viaţă, aşa ca pe Pământ. Deocamdată nu dispunem de nişte aparate care să fie în măsură să cerceteze în mod amănunţit corpurile cereşti în aşa fel încât să poată stabili dacă sunt locuite, adică dacă ar putea oferi condiţiile necesare apariţiei şi dezvoltării unor forme de viaţă aşa cum le cunoaştem noi aici pe Pământ. Până acum au putut fi studiate vreo cincisprezece planete mari despre care se crede că ar fi de nelocuit, această din cauza distanţei prea mari la care se află faţă de steaua-mamă. Dar dispunem de suficiente cunoştinţe sigure în legătură cu formarea şi evoluţia universului şi cu ajutorul unor calcule matematice suntem în măsură să apreciem că ar putea exista în univers 10^{17} planete asemănătoare Pământului. Este vorba aici despre un număr urmat de 17 zerouri, deci de un număr nemaipomenit de mare". Iar în legătură cu problema apariţiei OZN-urilor, în anul 1995 îi declarase publicaţiei *Avvenire* (Viitorul) următoarele: „Eu cred că atunci când cineva semnalează un fapt pe care nu şi-l poate explica, atunci persoana respectivă trebuie să se gândească bine mai înainte de a vorbi. Să nu se pripească să tragă concluzii. Cuvântul UFO nu s-a mai folosit până acum UFO vrea să spună Unidentified Flying Objects, adică obiecte zburătoare neidentificate. Dar, în cel puţin 95% din cazuri am avut de a face cu nişte obiecte identificate cum nu se putea mai bine, care ne-au lămurit pe deplin asupra naturii lor. Este vorba aici despre avioane, baloane-sondă, nori de gaze, refracţii naturale şi de alte fenomene optice. Mă rog, despre nişte cauze uşor de înţeles. Aşadar OZN-urile fac parte din categoria fantaştiinţei şi nu încă, din cea a ştiinţei". Cu acea ocazie preotul sus amintit s-a dovedit la fel de sceptic în legătură cu problema existenţei vieţii extraterestre departe de noi. Iar în anul 2002 avea să fie şi mai sceptic în legătură cu această problemă. Astfel că în ziua de 7 ianuarie 2002 scria pe reţeaua de telematică *Il Nuovo.it:* „Universul este atât de mare încât ar fi o nebunie să spunem că noi suntem o excepţie". Dar George Coyne, în calitate de director al observatorului astronomic al Vaticanului, crede în existenţa şi a altor forme de viaţă în imensitatea universului. O părere, aceasta, împărtăşită şi de alţi cercetători şi care se dovedeşte a avea o semnificaţie deosebită dată fiind şi sursa din care provine: şi anume o sursă ştiinţifică de prestigiu, dar şi un om al Bisericii. Pentru că directorul observatorului Astronomic al Vaticanului este, într-adevăr, un iezuit. Modul în care interpretează cerul de la observatorul — mutat de fa Roma la Castel Gandolfo din dispoziţia papei Pius X — s-a schimbat, evident, foarte mult, după cum şi Biserica, prin tot ceea ce întreprinde, se află foarte departe de vremea aceea în care îl condamna pe Galileo Galilei. În ceea ce priveşte problema existenţei

vieţii în univers, într-un interviu acordai ziarului *Corriere della Sera,* călugărul american (George Coyne) declară că „deocamdată nu există nici o dovadă ştiinţifică a vieţii, dar ne străduim să adunăm informaţii care ne-ar putea lămuri în această problemă". În calitate de om de ştiinţă, Coyne recunoaşte că aceasta „este o perspectivă care stârneşte interes" şi deşi recomandă prudenţă încearcă să-şi imagineze ce efecte ar putea avea asupra credinţei certitudinea existenţei şi a altor forme de viaţă: „Acest lucru ne-ar dovedi faptul că Dumnezeu a repetat şi altundeva ceea ce a făcut pe Pământ şi în acelaşi timp ar elimina din credinţă acel egocentrism, acel egoism, ca să spun aşa, care caracterizează în momentul de faţă credinţa". Şi Coyne merge şi mai departe: „Dacă ar fi să întâlnesc o fiinţă inteligentă din alte lumi şi aceasta mi-ar destăinui nişte lucruri legate de viaţa ei spirituală şi mi-ar spune că şi lumea din care face parte a fost mântuită de Dumnezeu care l-a trimis acolo pe *singurul* Lui fiu, ei bine, atunci m-aş întreba dacă este cu putinţă ca acel singur fiu să fi fost prezent în mai multe locuri diferite. Dar asemenea gânduri reprezintă un mare păcat". În zilele noastre întunericul universului a devenit mult mai puţin adânc, iar omul a ajuns cu cercetările sale până la acel big-bang care a dat naştere universului şi aici Coyne îi recomandă Bisericii catolice să-şi făurească o convingere solidă şi inovatoare: „Pentru că, orice s-ar spune, ştiinţa nu anihilează credinţa, ci o impulsionează".

Dar ceea ce este ciudat aici este faptul că părintele Coyne declarase, în anul 1993, imediat, după reluarea de către SUA a programelor spaţiale — cu ocazia aniversării a 500 de ani de la descoperirea Americii — declarase că Biserica ar fi trebuit să pregătească în mod adecvat nişte misionari pe care să-i trimită în spaţiu pentru a duce acolo cuvântul lui Dumnezeu unor eventuali extratereştri. Declaraţia aceea a stârnit mare vâlvă în mass-media (telejurnalul satiric *Speculează ştirea* a ironizat-o din plin) şi a fost criticată în mod dur de către specialista în astronomie Margherita Hack, care pomenea de cele întâmplate indienilor americani atunci când misionarii debarcaţi în Lumea Nouă o dată cu acei Conquistadores, ar fi avut, chipurile, aceleaşi intenţii pacifiste. Replica nu s-a lăsat aşteptată. A doua zi părintele Coyne, nu numai că avea să nege faptul că ar fi existat viaţă în spaţiul extraterestru dar avea să meargă până acolo încât să critice cercetările programului SETI ca fiind nişte „bani aruncaţi în vânt". Dar în ziua de 12 aprilie 2001 ideea cu pricina a fost reluată, de data aceasta de Patriarhia ortodoxă a CSI, cu ocazia conferinţei de la Moscova pe tema folosirii spaţiului cosmic în scopuri civile, precum şi cu ocazia aniversării a 40 de ani de la primul zbor în spaţiu efectuat de ruşi. Patriarhul rus cerea, nici mai mult nici mai puţin, construirea unui „Ierusalim stelar", o astronavă-sanctuar care să se rotească mereu prin spaţiu şi care ar putea deveni

„un lăcaş de cult pentru toate religiile” şi pentru a cărei realizare se strânseseră deja fondurile necesare. Şi erau convinşi cu toţii de faptul că noua staţie spaţială rusească avea să se numească „Sfânta Anastasia”, dedicată, aşadar, „patroanei cosmonauţilor şi a tuturor celor ce îndrăgesc spaţiul, cerul liber”; în acest fel Biserica rusă se lansa în evanghelizarea spaţiului având convingerea fermă că ruşii şi americanii aveau să colonizeze planeta Marte — aşa cam între anii 2016 şi 2020 — şi că la puţin timp după aceea cosmosul avea să fie împânzit cu o grămadă de staţiuni spaţiale şi de hoteluri, de sate plutitoare prin spaţiu şi de colonii siderale pentru turişti, muncitori şi astronauţi.

Ideea cu misionarii spaţiali, vehiculată cu ani în urmă prin revistele SF de către scriitorul american Ray Bradbury, intrigă de mai multă vreme lumea bisericească. Încă din anul 1965 preotul Heidtman, de la Biserica Evanghelică a Rinului din America, declara: „Dacă ar exista cu adevărat oameni, adică nişte fiinţe vii, în Univers, atunci Biserica s-ar simţi obligată să le transmită şi lor mesajul Bibliei. Dat fiind că Hristos a murit pe cruce şi pentru ei. Şi dacă ar fi să se descopere nişte făpturi vii în Univers, atunci ar trebui să se înfiinţeze o societate universală de misionari. Dar în acest caz se pune întrebarea următoare: Se vor găsi, oare, misionari dispuşi să plece acolo?“ în ceea ce o priveşte, Biserica nu subestimează importanţa unei astfel de posibilităţi, ba chiar pare a fi încântată de aceasta.

În ceea ce priveşte OZN-urile, în septembrie 1988 ziarul american „Daily News” a efectuat un sondaj în rândurile slujitorilor Bisericii creştine. Pastorul Kevin Jones, de la Biserica luterană din Missouri a declarat: „În calitatea mea de luteran, nu pot să spun că mă situez pe vreuna din poziţii, „pro” sau „contra”. M-am tot gândit încercând să găsesc în Sfintele Scripturi vreo referire la aceste OZN-uri dar n-am găsit nici una”. Iar călugărul Michael Dodd, de la mănăstirea Holy Hill (SUA) aparţinând Ordinului Călugăriţelor Desculţe, a spus: „Mă întrebaţi dacă există OZN-uri? Cred că da. Şi este un lucru destul de interesant. Dumnezeu a creat pretutindeni tot felul de lucruri năstruşnice”. Cât despre teologul Gregory Bell, catolic, de la arhidieceza din Milwaukee, acesta a spus: „Nu există vreo prevedere anume în legea canonică a Bisericii catolice în legătură cu acest lucru. Dar există o teologie dogmatică ce vorbeşte despre acţiunea de mântuire efectuată de Iisus, de mântuire a lumii noastre şi care ar putea avea efect şi asupra altor lumi”. Iar Sharon Marth, conferenţiar din cadrul Societăţii Ştiinţei Creştine din West Bend spunea următoarele: „OZN-urile şi extratereştrii fac parte din comunitatea ştiinţifică şi nu au nicio legătură cu credinţa noastră”.

La noi (în Italia) nu există nici un fel de opreliştе din partea Bisericii în ceea ce priveşte fenomenul OZN; drept care a fost cu

putinţă ca în ziua de 12 martie 1999 să se ţină o conferinţă pe tema OZN-urilor până şi într-o clădire aparţinând de Biserica San Paolo din Gravina. Dar există în schimb o puternică ostilitate faţă de acel „contactism" şi faţă de acea „ufolatrie", Nişte publicaţii, precum ziarul *Avvenire* (Viitorul) şi săptămânalul *Famiglia Cristiana* (Familia Creştină) au criticat în mod dur atât sectele cât şi nişte evenimente ca acela al comemorărilor de la Roswell (localitate în care în anul 1947 s-ar fi prăbuşit un OZN) puse în corelaţie, toate acestea, cu cine ştie ce „business" sau transformarea unui spectacol ieftin de circ a unui fenomen ce putea fi lesne confundat cu un adevărat cult. Ziarul Viitorul, care reprezintă citadela drept-credincioşilor uniţi în bloc împotriva OZN-urilor şi a ufologilor, nu s-a dovedit niciodată a fi prea binevoitor faţă de anumite manifestări (deşi cu ocazia anunţului apărut în revista ştiinţifică *Nature,* în ziua de 27 iulie 2001, în legătură cu descoperirea apei pe Calisto, a lunii pe Jupiter şi a gheţii pe Marte, şi-a intitulat un articol: „Noi dovezi în ceea ce priveşte viaţa extraterestră"), iar în ziua de 24 aprilie 2001 i-a dat o mare importanţă — printr-un articol pe opt coloane semnat de Elisabeta del Soldato — ştirii false potrivit căreia în Marea Britanie ar fi fost închis un „Biroul al farfuriilor zburătoare" (în realitate o asociaţie ufologică) din lipsă de apariţii de OZN-uri. Ştirea respectivă, trâmbiţată de altfel şi de multe alte ziare, s-a dovedit a fi cu totul lipsită de bază reală. Iar săptămânalul *Familia Creştină* al cărui director, don Zega, s-a dovedit a fi întotdeauna — până în momentul concedierii lui — foarte receptiv la tematicile cele mai arzătoare, a publicat ani de-a rândul ştiri în legătură cu apariţiile de OZN-uri (făcând şi publicitatea cărţilor ufologului Yves Naud). Nişte reflecţii interesante au fost publicate şi de către teologul Carlo Molari într-un articol din 4 iulie 1990, intitulat în mod semnificativ, „Creştinismul, revelaţie şi existenţa extratereştrilor", în care se recunoaşte faptul că „problema în sine era captivantă dar că lămuririle erau greu de dat deoarece nu dispunem de experienţele şi de cunoştinţele necesare". Şi autorul articolului continua: „Astăzi ştim faptul că planeta noastră este doar o mică bucată într-un univers creat şi divinitatea ni se dezvăluie aici în mod restrâns, cu funcţie limitată... Dacă există alte civilizaţii şi alte forme religioase dependente de o revelaţie divină, acestea ar putea să se întâlnească cu cele umane şi să se îmbogăţească reciproc. Noile legături pe care oamenii le-ar putea stabili ar permite, fără îndoială, o creştere, o dezvoltare întru cunoaşterea lui Dumnezeu şi a lucrării sale mântuitoare". Iar mai apoi — subînţelegând el prin cele spuse acea poziţie de superioritate antropocentrică ce a condiţionat ideea (iezuită) a „misionarilor în spaţiu" — teologul cu pricina conchidea: „Tradiţiile noastre religioase ar putea fi semnificative şi le-ar putea fi de un mare folos unor eventuale fiinţe inteligente care ar fi în măsură

să stabilească legături cu culturile şi religiile umane”.

În luna aprilie 1985, un alt teolog, Bruno Forte, susţinuse în aceeaşi publicaţie — ideea existenţei „unui Dumnezeu pentru extratereştri” spunând următoarele: „Atotputernicia creatoare nu poate fi măsurată cu metrul cunoştinţelor noastre, nu poate fi stabilită între anumite limite, deoarece este nemărginită. Este cu putinţă să spunem că — har Domnului — acolo unde există o fiinţă, acolo există şi iubire şi că şi acele eventuale forme necunoscute de viaţă inteligentă se vor bucura de-a pururi de iubirea noastră”.

În ziua de 3 mai 1981, teologul Domenico Grasso, care credea întrucâtva în existenţa vieţii extraterestre, îi răspunde în coloanele publicaţiei *Familia Creştină* unei cititoare care îi scria următoarele: „Uitându-mă la nişte filme SF transmise de TeleNova (studioul de televiziune din Lombardia) şi mai şi citind eu pe ici pe colo nişte lucruri cu privire la posibilitatea existenţei vieţii extraterestre, a OZN-urilor şi aşa mai departe, m-am tot gândit, ba la una ba la alta. Şi mi-am spus în sinea mea că problemele astea nu vor fi fiind ele chiar aşa de importante ca scara mobilă sau ca ciuma asta bubonică a grevelor care nu se mai termină sau ca alte alea, dar că nu e păcat să vorbim şi de problemele sus amintite şi cred că ufologii îmi vor fi recunoscători pentru acest lucru. Citim în Biblie cum că Dumnezeu si-a dat el ceva osteneală să-l creeze pe om şi mai apoi să călăuzească poporul acela năbădăios al lui Israel. Şi în cele din urmă l-a trimis şi pe Fiul Său, Iisus, ca să mântuiască lumea. Până aici, toate bune. Dar toate astea sunt (bune sau rele cum or fi ele) nişte treburi care ne privesc numai pe noi pământenii... Dar dacă Dumnezeu s-ar fi apucat să facă acelaşi lucru şi pe alte planete locuite de nişte fiinţe care ar fi fost şi alea nişte încurcă-lume ca alde noi oamenii, atunci Iisus s-ar fi lăsat răstignit pe cruce şi pentru ăia? Şi urma semnătura, Dorien H. Iar preotul îi răspundea următoarele: „Apariţia OZN-urilor pe cerul nostru, presupunând că nu ar fi vorba despre nişte fenomene optice, precum şi recentele descoperiri făcute de sondele americane şi care ne duc cu gândul la posibilitatea existenţei vieţii şi în afara planetei noastre, toate acestea îi fac şi pe teologi să-şi pună şi ei nişte întrebări. Dar nu este vorba aici despre un lucru nou. Încă de pe vremea lui, Niccolo Cusano, cardinal (+1464) vorbea despre posibilitatea existenţei vieţii pe corpurile cereşti, fapt care nu-i dăuna cu nimic credinţei. Dar pe vremea lui Galilei (+1642) unii teologi s-au opus unor asemenea teorii. În secolul trecut, numeroşi cercetători nu numai că au admis această ipoteză neobişnuită a vieţii omeneşti în afara Pământului, dar au devenit şi nişte susţinători înfocaţi ai acesteia. Preotul Angelo Secchi, întemeietorul Observatorului Colegiului Roman, a susţinut în cartea sa *Il sole* (Soarele), ca pe un lucru cât se poate de probabil, faptul că stelele ar fi fost locuite, considerând el drept ceva absurd ca

cineva să-şi fi putut închipui că nişte spaţii atât de mari să fi rămas pustii, adică să nu fi existat acolo vreo fiinţă inteligentă în măsură să-l preamărească pe Creatorul ei. În zilele noastre o asemenea ipoteză nu întâlneşte în teologie nici un fel de oprelişti. Şi totuşi cititorul îşi dă seama de faptul că această ipoteză implică nişte probleme teologice ce nu pot fi trecute cu vederea, cum ar fi aceea a mântuirii, drept care se întreabă dacă acele fiinţe ipotetice n-ar avea, cumva, nevoie — dacă ar avea şi acelea păcate — ca Iisus să se încarneze în lumea lor şi să moară răstignit pe Cruce, aşa cum a făcut-o pentru noi. Întrebarea este cât se poate de nimerită şi la obiect. Aşadar, în ce situaţie se află faţă de Dumnezeu fiinţele acelea din celelalte lumi admiţând faptul că ele ar exista? Fireşte că primul lucru pe care trebuie să-l spunem aici este că şi acele fiinţe au fost create de Dumnezeu şi create pentru a fi mântuite de Iisus Hristos, *pentru care au fost făcute toate* — aşa cum spune Sfântul Ioan — *şi în care toate lucrurile capătă consistenţă* — aşa cum se exprimă Sf. Pavel. O dată admise aceste lucruri, putem să ne închipuim faptul că acele fiinţe — spre deosebire de locuitorii Pământului — nu au păcătuit niciodată şi de aceea nu au avut şi nu au nevoie de a fi mântuite Ar fi o situaţie cu adevărat fericită — aşa cum ar fi fost a noastră, a oamenilor — dacă nu ar fi existat păcatul originar. Dar ne mai putem închipui şi faptul că acele fiinţe au păcătuit şi ele ca noi şi că Dumnezeu le-ar fi mântuit şi pe ele — prin nişte mijloace bine cunoscute nouă — prin intermediul lui Iisus. Este cu neputinţă de spus care din cele două posibilităţi este cea adevărată. Dar un lucru este sigur aici şi anume acela că un suflet drept-credincios va accepta cu dragă inimă un univers populat de sute sau de mii de fiinţe aidoma oamenilor care — fiecare în parte şi în felul ei — să-i preamărească pe Dumnezeu şi pe Iisus Hristos. Iar dacă ne va fi dat ca într-o bună zi să ne întâlnim cu acei extratereştri vom fi fericiţi să ne unim cu ei în nişte ceruri noi şi pe nişte pământuri noi“,

BALDUCCI: EXTRATERESTRUL — FRATELE NOSTRU

Până şi în mediile ecleziastice şi chiar la nivel înalt se mai pomeneşte să nu se ia atitudine, pro sau contra, cu privire la o anumită problemă. În ceea ce-i priveşte pe acei „probabilişti” îl menţionăm pe preotul Giampaolo Thorel, mult-prea-stimatul autor de articole publicate în *Giornale dei Misteri* (Jurnalul Misterelor), care s-a pronunţat în mai multe rânduri în favoarea teoriei existenţei OZN-urilor şi a extratereştrilor; după cum se cuvine să-l menţionăm şi pe bine cunoscutul exorcist şi parapsiholog, monseniorul Corrado

Balducci, care s-a pronunţat adeseori şi în mod public în favoarea existenţei fenomenului OZN. Intervievat, în anul 1986, de către reporterul Giorgio Medail, reprezentant al Mediaset (pe atunci Fininvest), Balducci declarase cele ce urmează: „Între natura îngerilor — cât se poate de spirituală — şi cea a pământenilor ar putea exista nişte creaturi superioare omului, dar inferioare îngerilor". Cât despre existenţa extratereştrilor, se convinsese de acest lucru încă de atunci când i se luase un interviu în America de către celebrul „răpit-contactist" Whitley Strieber (acesta din urmă a inclus declaraţiile monseniorului într-o carte scrisă de el şi având drept temă OZN-urile; iar presa internaţională a încurcat borcanele relatând faptul că părintele Balducci ar fi fost pe cale, chipurile, să scrie o carte pe acea temă); iar monseniorul şi-a reconfirmat convingerile în cadrul unei emisiuni speciale a telejurnalului Uno — realizate cu câţiva ani în urmă — în care declarase: „Nu se poate tăgădui existenţa OZN-urilor. Pentru că dovezile în legătură cu acestea sunt prea numeroase".

Balducci a reconfirmat această teorie a sa în cadrul unui congres de parapsihologie care a avut loc în martie 1999 la Riccione (şi mai apoi la San Marino) cu care ocazie a spus următoarele: „După atâtea şi atâtea dovezi în legătură cu aşa-zisele farfurii zburătoare sau astronave şi extratereştrii se poate spune şi trebuie să se spună că aceste lucruri există cu adevărat. Şi acest lucru în ciuda faptului că în cea mai mare parte a cazurilor se găsesc nişte explicaţii care nu ţin seama de dovezi. Critica cea mai severă va putea fi în măsură să reducă cu mult numărul acelor întâmplări dar nu le va putea elimina pe toate. O atitudine de scepticism total se dovedeşte a fi cu totul opusă celei de prudenţă elementară sugerată de bunul simţ. Iar o atitudine de neîncredere totală ar fi în contradicţie cu însăşi raţiunea, pentru că ar sfârşi prin a slăbi sau a distruge valoarea mărturiei umane care stă la baza existenţei nu numai individuale şi sociale, ci şi a celei religioase; fapt e că religia creştină se bazează pe existenţa umană în sine, în timp ce Revelaţia Divină este un fapt istoric. În ceea ce-i priveşte pe extratereştri, nu putem lua în considerare aici prezenţa unor îngeri sau diavoli sau suflete ale unor răposaţi sau prezenţa Sfintei Fecioare. Este vorba aici despre nişte fiinţe, alcătuite aşa ca şi noi dintr-o parte materială — trupul — şi o parte spirituală — sufletul. Dar ufologii pun pe tapet problema existenţei vieţii pe alte planete. În legătură cu acest lucru nu avem nicio certitudine, ştiinţific vorbind. Dar din punct de vedere religios ar fi cu putinţă acest lucru, la modul ipotetic, din moment ce pentru Dumnezeu nimic nu este imposibil. Şi această ipoteză mai poate fi ceva verosimil dat fiind faptul că există o prea mare diferenţă între noi, oamenii — în care se realizează în mică măsură uniunea dintre trup şi suflet şi care uniune se dovedeşte a fi instrumentul indispensabil al acţiunii — şi îngeri, care sunt alcătuiţi

numai din spirit. Drept care, în virtutea principiului potrivit căruia *natura non facit saltus,* apare cât se poate de verosimilă existenţa unor fiinţe în care partea spirituală este mai puţin legată de trup. Faptul că ar exista şi alte lumi locuite nu este în contradicţie câtuşi de puţin cu cele cuprinse în Sfintele Scripturi, în care se spune cum că Hristos este centrul, mai-marele Universului şi în calitatea lui de Cuvânt încarnat îşi exercită influenţa şi asupra tuturor planetelor care ar putea fi locuite. Iar în sprijinul teoriei eventualei existenţe a vieţii în alte lumi stau diferite mărturii datorate nu numai unor oameni de ştiinţă, ci şi unor teologi şi a unor oameni care au murit cu credinţa în suflet, drept care îi aşteaptă canonizarea".

Şi printre sfinţii şi preafericiţii la care se referea monseniorul mai sus amintit se număra şi Părintele Pius; fără îndoială că nu se gândea la clarvăzătorii de la Medjugordje, dintre care unul, Jakov Colo, intervievat în anul 1989 de către o reporteră de la publicaţia *Repubblica* (şi anume Isabella Mazzitelli, sceptică în ceea ce privea fenomenul OZN şi cu care m-am întâlnit la câţiva ani după ce mă atacase în presă în legătură cu o conferinţă ţinută de mine), intervievat aşadar cu privire la existenţa extratereştrilor, ei bine, omul acela clătinase din cap în semn de îndoială. Iar, potrivit părerii unor cercetători, despre OZN-uri s-ar vorbi, chipurile, şi în profeţiile papei Ioan XXIII care a scris: „Lucrurile pământului vor vorbi creaturilor cerului. Şi semnele acelea vor fi tot mai numeroase. Iar luminile cerului vor fi roşii, albastre, verzi şi vor fi iuţi. Şi vor creşte mereu. O făptură care vine de departe vrea să-i întâlnească pe oamenii Pământului. Au mai fost întâlniri. Dar cel ce a văzut cu adevărat a tăcut..."

În toamna anului 2001 revista *Focus* (de obicei sceptică în ceea ce priveşte fenomenul OZN) publica într-un număr special un interviu luat preotului Tanzanella-Nitti. Şi articolul acela relata următoarele: «„Ce consecinţe filozofice ar putea avea descoperirea unor alte forme de viaţă inteligentă asupra religiei celei mai răspândite a planetei, creştinismul? „Credinţa individului în faptul că este o creatură a lui Dumnezeu, în aceea că a fost mântuit de Iisus şi că este hărăzit unei vieţi de eternă comuniune cu Dumnezeu nu ar putea fi tăgăduită de un contact cu nişte civilizaţii extraterestre" — ne asigură don Giuseppe Tanzanella-Nitti, profesor de Teologie la Universitatea Pontificală Santa Croce. „De altminteri, tradiţia ebraică şi cea creştină în legătură cu existenţa îngerilor ne arată că sensul creaţiei nu pune totul pe seama comuniunii dintre om şi Dumnezeu, ci rămâne deschis şi altor creaturi care au o istorie a mântuirii deosebită de cea a neamului omenesc". Dar oare Apariţia Domnului Nostru Iisus Hristos pe muntele Sinai este valabilă şi pentru locuitorii altor planete? „Noi nu cunoaştem a priori planurile lui Dumnezeu", — răspunde teologul

Tanzanella-Nitti; s-ar putea ca în *Clubul Galaxiei* pământenii să aibă îndatorirea de a vorbi despre un creator”».

SPECIA COSMICĂ

Încă din anul 1963 scriitorul catolic Mario Matteucci în cartea sa cu caracter didactic *Specia cosmică* se pronunţa în favoarea ideii existenţei vieţii extraterestre în următorii termeni: „Nu ştim bine ce anume fac celelalte planete, dar ştim, bunăoară, că Pământul nostru în afară de faptul că acţionează cu propria-i masă pentru a o face pe lună să se plimbe, mai face în aşa fel încât propriile-i elemente să îngăduie să se dezvolte viaţa. Că în univers ar exista numai acest tip de viaţă şi că viaţa ar putea exista numai pe bază de apă, de aer şi de alte elemente cunoscute de noi, aceasta este o părere a noastră, dat fiind că în mediul nostru nu este cu putinţă un alt fel de viaţă; dar pot foarte bine exista şi nişte fiinţe care să nu aibă nevoie de aceste elemente, ci de altele şi care cu toate acestea să aibă aceeaşi soartă ca a noastră, adică să se nască, să se îngrijească de cele necesare traiului, să se reproducă şi apoi să moară...”

În luna octombrie 1995 teologul Piero Coda răspundea la o serie de întrebări care îi erau puse de SIR (agenţia promovată de Conferinţa Episcopală), întrebări referitoare la o eventuală existenţă a extratereştrilor. „Şi extratereştrii — în cazul că există — sunt nişte creaturi ale lui Dumnezeu şi prin solidaritatea pe care o presupune întreaga creaţie ar fi şi ele implicate în ispăşirea păcatului originar, în mântuire. Aşadar nu există nici o deosebire, pe plan teologic, între extratereştri şi oameni, după cum n-ar putea şoca o eventuală confirmare a existenţei unor fiinţe inteligente extraterestre, adică o ştire care să-i surprindă nepregătiţi pe oameni prin noutatea ei constând în modul de a concepe lumea şi legătura cu creaţia” — declara teologul mai sus amintit. „O ştire de acest gen n-ar reprezenta o dificultate deosebită pentru credinţa creştină întrucât esenţa acestei credinţe este aceea că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, făcut om şi prin intermediul căruia au fost create toate cele câte există. Astfel încât orice realitate creată, orice realitate inteligentă şi liberă care poate fi întâlnită în univers îşi află întotdeauna o motivaţie fundamentală, radicală ca fiind ceva creat de Dumnezeu şi care a obţinut mântuirea graţie lui Iisus Hristos. Aşadar nu există nici un pericol din partea extratereştrilor, ba chiar existenţa acestora ar putea reprezenta un câştig, aşa cum s-a întâmplat în trecut, atunci când cultura europeană a intrat în contact cu nişte lumi cu totul necunoscute mai înainte”. În problema privind păcatul originar teologul avea nişte idei cât se poate de clare şi anume; „Faptul că ar exista altundeva în univers nişte fiinţe

inteligente şi libere presupune — prin solidaritatea pe care o comportă întreaga creaţie — necesitatea mântuirii acestor fiinţe, a tuturora". În mod ciudat, tocmai agenţia SIR publicase, la aceeaşi dată, rezultatul cercetării efectuate de GRIS (Gruppo di Ricera e Informazione sulle Sette — Grupul de Cercetare şi Informare în legătură cu Sectele) reproducând nişte fraze ale lui Pino Luca Trombetta, profesorul universitar din Bologna care, împreună cu Giuseppe Ferrari din cadrul Grupului GRIS, condusese cercetarea respectivă. „Fără îndoială că aceste credinţe, care nu-şi au nicio bază în ştiinţele fizice şi naturale, ajung până acolo încât să amestece într-un fel lumea imanentă cu cea transcendentă şi să creeze un gol de capacitate critică" — afirma cercetătorul respectiv.

Iar un atac cât se poate de dur împotriva acelei New Age, a acelor „pseudoprofeţi" şi a „sectelor ufologice şi satanice" a fost lansat în dimineaţa de luni 14 mai 2001 de către postul de radio, catolic, din provincia Como, *Radio Maria*, cel mai renumit studio de radio care şi-a legat numele de fenomenul Medjugorje şi având acest studio staţii de retransmisie până şi în America. În timpul unui program cu o legătură de la Palermo obţinută după mult timp (care a durat aproape toată dimineaţa şi care program se intitula „Noua evanghelizare şi sectele"), un sacerdot local, părintele Nuara, îi ataca în mod repetat pe acei guru care „se îndepărtează de la cultul normativ punându-se în centru pe ei înşişi şi promovând propriile lor idei şi nu pe acelea ale credinţei". „Adevărata problemă" — a declarat preotul respectiv — „este care anume dintre noile religii este cea propusă de New Age şi care Dumnezeu le este prezentat oamenilor din zilele noastre". „Căci după cum spune Pavel în Prima Epistolă către Galateni: Nu v-am propovăduit un adevăr de al meu, o evanghelie de a mea, ci Evanghelia lui Iisus Hristos" — sublinia preotul pentru a dovedi faptul că acei noi mântuitori ai lumii vorbeau la modul arbitrar „Sfântul Pavel a spus că va veni o zi în care oamenii se vor înconjura cu fel de fel de învăţători întorcându-şi faţa de la adevăr şi ascultând tot felul de poveşti. Omul îşi face din propriul Eu Dumnezeul care îi ocârmuieşte viaţa. Iar unele secte susţin până şi faptul că îl fac să dispară pe Dumnezeul din noi (aluzia la Dianetics era cât se poate de străvezie — nota autorului); îl aşează pe om şi nu pe Dumnezeu în mijlocul tuturor lucrurilor creând un cult idolatrie de sine stătător, cu totul opus credinţei noastre creştine". Şi preotul încheia prin a ridica în slavă cele întreprinse de grupul GRIS.

În ziua de 13 februarie 1994 monseniorul Mario Canciani scrisese în publicaţia *Il Tempo* (Timpul) cele ce urmează: „Fotografiile făcute de sonda spaţială pe Marte — care înfăţişează, în mod ciudat, nişte piramide şi un chip săpat în piatră şi având nişte ochi mari care scrutează cosmosul — precum şi apariţiile de OZN-uri şi mai ales

calculul probabilităţilor repun pe tapet marea întrebare: suntem noi, oare, singuri în Univers? Ar fi interesant de ştiut ce anume gândeşte Biserica în legătură cu această problemă. Din punct de vedere ştiinţific, prin lumi locuibile se înţelege un complex de condiţii favorabile unor forme de viaţă existente şi pe pământ fără a nega posibilitatea existenţei unor forme de viaţă adaptate la nişte biosfere cu totul diferite de cea a Pământului. În mod obişnuit, astronomii consideră că planetele cu sateliţi din sistemul solar, în condiţiile lor de acum, nu pot fi locuite de nişte fiinţe aşa ca pământenii. Şi aceasta din cauza lipsei atmosferei, acidului carbonic, vaporilor de apă şi a oxigenului. Pentru a nu mai pomeni de temperaturile fie foarte ridicate fie foarte scăzute, care pot ajunge până la plus 350 de grade sau până la minus 150 de grade. Nu avem încă informaţii în legătură cu planetele din afara sistemului solar. În ceea ce priveşte problema posibilităţii locuirii altor lumi, Enciclopedia Catolică spune că doctrina catolică nu se pronunţă în nici un fel în legătură cu aceasta. Astfel că se lasă aici, tuturor, deplina libertate a părerilor şi a discuţiilor. Unii filozofi şi oameni de ştiinţă catolici înclină să creadă drept posibilă locuirea acestor lumi într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat, atunci când astrele, fiecare în parte, vor fi atins un asemenea grad de evoluţie, de transformare, în măsură să satisfacă exigenţele individului în ceea ce priveşte atmosfera, mediul, alimentaţia. Adică exact aşa cum s-a întâmplat în cazul Pământului, care nu i-a permis omului să trăiască pe el decât după multe şi multe veacuri de existenţă. Unii catolici, precum Secchi, Pohle, Muller, Denza şi alţii se pronunţau pentru pluralitatea lumilor; dar Flammarion se declara împotrivă, dat fiind faptul că s-ar fi pus sub semnul întrebării problema misterelor încarnării şt a Mântuirii. Dar argumentele acestuia din urmă pot fi contrazise cu uşurinţă.

Sunt amintiţi în ordine cronologică toţi cei care negau existenţa *antipozilor* Pământului întrucât nu recunoşteau o altă seminţie care să nu fi coborât din Adam şi care să nu fi avut astfel nevoie de botez sau de mântuire. Dar încă la vremea respectivă, Papa Clement, Hilaire de Poitiers şi venerabilul Beda au considerat ca fiind adevărată teoria sfericităţii Pământului, confirmată mai apoi nu prin teoria fluxului şi refluxului mării enunţată de Galilei în anul 1615, ci de cea a pendulului lui Foucault experimentată la Panteonul din Paris în 1851/52. Unii au căutat nişte confirmări în Sfânta Scriptură, de exemplu, în parabola cu cele 99 de oiţe (celelalte planete) trimise de Bunul Păstor s-o caute pe oiţa rătăcită (Pământul); sau în cuvintele rostite de Hristos şi anume: eu mai am şi alte oi... (locuitorii celorlalte planete); sau în Epistola lui Pavel către Coloseni: Căci Dumnezeu a vrut să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât şi ce este în ceruri (îngerii nu au nevoie de împăcare astfel că ar fi vorba

aici despre alte creaturi...). Iar în celebrul Imn al lui Venanţiu-cel-Norocos Sângele lui Hristos renaşte nu numai în locuitorii Pământului, ci şi în făpturile cerului. Fireşte că toate aceste citate ar căpăta o valoare probatorie numai o dată ce ar fi dovedită, din punct de vedere ştiinţific, pluralitatea lumilor locuite. Dacă aceste ziduri ale cosmosului s-ar prăbuşi, teologia ne-ar îndemna să preamărim şi mai mult măreţia, bunătatea, mărinimia fără de margini a lui Dumnezeu. Şi toate ar fi ca în poveşti şi mi s-ar părea că sălaşul nostru s-ar afla chiar în mijlocul acelor minuni ale Universului!".

Şi mai există unii preoţi care nu se dau în lături de la a participa la nişte mese rotunde şi conferinţe pe tema OZN-urilor, aşa ca în cazul amintit mai sus al preotului Thorel (care în aprilie 1972 a participat la un congres ţinut la Livorno) sau al călugărului dominican Ubaldo Tomarelli, care în ziua de 4 martie 1972 a declarat la un congres ţinut la Bologna: „Credinţa nu se simte ofensată şi nici pusă în dificultate de către OZN-uri. Dacă extratereştrii vin să ne aducă un mesaj de omenie şi de modestie, ei sunt bineveniţi. Pentru că civilizaţia noastră este una prea îngâmfată!" Iar unii călugări ca Giuseppe Madau, din Ordinul Minoriţilor, declară că au văzut OZN-uri. Călugărul Madau relatează că în luna septembrie 1948, pe când avea optsprezece ani, ar fi fost luat pe sus de un fascicul de raze de lumină provenit dintr-o farfurie zburătoare apărută în plină zi în apropierea mănăstirii sale din Oristano, în Sardinia; iar părintele Benito Reyna, din Buenos Aires, ufolog şi astrolog, a fost şi el martorul unei apariţii de OZN-uri şi s-ar fi delectat chiar cu cercetarea acelui fenomen efectuând o analiză a urmei lăsate de un OZN, în noaptea de 20 iulie 1968, pe terenul fermei Los Paraisos, aflată la o distanţă de 40 de kilometri de Buenos Aires; şi despre acea întâmplare i-a relatat publicaţiei lunare florentine *Giornale dei Misteri* (Jurnalul Misterelor).

În sfârşit, în ziua de 20 februarie 2002, inginerul şi ufologul Alfredo Magenta din cadrul CIFAS (o societate privată având drept scop studierea OZN-urilor) a ţinut o conferinţă la Vatican având drept titlu „OZN-urile: să credem în ele sau să nu credem" Iar concluziile au fost cele prevăzute şi anume că fenomenul OZN este o realitate!

SPIRITUL RĂULUI DIN OZN-URI

Şi ajungem acum pe frontul negativiştilor sau al celor de-a dreptul ostili. Începând cu anul 1978 s-au pornit din mai multe părţi, din mediile religioase cele mai riguroase, nişte critici împotriva fenomenului OZN — considerat acesta de obârşie satanică — precum şi împotriva teoriilor pline de bunăvoinţă cu privire la acei *fraţi din spaţiu.* Clarvăzătoarea americană Veronica Lueken a afirmat adeseori

faptul că OZN-urile ar fi nişte „care ale diavolului” trimise pe Pământ pentru a tulbura minţile oamenilor, iar editura catolică Segno (Semnul), din Udine, a susţinut în repetate rânduri teza obârşiei satanice a fenomenului respectiv atât printr-un articol mai vechi semnat de Luciano Giuseppe Toffoli publicat în revista *Il segno del sovrannaturale* (Semnul supranaturalului), cât şi prin publicarea a două cărţi, una a lui Piero Mantero, *Satana e lo stratagemma della coda — UFO, marxismo e Rock'n'roll* (Satana şi stratagema cozii — OZN-urile, marxismul şi Rock'n'roll-ul) şi cealaltă scrisă de Rosanna Cerutti şi intitulată *Gli dei che hanno fallito — Indagine sulle religioni ufologiche* (Zeii au dat greş — Investigaţie în legătură cu religiile ufologice) având aşadar amândouă cărţile titluri, cât se poate de semnificative. Prima carte îmbrăţişează în mod clar ideea că marxismul, ufologia şi rock'n'roll-ul reprezintă nişte arme ale demonului; iar cea de a doua carte critică aspru acele credinţe „contactiste” ca fiind improbabile. Şi nu întâmplător editura a îmbrăţişat in toto această versiune (arătând cu degetul mai ales spre „entitatea" acelor „contactişti”), dat fiind faptul că în anul 2001 a publicat în aceeaşi colecţie mult-apreciata lucrare *UFO — complessita ed anomalie di un mito* (OZN-urile — complexitatea şi anomaliile unui mit) de Stefania Genovese (care propune deci — şi nu este singura — şi teoria mitului), precum şi lucrarea mea *Il Governo Ombra* (Guvernul din Umbră) în care acuză cercurile secrete sectare ruseşti şi americane pentru faptul că ascund adevărul în legătură cu OZN-urile. Printre altele se cuvine să remarcăm faptul că Piero Mantero a fost, în anii Şaptezeci, unul dintre elementele cele mai reprezentative ale cercetării în materie de OZN-uri şi aceasta la faţa locului, în Liguria. În mod paradoxal, atunci când editura a publicat, în anul 2001, acea carte excelentă a filozoafei Genovese, unul dintre acei „aficionados” de ai editurii Segno a trimis — aşa pe neaşteptate — o scrisoare de protest (deşi nu înţelesese prea bine esenţa cărţii) afirmând faptul că OZN-urile erau de acum o realitate şi cel ce tăgăduia această realitate (dar nu era câtuşi de puţin cazul filozoafei Genovese) trebuia să fie considerat drept un satanist!

Ca dovadă că vremurile se schimbă! Pentru că, doar cu câţiva ani în urmă, în viziunea editurii din Udine şi a celor din anturajul acesteia, de obârşie satanică erau considerate OZN-urile (şi susţinătorii fenomenului cu pricina)!

Iar Mantero nu a fost singurul care a făcut să se răspândească ideea unei eventuale obârşii satanice a OZN-urilor (printre altele, nişte idei asemănătoare în anumite privinţe pot fi întâlnite şi în nişte producţii editoriale de mai târziu aparţinând unor ufologi de renume internaţional cum ar fi Jacques Vallee şi Jean Sider deşi aceştia nu-l pomenesc pe diavol; în timp ce de existenţa acestuia este convins ex-iezuitul hispano-american şi acum ufolog, Salvador Freixedo). Iar

membrii sectei Martorii lui Iehova au publicat în ziua de 8 noiembrie 1990 un număr special al revistei *Svegliatevi* (Treziţi-vă) în care susţineau faptul că OZN-urile au o natură demoniacă. Cu toate că se inspiră din literatura sceptică a celor mai înrăiţi debunkers (defăimători) paraştiinţifici americani, redactorii revistei *Treziţi-vă* nu neagă, în mod paradoxal, existenţa fenomenului OZN, dar îi atribuie lui Satana obârşia acestui fenomen, Satana care îşi foloseşte şi acum slugile sale demoniace pentru a le suci minţile oamenilor cu tot soiul de bazaconii, mode trecătoare, mesaje, comunicări şi culte care distrag atenţia de la cuvintele Domnului care spun că împărăţia Cerurilor se va întinde în curând peste tot Pământul. Ţinând seama de faptul că am ajuns deja departe în aceste zile tragice s-ar cuveni ca drept-credincioşii să nu-şi mai piardă timpul lor preţios cu cercetarea unor lucruri de acest gen...“ Şi totuşi această teză nu se situează pe aceeaşi linie cu declaraţia făcută de americanul James Hollingsworth, din West Bend, personaj important din cadrul sectei Martorilor lui Iehova la vremea anchetei întreprinse de *Daily News.* „De fapt noi nu afirmăm că OZN-urile nu există, ci *nu* spunem că există” — a declarat Hollingsworth.

Pe frontul protestant, pe vremea răpirii a doi pescari din Pascagoula, în America, un preot baptist american a subliniat în timpul unei predici faptul că vizitatorii veniţi din stele nici nu apucaseră să le vorbească unor prăpădiţi de pământeni despre puterile Creatorului, spre a le dovedi pământenilor cât sunt ei de înapoiaţi spiritualiceşte, pentru că nici măcar nu puteau vorbi, ci scoteau doar nişte sunete ciudate de genul „bzzz bzzz“. Iar în Italia, Rocco Manzi, un profesor din Avellino şi „licenţiat în teologie”, a scris, în anul 1979, o carte intitulată *UFO e potere delle Tenebre* (OZN-urile şi puterea întunericului), în care afirma, în esenţă, faptul că farfuriile zburătoare erau „una dintre cele mai mari puneri în scenă născocite vreodată de Diavol spre a ne face nouă, oamenilor, în necaz”.

În acelaşi an apărea în Franţa cartea musulmanului Jean Robin, a cărei teză satanică este şi acum susţinută cu tărie pe Internet, pe site-ul mormonului american Watchers, al cărui webmaster se delectează în a susţine că faţa lui Marte ar fi o faţă a diavolului şi că s-ar înregistra o nemaipomenită recrudescenţă de apariţii OZN în Orientul Mijlociu şi mai ales în Statul Israel (fapt care este, în parte, adevărat) pentru că bătălia finală dintre bine şi rău, dintre îngeri şi farfuriile zburătoare se va da tocmai pe pământurile Israelului şi cele ale anticei Babilonii, adică Irakul lui Saddam Hussein (această asprime a tonului este explicabilă prin faptul că din scrierea sacră, *Cartea lui Mormon*, capitolul „Moroni“, 14, mormonii înţeleg că „prin harul lui Dumnezeu unor Euri li se arată îngerii şi ajutoarele acestora”. Drept care, în viziunea mormonilor, dacă îngerii nu sunt nişte OZN-uri, acestea din

urmă nu pot fi decât nişte diavoli). În mod ciudat, aceste idei bizare au fost reluate în numărul din aprilie 1999 al ziarului catolic *Presenza cristiana* (Prezenţa creştină) care într-un dosar de care se ocupa Grupul de Cercetări în legătură cu Sectele arată cu degetul, cum s-ar spune, acele mişcări „contactiste". Şi grupul GRIS, mai sus amintit, îi atacă şi pe acei „raelieni", mişcarea dirijată de Giorgio Bongiovanni şi de răposatul Marshall Applewhite (nebunul responsabil de sinuciderea colectivă de la San Diego).

Dar publicaţia respectivă confunda acel „contactism" cu ufologia. Astfel că se afirma că „ufologia este o formă de cunoaştere care ia de pe ici de pe colo câte ceva din străvechea dualitate bine-rău. Iar cerul — împărăţia lui Dumnezeu — ar fi în zilele noastre sălaşul extratereştrilor al căror teatru de acţiune ar fi Pământul, care Pământ se va salva, va fi mântuit numai printr-o intervenţie. Şi această intervenţie va fi efectuată — potrivit previziunilor celor de la publicaţia mai sus amintită — în Israel..."

Publicaţia cu pricina eticheta grupurile mai sus amintite drept sectare şi folosea un termen creat în anul 1991 de către teologul francez Jean Bruno Renard şi anume acela de dischişti. Într-o carte intitulată *UFO — Una nuova credenza religiosa?* (OZN-urile — o nouă credinţă religioasă?) teologul sociolog francez prezenta numeroase date statistice cu procentajele celor ce cred în fenomenul OZN şi ataca în mod dur sectele acelor „contactişti", dar făcând el de data aceasta o distincţie între ufologi şi „contactişti" şi scoţând în evidenţă faptul că principalii susţinători ai extratereştrilor erau tinerii din clasele culte, „care aveau puţină experienţă religioasă sau nu aveau nici una şi care aveau o orientare politică de stânga" (lucru întrucâtva discutabil). Cartea aceea s-a bucurat de o apreciere deosebită din partea publicaţiei *Familia Creştină,* care în anul 1991 i-a făcut o recenzie semnată de Maria Grazia Gibelli. „Ştiinţa nu poate da un răspuns definitiv la dilema existenţei vieţii extraterestre" — spunea ziarista Gibelli confundând ea cercetarea efectuată de grupul SETI cu ufologia; dintre numeroasele ipoteze enunţate întru explicarea fenomenului OZN s-au impus de curând cele care au găsit un răspuns fideist şi anume acela potrivit căruia extratereştrii ar fi un fel de răspuns pozitiv dat de Univers, un univers pe care materialiştii l-au despuiat de orice entitate supranaturală care să justifice existenţa noastră efemeră pe acest Pământ. Şi în acest fel şi materialiştii ar putea nutri o speranţă şi anume aceea ca spaţiul să nu mai fie pustiu, ci să mai existe acolo şi alte vieţuitoare pentru a-i ţine de urât Omului".

Cartea aceea nu s-a bucurat în schimb — se înţelege — de apreciere din partea mişcării de stânga, numită „ufologia radicală", mişcare născută în sânul centrelor sociale în anii Nouăzeci (şi care a dispărut destul de repede) şi care a comentat în mod destul de critic,

în numărul doi al revistei *Men in red,* după cum urmează: „Întotdeauna pregătită să caute şi să găsească motivaţii pentru propriul ei eşec, Biserica catolică îl aţâţă pe acest popă sociolog prin meandrele ufologiei „cultiste" şi „dischiste", adică ale acelei ufologii de cea mai joasă speţă, ca s-o spunem pe-a dreaptă. Scopul pe care-l urmăreşte copoiul cu sutană este acela de a dovedi, prin intermediul unei cercetări sociologice clasice, faptul că ufologia i-ar răpi, chipurile, Bisericii mii de credincioşi făcându-i pe aceştia să se dedice cultului altor lumi, cultului extratereştrilor, ce mai. Cartea aceasta nu pare a fi altceva decât o lucrare făcută la comanda grupului GRIS (Grupul de Cercetare şi Informare în legătură cu Sectele) — adică noua Inchiziţie.

BIBLIA ÎN VIZIUNEA EXTRATEREŞTRILOR

Acelaşi grup GRIS, într-un articol apărut în publicaţia *Gazzetta di Parma* în ziua de 8 noiembrie şi intitulat „Dumnezeul tinerilor? Raţiunea — o călătorie printre religii şi secte, ezoterism şi credinţe supranaturale" îi ataca şi pe ufologi, ataca revistele de ufologie şi pe toţi ce participau la conferinţe pe această temă sau aderau la grupări ufologice. Şi menţionând activitatea desfăşurată în colaborare cu Secţia de Ştiinţe din cadrul Universităţii din Bologna şi reluată de SIR, mai preciza faptul că efectuase o anchetă printre tinerii pasionaţi de lecturi ezoterice şi care în anul 1996 frecventaseră cursurile ultimului an al Şcolilor superioare şi cele ale primilor doi ani ale universităţii din regiunea Emilia-Romagna. Conform rezultatului înregistrat, în ceea ce privea ufologia în general, 3,7% din totalul tinerilor citeau în mod regulat cărţi despre OZN-uri, în timp ce 80,6% nu citeau nimic pe această temă; cei ce frecventau în mod ocazional cercurile ufologice reprezentau 1,8% (adesea 0,3, dar niciodată diferenţa de 97,9); cei ce participau la conferinţe sau dezbateri pe teme ufologice reprezentau 0,2% şi rar 0,6 şi niciodată diferenţa de 99,2).

Lăsând la o parte polemicile, interesantul test efectuat de Renard dovedea în mod clar faptul că amestecul dintre fenomenul OZN şi religie îi deranja — şi nu puţin — pe mai-marii Bisericii catolice (şi ai Bisericilor creştine în general). Acel „contactism" devenea în mod manifest o nouă credinţă religioasă bazată pe o reinterpretare a faptelor din Biblie (Iisus — un pilot extraterestru, norul lui Moise şi carul lui Ezechiel — nişte farfurii zburătoare, iar balena lui Iona — un OZN marin), dar o credinţă considerată eretică. Se cuvine să amintim aici faptul că prin erezie se înţelegea în trecut ca şi acum — o interpretare şi o luare de atitudine faţă de conţinutul Sfintelor Scripturi, o atitudine diferită de versiunea canonică a Sfântului Scaun.

Ereticii erau consideraţi excomunicaţi în mod automat. Astfel că nu este un lucru de mirare acela că Comisia Episcopală Italiană, bazându-se pe un studiu efectuat în legătură cu mişcările spirituale alternative — studiu efectuat chiar de GRIS în anul 1999 — a pus la index diferite grupuri de „contactişti". Iar în anul 1997 studioul de televiziune TeleNova a realizat o serie întreagă de emisiuni împotriva sectelor, emisiuni intitulate „Secte, de şapte ori secte". Şi într-una din acele emisiuni nişte teologi şi ufologi sceptici au atacat în mod cât se poate de dur mişcările „contactiste" cele mai cunoscute; de altminteri, în anul 2001, acelaşi studio de televiziune a realizat un ciclu de patru emisiuni pe teme ufologice având un grad înalt de obiectivitate în cadrul programului *Mysteria* condus de ziaristul Cornelio Morari, emisiuni în care s-a vorbit în termeni elogioşi despre ipoteza extraterestră, ipoteză căreia i-au luat apărarea şi cel ce scrie aceste rânduri, precum şi celebrul ufolog Roberto Pinotti — preşedintele singurului şi în acelaşi timp cel mai serios centru ufologie la nivel naţional. Ciclul acela de emisiuni (care a numărat în total douăsprezece episoade cuprinzând şi teme de parapsihologie şi arheologie misterioasă) a fost mai apoi preluat de studiourile de televiziune din regiunile Piemont, Liguria, Veneto, GRP, TeleGenova şi TeleNordEst.

Tendinţa de a reinterpreta în cheie „spaţială" tematicile biblice era criticată, la modul temperat, şi de renumitul preot Gianfranco Ravasi, de la publicaţia *Familia Creştină*, care, comentând — în numărul din iunie 2000 — fragmentul din Evanghelia după Luca cu privire la înălţare spunea: „Faptul cu pricina nu trebuie să fie luat în sens strict astronomic, pentru că cerul este, cu adevărat, în toate culturile, semnul divinului şi al transcendentului. Prin această înălţare Hristos se întoarce în împărăţia cerurilor din care venise".

Şi revista *Jesus* publica, în iunie 2001, „scrisoarea semnată" (fără a-i da răspuns şi fără a continua polemica în numerele următoare), scrisoarea unui agricultor argentinian care denunţa „acele deliruri ale ufologiei atât de periculoase pentru credinţă" criticându-i aspru pe toţi cei ce reinterpretau Biblia în cheie ufologică. Astfel, se spunea în scrisoare: „După cât mi se pare, lumea catolică nu le dă importanţă cuvenită tuturor celor cuprinse în aşa-zisele ştiinţe de hotar, adică arheologia spaţială şi ufologia. Acum câţiva ani a apărut o carte — delirantă ca să spun aşa deşi e puţin spus — care afirma în mod fără putință de tăgadă cum că apariţiile Sfintei Fecioare, inclusiv cele recunoscute în mod oficial de către Biserică (începând cu cea de la Fatima) n-ar avea nimic transcendent în ele, ci ar fi de obârşie extraterestră ufologică. Şi aş mai putea menţiona şi alte ipostaze şi teorii mai mult sau mai puţin năstruşnice. Cum ar fi, bunăoară, aceea pusă în circulaţie de un orientalist ruso-elveţian potrivit căreia o

putere străină le-ar fi inoculat codul ei genetic oamenilor primitivi *creând* în acest fel omenirea pe care o cunoaştem noi astăzi; şi toate aceste lucruri ar trebui să le dea de gândit autorităţilor ecleziastice şi nu să fie trecute sub tăcere; pentru că se pare că de când Biserica a desfiinţat indexul toţi se simt îndreptăţiţi să enunţe fel de fel de teorii care mai de care mai năzdrăvane. Din păcate, unele din aceste teorii se bucură uneori de girul unor edituri catolice, fapt care îl face pe omul credincios să se întrebe în ce fel anume să ia el aceste idei trăznite care odinioară ar fi fost considerate eretice? Chiar să existe, oare, vreun amestec al extratereştrilor în lucrările lui Dumnezeu? Acest lucru se întreabă omul nostru drept-credincios şi acelaşi lucru mă întreb şi eu cerând totodată ca autorităţile bisericeşti să intervină în această problemă. Scrisoare semnată, Agrigento".

CREDINŢĂ, REVELAŢIE, VIAŢA ÎN UNIVERS

Urmărind cele spuse până acum de către nişte înalţi slujitori ai Bisericii, deducem că religia şi „contactismul", în ciuda pronunţatelor conotaţii religioase ale acestuia din urmă, nu prea fac casă bună împreună; în schimb, pot coexista şi încă foarte bine ufologia şi religia dacă acestea se menţin în medii bine distincte. Cercetarea ufologică ştiinţifică nu se pronunţă în probleme de religie, dat fiind că acest lucru nu este de competenţa ei; această cercetare oferă doar nişte rezultate ce le pot fi folositoare şi oamenilor de ştiinţă creştini. În ceea ce le priveşte, autorităţile creştine — în cazul că ufologia nu încalcă cum s-ar spune teritoriul credinţei în care n-are ce căuta — se dovedesc a fi deschise dialogului şi interesate — de ce nu? — în nişte implicaţii pe care le-ar reprezenta pentru neamul omenesc un eventual contact. Dacă pe mulţi ufologi îi interesează eventualul schimb tehnologic şi cognitiv cu nişte vizitatori mai evoluaţi provenind din alte lumi şi Bisericile acestei lumi ar avea, cu siguranţă, multe subiecte teologice de discutat cu cei care se află în lumile stelare, mai aproape, poate, de Dumnezeu.

Şi totuşi, în ciuda declaraţiilor de intenţie ale unor persoane de vază, părerea mea este aceea că în viziunea *religiilor revelate* (adică a acelora în care Dumnezeu li se arată oamenilor în mod expres făcându-le cunoscute acestora învăţăturile Sale), între om şi divinitate ar continua să existe o legătură cât se poate de exclusivistă şi antropocentrică. În această viziune asupra lumii, omul se află în centrul universului şi Dumnezeu l-a creat pe acest Pământ pe om şi numai pe om pentru a-l preamări pe Creatorul său. Cu toate că nimic nu-i este cu neputinţă divinităţii, ei bine, nişte concepte precum salvarea, mântuirea sau încarnarea lui Dumnezeu sunt înţelese ca fiind

destinate numai şi numai pământenilor (fapt e că mulţi preoţi creştini se întreabă dacă nişte eventuali extratereştri vor fi avut şi ei parte de cuvântul lui Dumnezeu sau dacă vor fi rămas imuni la păcatul originar). Cu alte cuvinte, noi ne-am situa în centrul atenţiei lui Dumnezeu, a lucrărilor Sale. Fapt lesne de înţeles. Şi poate că într-o bună zi, atunci când omul va fi cucerit spaţiul (dacă acest lucru se va întâmpla), atunci va fi mai uşor să ne punem întrebarea dacă acolo, în spaţiu, va fi cu putinţă să găsim vreo altă fiinţă mai avansată ca noi nu doar din punct de vedere tehnologic, ci şi spiritual (numai să nu se întâmple, Doamne fereşte! aşa ca în romanele „marţiene“ ale lui Ray Bradbury în care misionarul plecat acolo să-i convertească pe extratereştri fusese el convertit de aceştia). În legătură cu aceasta, fantaştiinţa s-a dovedit a fi cât se poate de sensibilă la extrapolarea temelor religioase legate de existenţa vieţii extraterestre sau de nişte viitoare noi tehnologii şi ne poate oferi destule motive de gândire. De obicei, această fantaştiinţă este o artă narativă de tip speculativ, creată de nişte autori care sunt mai degrabă filozofi decât oameni de ştiinţă şi care artă narativă are un nivel calitativ diferit de cel al ficţiunii ştiinţifice pe care o citim aşa ca să ne treacă timpul. Bibliografia folosită este una cât se poate de bogată. Din romanul *Un caso di coscienza* (Un caz de conştiinţă) al lui James Blish (1959) aflăm cum că locuitorii îndepărtatei planete Lithia au înfiinţat o societate frăţească şi fericită ce părea a se conforma mesajului evanghelic; pentru că acolo nu există războaie, violenţe, nedreptăţi. Problema este că psihologia lithienilor nu a fost în măsură să elaboreze vreo idee de „divinitate”. Drept care este invitat acolo de pe Pământ — pentru a rezolva cumva situaţia — părintele Ramon Ruiz-Sanchez din Compania lui Iisus, fapt care pare a fi o punere în scenă a Diavolului pentru a dovedi inutilitatea lui Dumnezeu; dar povestea are un sfârşit tragic. Iar Clide S. Lewis — profesor de limba engleză medievală la Cambridge, un erudit, prieten al lui Tolkien — a scris, în anii '40-50, o trilogie SF cu subiect religios şi în care dezbate problema Binelui şi a Răului. Din cele trei cărţi, una şi anume *Perelandra* are drept loc de acţiune planeta Venus şi acolo se desfăşoară — altfel tratată — povestea cu Adam şi Eva; numai că de data aceasta Diavolul este înfrânt şi Paradisul nu mai este pierdut. În cartea *La ricerca di Sant’Aquino* (Căutarea Sfântului Aquino), din 1951, Anthony Boucher prezintă o inteligenţă artificială creată de om şi care inteligenţă spune la un moment dat că ea crede în Dumnezeu, fapt care reprezintă o cotitură epocală şi cine ar putea tăgădui vreodată existenţa unei „maşini logice” prin excelenţă? În cartea *Poi che sono un popolo geloso* (Pentru că ei reprezintă un popor invidios), din 1954, Lester Del Ray descrie invazia unor extratereştri monstruoşi. Pământenii descoperă, consternaţi, faptul că invadatorii aceia îl adoră pe Dumnezeul nostru

şi Crucea. Şi la reacţia omenirii la acest lucru se întâmplă ceva nemaipomenit: şi anume Dumnezeu îşi retrage promisiunea biblică de a ocroti neamul omenesc, îşi întoarce faţa de la oameni şi şi-o îndreaptă spre extratereştri. Drept care într-un acces de trufie nemăsurată omenirea se răzvrăteşte împotriva Dumnezeul ei. După cum am mai spus, în *Cronicile marţiene* ale lui Ray Bradbury misionarul pământean plecat să convertească sufletele de pe planeta roşie descoperă faptul că marţienii sunt atât de evoluaţi încât îl convertesc ei pe misionarul pământean; iar în scrierea *Buone notizie dal Vaticano* (Veşti bune de la Vatican), a lui Robert Silverberg, un lucru şi nu o făptură vie este acela care încarnează speranţa omenirii de a fi salvată şi anume un robot care este ales papă! În timp ce în scrierea *Cristo marziano* (Hristos cel-de-pe-Marte), de Jose Farmer (1953) extratereştrii vin pe Pământ conduşi fiind de Iisus Hristos şi convertindu-se ei la religia evreilor ortodocşi încă de la prima „revelaţie" ajung mai apoi să intre în conflict cu toate celelalte religii ale planetei noastre, deoarece acestea s-ar fi îndepărtat de la „mesajul" originar.

Aşadar fantaştiinţa înaintează în timp şi prefigurează nişte întâmplări, nişte situaţii care uneori par a fi adevărate; iar ideea cu misionarii cosmici, atât de îndrăgită de acea *science fiction,* pare a se adeveri şi ea. Fireşte că este prematur să spunem prea multe lucruri, deşi oamenii de ştiinţă şi slujitorii Bisericii întreprind de pe acum câte ceva în acest sens. Dar rezistenţa opusă este — se înţelege — una foarte puternică (astfel încât rolul nostru de buric al universului şi de entitate care se bucură de atenţia lui Dumnezeu va pierde mult din importanţă). Drept care, potrivit concluziilor unei lucrări publicate în septembrie 2001 de *Corriere dell'Unesco* (Curierul Unesco) care dedica o rubrică legăturilor dintre ştiinţă şi religie — ce cuprindea şi o serie de articole şi interviuri luate unor oameni de ştiinţa şi unor slujitori ai Bisericii — ei bine, acele concluzii erau întrucâtva negative. Iar ştiinţa, pe de o parte îi făcea cu ochiul, în mod prietenesc, credinţei, iar pe de altă parte, prin lucrarea americanului John Horgan, tăgăduia existenţa vreunei forme de viaţă extraterestră. „După câte ştim" — scria omul de ştiinţă mai sus amintit — „viaţa a apărut numai o dată, aici pe Pământ, acum aproximativ 3,5 miliarde de ani. Iar încercările de a se crea viaţa în laborator i-au descurajat pe toţi cei ce au dorit să facă acest lucru. Condiţiile necesare apariţiei vieţii sunt atât de numeroase încât obârşia ei pare a ţine de elementul miraculos — se plângea într-o zi Nobel Francis Crick, laureat al premiului Nobel şi un agnostic apropiat de ateism. Iar paleontologul Stephen Jay Gould a subliniat faptul că în cazul apariţiei lui Homo Sapiens întâmplarea ar fi fost aceea care a avut rolul de bază. În timp ce biologul Ernst Mary consideră fiinţa omenească drept singura formă de viaţă existentă în

toată galaxia, adică în tot universul. Şi, potrivit părerii biologului respectiv, cercetarea din cadrul programului SETI având drept scop descoperirea unor inteligenţe extraterestre prin intermediul ascultării mesajelor radio ar fi sortită eşecului".

Eu unul cred că lucrurile nu stau câtuşi de puţin aşa, după cum nu cred că Biserica s-ar situa (pe ascuns) pe aceste poziţii. În luna ianuarie 2002, odată cu intrarea în Noul Mileniu, care a găsit o planetă Pământ dezbinată de uri rasiale, economice şi religioase (care culminaseră cu atentatul terorist împotriva turnurilor gemene din Manhattan), un reprezentant al Vaticanului, bine cunoscut de acum cititorilor, s-a pronunţat răspicat în favoarea existenţei vieţii extraterestre. Despre acest lucru a scris în presă ziaristul Vittorio Catani cele ce urmează: „Într-un interviu acordat de curând ziarului *Corriere della Sera,* iezuitul şi astronomul George Coyne, director, din anul 1978, al Observatorului Astronomic al Vaticanului de la Castel Gandolfo, s-a pronunţat în favoarea posibilităţii existenţei unei vieţi inteligente şi în alte lumi din univers. După părerea lui Coyne, Biserica se vede silită să manifeste prudenţă într-o asemenea problemă deşi este vorba despre o ipoteză ce nu trebuie exclusă a priori mai ales acum când au fost identificate nişte planete care par a fi asemănătoare Pământului şi care se află pe orbita unor stele îndepărtate.

Şi nu este, cu siguranţă, pentru prima oară când nişte cercetători catolici abordează această temă; dar cuvintele lui Coyne capătă o semnificaţie deosebită deoarece acestea vin din partea unui reprezentant al Vaticanului. De fapt nu este vorba aici numai de a se căuta un punct de convergenţă între interpretarea Sfintelor Scripturi şi cuceririle seci ale ştiinţei (două medii de cercetare cu totul diferite şi care s-au aflat în conflict vreme de secole şi este de ajuns să ne gândim la odiseea lui Galileo). Dar astăzi vremurile s-au schimbat şi în anumite privinţe este posibilă o convergenţă, în linii mari, între religie şi ştiinţele astronomice (şi ar trebui să adăugăm aici şi cosmologia, xeno-biologia, planetologia...), o convergenţă mult mai plauzibilă decât pe vremuri. Dar tocmai acest pas înainte creează noi probleme religioase care ar putea fi depăşite doar cu preţul unor schimbări drastice de perspectivă. Şi poate că ar fi cazul să se ia în considerare de către unii reprezentanţi ai lumii catolice şi creştine în general şi alte pronunţări semnificative în favoarea existenţei vieţii în alte lumi. Acum exact patruzeci şi doi de ani au avut un mare răsunet declaraţiile făcute de către un alt iezuit, părintele Grasso. Într-adevăr, în ziarul *La Stampa* (Presa) din 24 ianuarie 1960 a apărut un articol cu titlul următor: Eventualii locuitori ai altor lumi vor trebui să-i dea ascultare Bisericii. Iar subtitlul articolului suna aşa: Neavând de suportat greutatea păcatului originar, celelalte fiinţe din univers ar

putea trăi într-o stare de fericire spirituală şi materială de neimaginat pentru noi. Dar dacă ar fi acele fiinţe mai rele decât Omul dat fiind că nu au cunoscut harul Mântuirii? Şi nu ar fi exclus faptul că numai nouă, Oamenilor, să ne fi fost hărăzită o soartă supranaturală. Şi cum anume ar trebui să fie înţelese Sfintele Scripturi? Un lucru este sigur şi anume acela că nu vor fi trimişi acolo nişte misionari spaţiali.

Tonurile acelea ar putea părea astăzi puţin cam retorice, dar ele lăsau să se întrezărească nişte problematici *serioase,* reluate mai apoi în declaraţiile sus amintitului Coyne. Şi dacă mergem puţin mai înapoi în timp, se impune să menţionăm cartea *De l'infinito universo et mondi* (Despre universul nemărginit şi despre lumi), din 1584, în care Giordano Bruno susţinea, încă de pe atunci, că planetele ar fi fost locuite. Şi multe alte păreri ale filozofului — printre care şi aceea că Pământul nu se află în centrul Universului — au fost considerate de Inchiziţia romană ca fiind periculoase. Drept care Bruno a fost arestat şi după opt ani (1600) a fost condamnat la moarte prin ardere pe rug; şi în acest fel cădea un cap genial şi anticonformist din vina de a fi enunţat ideea *eretică* a existenţei vieţii şi în alte lumi. Iar în anul 1638 John Wilkins, un preot englez devenit mai apoi episcop susţinea la rândul său în cartea pe care o scrisese *Descoperirea unei lumi pe Lună* faptul că satelitul Pământului ar fi fost locuit. În secolul al XVIII-lea astronomul olandez Christiaan Huygens scria că prin harul lui Dumnezeu binevoitor şi alte lumi se bucurau de viaţă şi de inteligenţă. Iar în Anglia filologul Richard Bentley spunea şi el la rândul lui că Dumnezeu n-ar fi creat atâtea şi atâtea stele numai de dragul Omului; pentru că dat fiind faptul că cea mai mare parte a acelor stele nu puteau fi văzute cu ochiul liber de pe Pământ, însemna că stelele acelea existau numai „întru folosul locuitorilor planetelor aflate în apropierea acelor stele“.

În sfârşit, ar mai fi de menţionat aici numărul mare al oamenilor de ştiinţă sau de cultură care au intervenit în dezbaterea ştiinţifico-religioasă a problemei respective în acel secol ca şi în cele care au urmat.

Cea mai mare parte a religiilor a susţinut întotdeauna faptul că viaţa (şi în mod deosebit Homo Sapiens) ar fi apărut graţie unei *minuni.* Iar descoperirea unei forme de viaţă extraterestră ar fi, oare, de natură să contrazică ipoteza aceea a unei *minuni*? Poate că nu. Şi la o adică acea descoperire ar face să se piardă, în ochii multor credincioşi, acea caracteristică de fenomen nemaipomenit, unic, *semnificativ,* atribuită neamului omenesc care n-ar mai ocupa astfel acel loc privilegiat în orânduirea lucrurilor. Fapt care ar putea schimba, în viziunea credincioşilor, convingerea cu privire la existenţa unei legături deosebite între fiinţele omeneşti şi Dumnezeu, legătură susţinută de religie, convingerea că noi am fi singurii Lui fii şi cei

preferaţi. Şi oricum ar sta lucrurile, atât noi cât şi extratereştrii am avea o obârşie miraculoasă. Potrivit altor păreri, ar trebui să fie reconsiderată teoria originii divine a inteligenţei şi a conştiinţei dacă acestea ar exista, cumva, independent de noi şi în alte zone ale universului în anul 1729 Ernest W. Barnes, episcop de Birmingham, punându-şi el întrebarea dacă nu cumva ar mai fi existat şi alte creaturi inteligente a ajuns la concluzia că Dumnezeu crease universul tocmai pentru a avea El o mulţime de lumi locuite, din care mulţime să poată să facă să se nască *cele mai înalte forme de conştiinţă.* În aceeaşi ordine de idei, în studiul său *La cosmologia moderna e l'idea cristiana di Dio* (Cosmologia modernă şi ideea creştină de Dumnezeu), din 1952, cosmologul Edward A. Milne din Oxford se întreba dacă nu cumva era un lucru *ireverenţios* acela de a crede că un Dumnezeu etern şi-ar fi „concentrat întreaga Sa Inteligenţă Divină şi lucrările Sale asupra unei singure planete". Milne şi-a mai pus şi problema încarnării: Să fi fost, oare, vorba aici despre un eveniment unic sau care a mai fost repetat şi pe alte planete? Orice bun creştin s-ar cutremura numai la gândul unui asemenea lucru. Şi ce anume se va fi întâmplat cu locuitorii altor lumi dacă încarnarea se va fi săvârşit numai pe planeta noastră?" Şi Milne ajungea la concluzia că Patimile lui Hristos le-ar impresiona nu numai pe fiinţele omeneşti, ci şi pe toate celelalte eventuale fiinţe inteligente. La modul cu totul opus, preotul-filozof E.L. Mascall şi-a exprimat convingerea, în anul 1956, că Dumnezeu „s-a făcut om" şi că deci intervenţia Sa în istorie „ar fi putut avea sens numai în legătură cu acel Homo Sapiens". Pe o poziţie opusă s-a situat John Polkinghorn — fizician şi slujitor al cultului anglican — care în anul 1992 a afirmat faptul că dacă „ar exista nişte omuleţi verzi, Dumnezeu s-ar încarna într-un asemenea omuleţ verde". La toate acestea părea să răspundă filozoful John Lucas printr-o argumentare greu de contracarat şi anume: „Părăsirea lui Hristos pe cruce de către Dumnezeu s-ar fi putut întâmpla doar o singură dată". Şi este un lucru de la sine înţeles că toate aceste argumentări ar putea deveni de o pregnantă actualitate în cazul în care pe Pământ ar ajunge un simplu *mesaj* venit — în mod cât se poate de evident — din partea extratereştrilor (captat, bunăoară, de aparatura radioastronomică a programului SETI care foloseşte o reţea mondială de radiotelescoape îndreptate spre mii de sisteme stelare având drept scop interceptarea unor semnale radio de origine artificială).

Sunt, toate acestea, nişte întrebări cu valoare pur teoretică cel puţin până acum, dar la care cu greu se poate răspunde. Din care motiv pare un lucru cât se poate de probabil ca un *semnal* extraterestru (ca să nu mai vorbim de o *vizită)* ar fi de natură să bulverseze, la toate nivelurile, numeroasele noastre cuceriri şi, după toate probabilităţile, şi marile religii.

În ziua de 8 ianuarie 2002 în presă apărea un articol intitulat „Ioan Paul II, un papă sensibil la astronomie”. Şi în articol se spuneau următoarele: „Cerurile s-au deschis. În jurul unor stele îndepărtate astronomii au descoperit numeroase planete asemănătoare cu ale noastre pe care, probabil, ar exista viaţă. Graţie telescoapelor ochiul a ajuns până hăt-departe la obârşiile noastre, la obârşiile universului care a apărut acum 15 miliarde de ani în urma acelui puternic Big Bang ce marca primii paşi ai Creaţiei. Oamenii de ştiinţă cei mai îndrăzneţi presupun că ar mai exista şi alte universuri în spaţii paralele şi în nişte dimensiuni de neimaginat pentru o minte obişnuită. Cerul s-a schimbat, ce mai, s-a schimbat foarte mult în ultimii ani ridicând nişte întrebări în legătură cu o posibilă nouă legătură între om şi ideile sale despre lumea astrală care îl înconjoară. George Coyne, iezuit şi astronom îşi ridică privirea spre cer din Observatorul Astronomic al Vaticanului ale cărui cupole se înalţă, încă, la Castel Gandolfo, acolo unde au fost reaşezate din porunca Papei Pius X care le luase de la Vatican, acolo unde, din porunca altui papă, Leon XIII, fuseseră durate, în anul 1891. Dar — spune Coyne — aici nu mai putem face altceva decât să verificăm instrumentele şi să ţinem lecţii cu studenţii. Pentru că adevăratul nostru observator astronomic se află pe vârful unui munte din Arizona, Statele Unite, acolo unde aerul este curat şi transparent.

— George Coyne, dumneavoastră sunteţi american. Aţi fost chemat aici, pentru a conduce acest Observator, de către papa Ioan Paul I, în anul 1978. Printre misterele cereşti vă place să studiaţi acel *canibalism cosmic,* un fenomen foarte violent în care astrele mari le devorează pe cele mai mici. Spuneţi-ne în ce fel anume se uită un om al Bisericii şi un om de ştiinţă la noul univers în care poate vor mai fi existând şi alte fiinţe care gândesc?

— Universul este leagănul omenirii şi de aceea dorinţa noastră de a şti cât mai multe despre el nu este niciodată împlinită. Cu cât cunoaştem mai mult, cu atât ne dăm seama de ignoranţa noastră. Fără îndoială că astronomia n-a mai cunoscut vreodată o epocă în care cunoştinţele despre cer să fie atât de avansate ca acum. Indienii din America au o istorioară nostimă. Atunci când guvernul a hotărât să construiască primul mare observator astronomic naţional în Arizona a ales un munte care pentru indieni era sfânt şi după nişte tratative îndelungate indienii au cedat bucurându-se ei că muntele lor avea să fie folosit în acel scop. Dar indienii nu ştiau cum anume să le spună astronomilor, pentru că ei, indienii, trăiau sub cerul liber şi-l admirau pe acesta dar nu-l studiau; astfel încât în limba lor nu aveau un cuvânt care să-l denumească pe cel ce scruta cerul. Şi atunci au născocit o expresie care tradusă din limba lor înseamnă „oamenii-aceia-cu-ochii-

lungi". Fapt e că aceste instrumente nu sunt numai nişte maşini, ci nişte mijloace pentru a prelungi curiozitatea noastră de a şti. Iar în ceea ce mă priveşte, faptul că eu sunt un iezuit nu schimbă cu nimic modul în care efectuez cercetarea, dar, cu siguranţă, influenţează întrucâtva modul meu de interpretare.

— Ce părere aveţi în legătură cu posibilitatea existenţei vieţii pe alte planete şi care este poziţia Bisericii în această problemă?

— Este o perspectivă care trezeşte pasiune, dar se cere să fim prudenţi. Deocamdată nu există nici o dovadă ştiinţifică a existenţei vieţii. Dar suntem pe cale de a aduna nişte observaţii în măsură să arate o asemenea posibilitate. Universul este atât de mare încât ar fi o nebunie să spunem că noi am fi o excepţie. Acest lucru ne-ar dovedi faptul că Dumnezeu a repetat şi în alte părţi ceea ce a făcut pe Pământ şi în acelaşi timp ar elimina din credinţă acel egocentrism, acel egoism, ca să spun aşa, care caracterizează în momentul de faţă credinţa. Dacă ar fi să întâlnesc o fiinţă inteligentă din alte lumi şi aceasta mi-ar destăinui nişte lucruri legate de viaţa ei spirituală şi mi-ar spune că şi lumea din care face parte a fost mântuită de Dumnezeu care l-a trimis acolo pe *singurul* Lui Fiu, ei bine, atunci m-aş întreba dacă este cu putinţă ca acel singur fiu să fi fost prezent în mai multe locuri diferite. Dar asemenea gânduri reprezintă un mare păcat. Erezii după erezii au încercat de-a lungul veacurilor să tăgăduiască natura umană a lui Dumnezeu, Iisus Hristos este Dumnezeul adevărat şi Omul adevărat. Iar acest Om adevărat ar putea apărea şi pe altă planetă? Nu ştiu ce să spun, nu ştiu dacă să tăgăduiesc sau dacă să afirm acest lucru. Posibilitatea existenţei vieţii extraterestre inteligente şi spirituale ne ridică multe întrebări. Dar orice s-ar spune, ştiinţa nu anihilează credinţa, ci o impulsionează. Mă întrebaţi dacă trebuie să credem într-o evoluţie a credinţei? Ei bine, da. Pe vremea când studiam la seminar nu-mi închipuiam că într-o bună zi, ca cea de azi, voi fi ajuns să vorbesc despre asemenea subiecte. Iată că în cincizeci de ani omenirea a ajuns într-o asemenea situaţie. Din păcate Biserica nu ţine pasul cu vremea, mai ales astăzi.

— Dezvoltarea în ritm accelerat a ştiinţei i-a pus, cumva, în încurcătură pe teologi care nu văd în această dezvoltare neapărat o provocare sau nu văd necesitatea unei evoluţii?

— Nu ştiu ce să spun. Eu găsesc că există un anumit climat ideologic în sânul Bisericii care pare să spună: Acestea sunt nişte treburi de ale voastre, de ale oamenilor de ştiinţă. Adică slujitorii Bisericii nu cred că este cazul să fie abordat un asemenea subiect. Nu cred nici în rezultatele ştiinţifice şi nu vor să discute nişte probleme care ar fi în măsură să facă să se clatine un pic doctrinele.

— După condamnarea de către papă a lui Galileo şi după reabilitarea acestuia din urmă în ochii istoriei catolice, nu s-a produs o schimbare şi în rândurile teologilor?

— Despre aşa ceva chiar că nu vreau să vorbesc. Pregătirea pe care o capeţi în seminar nu este una ştiinţifică. Cel care intră în seminar ştie că va deveni un preot şi nu este un om al lumii de astăzi; face lucrurile pe jumătate şi este şi preot tot pe jumătate.

— Cercetările astronomice ne dezvăluie cu o precizie din ce în ce mai mare ceea ce s-a întâmplat după creaţie, adică după acel Big Bang care a dat naştere tuturor lucrurilor. Toate aceste cercetări influenţează, cumva, viziunea Bisericii?

— Da. numai că trebuie să luăm lucrurile ceva mai uşor. Este adevărat că cosmologia Big Bangului este de acum sigură ca model ştiinţific. Dar aceasta ne spune destul de puţine lucruri despre creaţie, poate chiar nimic, deoarece creaţia, aşa cum este înţeleasă ea în Biblie, nu răspunde la întrebarea despre originea universului, ci la aceea de ce există ceva în loc de nimic. Şi acesta este un răspuns teologic dat la o întrebare de credinţă. În schimb, ştiinţa se ocupă de cercetarea având drept scop aflarea obârşiei materiei pe care o cunoaştem. Cu alte cuvinte, Sfânta Scriptură şi teologia însăşi nu intervin în legătură cu modul în care a creat Dumnezeu universul. Şi totuşi cele două întrebări nu sunt în conflict şi nu se întâlnesc una cu alta şi dacă acest lucru s-ar întâmpla, atunci s-ar isca nişte răstălmăciri foarte grave. Din acest motiv era cât pe ce să greşească şi papa Pius XII. Atunci când a apărut teoria acelui Big Bang, papa, impresionat de acel lucru, a dorit să ţină un discurs solemn pentru a spune că ceea ce erau pe cale să descopere oamenii de ştiinţă, ei bine, acel lucru era cunoscut deja de Biserică din Biblie, din Geneză. Şi atunci preşedintele Academiei Pontificale s-a dus la Sfântul Părinte şi i-a explicat faptul că ipoteza aceea a oamenilor de ştiinţă nu avea nici o legătură cu Sfintele Scripturi şi l-a convins pe papă să nu mai spună nimic. Despre acest subiect am discutat şi cu renumitul astronom englez Stephen Hawking, potrivit părerii căruia, universul n-ar fi avut nici un fel de obârşie pentru că n-ar fi existat vreodată vreun timp zero care să fi reprezentat punctul de plecare, începutul. Aşadar — conchide Hawking — pentru naşterea Universului nu avem nevoie de nici un Dumnezeu. De fapt, chiar dacă ideea sa ar fi cea potrivită, ea nu-l exclude câtuşi de puţin pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu este o realitate de care să avem nevoie dat fiind faptul că există în mod spontan, fără voia sau nevoia noastră. Dar Hawking nu posedă nici un fel de cultură filozofică sau teologică. El este un om de ştiinţă, atât şi nimic mai mult. Spuneaţi că papa Ioan Paul II este sensibil la

astronomie? Da, şi aceasta încă de la începutul pontificatului său când a venit să ne vadă pe noi aici la Observator. Şi este cât se poate de atent la confruntarea dintre ştiinţă şi credinţă. Dar, lăsând la o parte cazul Galileo, atunci când s-a sărbătorit aniversarea publicării scrierilor *Principia* ale lui Newton, papa ne-a întrebat: Oare Biserica trebuie să sărbătorească şi ea acest eveniment şi ce anume ar trebui să facem? Iar noi i-am propus ca în loc de o celebrare seacă să ţinem mai bine nişte conferinţe pe teme ştiinţifice şi care sa aibă legătură şi cu religia. Acest lucru s-a dovedit a-i pe plac papei, drept care a şi dat semnalul de începere a acelor manifestări...

Biserica — ce se dovedeşte a fi destul de înceată în unele cazuri şi destul de activă în altele — se deschide spre fenomenul OZN şi spre viaţa extraterestră (fapt e că în anul 1997, în ultima ediţie a acelui *Lexicon recentis latinitatis* — dicţionarul adus la zi al cuvintelor latine — publicat de Editura Vaticanului, a fost inserată o nouă definiţie pentru termenul UFO şi anume aceea de Res Inexplicatae Volantes, lucruri zburătoare inexplicabile); fapt care mă miră prin aceea că nişte oameni de ştiinţă de nivel academic, de înaltă ţinută intelectuală, pot să se situeze pe nişte poziţii cât se poate de rigide şi anacronice (dar, pe de altă parte, în anul 1994, Marceau Felden, profesor de fizică la Universitatea din Paris, a avut curajul să scrie un studiu intitulat *E se l'uomo fosse solo nell'universo?* (Şi dacă omul ar fi singur în univers?), în calitate de iluminist şi de cercetător al problemelor religiei (cele două calităţi pot apărea drept antitetice; de fapt cercetez problemele de credinţă dintr-o postură sociologică) nu înţeleg cum pot fi adoptate unele poziţii „ştiinţifice" dogmatice care să meargă până acolo încât să frizeze profesiunea de credinţă. Nimeni nu este în măsură să ne spună ce anume ne rezervă viitorul, dar refuz să cred că viitoarele explorări spaţiale ne vor dezvălui un cosmos mort şi pustiu. Numai o optică provincială poate să creadă că viaţa poate exista numai pe acest grăuncior care este Pământul, pierdut undeva la marginile galaxiei, aflat aşadar într-o poziţie care — în ciuda credinţelor noastre religioase — nu este nici măcar centrală. Şi nu numai că eu cred că — aşa cum susţinea astronomul Carl Sagan că un univers nemărginit dar pustiu (exceptând aici viaţa de pe Pământ) ar fi o „mare risipă de spaţiu" — dar mai cred şi faptul că viaţa nu numai că există şi altundeva, ci este şi mai veche decât cea de pe Pământ, deşi noi, pământenii, credem, în îngâmfarea noastră, că cultura noastră ar fi stadiul final al omenirii (dacă ar fi cu adevărat aşa, ei bine, atunci am rămâne pururi tineri!). Nu mă voi apuca să înşir aici miile de documente şi de studii exobiologice care contestă tezele antropocentrice în legătură cu universul; nu, pentru că au făcut acest lucru alţii şi chiar mai bine decât mine. Consider că mai există multe

alte dovezi ale faptului că nu suntem singuri şi mă refer aici la apariţiile de OZN-uri fie de acum fie din trecut.

Mărturiile păstrate în arhivele ecleziastice, documentele din acele *Vatican files* ne spun că, în mod cât se poate de probabil, contactul cu populaţiile spaţiului (confundate acestea cu nişte îngeri, silfi, „tempestarii" — duhuri producătoare de furtuni — şi demoni) a avut deja loc în trecutul cel mai îndepărtat; şi nu numai că aceste prezenţe cereau continuarea necesară a explorărilor semnalate deja în literatura sumeriană şi în cea a Orientului Mijlociu antic şi care literaturi sunt pline realmente de asemenea întâmplări; ci şi pentru că se părea că astfel de vizite s-ar fi întrerupt în perioada dintre Evul Mediu şi Renaştere şi oricum în Era creştină pentru a fi reluate mai apoi, în 1947, o dată cu era atomică şi laicizarea treptată a Statelor, ca şi cum evanghelizarea rând pe rând a Lumii Vechi şi a Lumii Noi ar fi ascuns sau denaturat (cum de altfel s-a şi întâmplat) sau întrerupt aceste vizite Analiza documentelor prezentate aici ne dovedeşte faptul că nu s-a întâmplat chiar aşa. Fenomenul farfuriilor zburătoare există dintotdeauna, există, rezistă şi persistă. Şi dovezile le avem sub ochii noştri. Ceea ce putem face noi acum este să încercăm să studiem şi să încercăm să înţelegem.

Papa acreditează idea existenței vieții extraterestre
OZN-urile la Universitate
Mitologia ufologică
Farfuriile zburătoare dau de furcă Bisericii
Spiritul răului din OZN-uri
Biblia în viziunea extratereștrilor
Credință, revelație, viața în Univers.

ISBN 973-636-125-X

151.000 lei
15,10

Observații

[←1]

Mandala, imagine-simbol care se întâlneşte în toate timpurile şi la toate popoarele şi care s-a bucurat de o apreciere deosebită, atingând culmea expresiei artistice, în lumea budistă. Mandala înseamnă în sanscrită „cerc” şi mai exact „cerc magic”; este linia care închide zona destinată ritualului şi o apără împotriva forţelor răului care sunt reprezentate în mod simbolic în afara cercului. (N.T.)

[←2]

„Granguinolesc(ă)” — de la Grand Guignol — gen de teatru cu accente puternice şi înfricoşătoare în vogă la Paris la începutul secolului XX; prin extensiune, ceva înfricoşător, înspăimântător, macabru. (N.T.)

[←3]

„trivium” — cele trei arte liberale (gramatica, retorica şi dialectica) ce reprezentau împreună cu materiile din „quadrivium” (geometria, aritmetica, muzica şi astronomia) disciplinele din învăţământul superior medieval) (N.T.)